

Minh Nguyệt Chiếu Nghê Thường

Contents

Minh Nguyệt Chiếu Nghê Thường	1
1. Chương 1: Trên Sông Cẩn Đường	1
2. Chương 2: Đêm Lễ Trung Nguyên	9
3. Chương 3: Sanh Ngày Ca Xướng	16
4. Chương 4: Trăng Trong Giếng	24
5. Chương 5: Lời Thề Ba Kiếp	31
6. Chương 6: Một Tiếng Kêu Chấn Động Thế Nhân	39
7. Chương 7: Chơi Lửa Tự Thiêu	47
8. Chương 8: Tương Tư Thành Tro	55
9. Chương 9: Gieo Nghiệt Nhân, Gặt Ác Quả	64
10. Chương 10: Chắp Tay Giang Sơn	72

Minh Nguyệt Chiếu Nghê Thường

Giới thiệu

Kim Tồng đối đầu, thiên hạ đại loạn. . . Là chủ Thế Ngoại Ngũ Tuyệt, Thái Hoa hầu Triệu Thuyền .

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/minh-nguyet-chieu-nghe-thuong>

1. Chương 1: Trên Sông Cẩn Đường

Nửa đêm, một vầng trăng cong treo cao trên bầu trời, trên sông một cánh buồm từ xa tiến đến gần. Thì ra là một đội thuyền, nương gió vượt sóng lướt nhanh trên sông.

Đội trưởng ngự lâm quân Kim quốc Giáp Cốc Lâm đứng ở mũi thuyền, mắt nhìn dòng nước sông Hoài cuộn cuộn, nghĩ thầm: may là tối nay không phải mười lăm, nếu không thủy triều lên cao, chúng ta sẽ không dễ dàng đuổi theo như vậy! Tính ra Nhạc Phi đã chết hơn mười năm, hai tỷ đệ Nhạc gia kia cũng đã bị bí mật

giám giữ tại Đại Kim mười năm, vậy mà vẫn có thể trốn ra, may mắn bị ta cấp tốc đuổi kịp, hy vọng trên đường về đừng xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn nữa...

Bỗng nhiên, từ trên đầu thuyền tới một tiếng hạc kêu trong trẻo. Hấn giật mình, ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy một con bạch hạc bay ngang qua dòng sông, lướt qua khoảng không bên trên đội thuyền, cánh như xa luân, huyền thường cao y (xiêm đen y trắng), nhẹ nhàng mà lại có xuất trần tư thế.

Giáp Cốc Lâm chẳng bao giờ nghĩ vào lúc này ở chỗ này lại nhìn thấy bạch hạc, vạn phần kinh ngạc mà há hốc miệng. Đột nhiên, hấn chợt thấy con hạc kia quay đầu liếc nhìn hấn một cái, cho hấn một cái thật to xem thường!

Sau đầu nhỏ một khoả mồ hôi lạnh, hấn dĩ nhiên lại bị một con chim khinh bỉ?

Ảo giác, đây nhất định là ảo giác.

Giáp Cốc Lâm liều mạng lắc đầu, lãnh tĩnh một chút, chỉ huy đội thuyền chạy nhanh hơn, nhất định phải nhanh chóng cập bờ. Lúc này lãnh địa Kim Tống cơ bản là lấy sông Hoài làm ranh giới, nam bắc đối địch. Chỉ có mau mau trở về địa giới của Đại Kim, thì việc áp tải hai kẻ đào phạm Nhạc gia mới tính an toàn.

Bỗng nhiên, trên sông có một đám sương mù dày đặc lượn lờ, trong mênh mang bóng đêm, chợt bay tới một trận tiếng đàn trong veo, mềm mại vương vấn, mờ mịt xa xăm, trong khoảnh khắc lại như xuyên qua tầng tầng tiếng gió tiếng nước mà rõ ràng truyền vào tai người.

Giáp Cốc Lâm chợt thấy thân tâm đều như say, cuối cùng không tự chủ được muốn đi về phía tiếng đàn, lung lay lúc lắc đi được vài bước, bị gió lạnh thổi qua mới thanh tỉnh lại, phát hiện mình thiếu chút nữa là bước khỏi bản thuyền rơi xuống lòng sông. Ngẩng đầu nhìn bốn phía, thuộc hạ của mình đều là Ngự lâm quân Kim quốc cao thủ trăm người mới có một, vậy mà đều bị tiếng đàn cổ quái mê hoặc, trên mặt đều là một dạng biểu tình mê mông si ngốc.

“Thái! Nhanh thanh tỉnh thanh tỉnh cho ta!” Giáp Cốc Lâm lớn tiếng rống.

Bốn phía Ngự lâm quân mới khôi phục thần trí, nhìn nhau, đều là vẻ mặt kinh hãi. Giáp Cốc Lâm biết hôm nay định là gặp phải cao thủ, chỉ sợ khó mà êm đẹp, trầm giọng quát: “Có gan thì mau ra đây! Giấu đầu lộ đuôi còn tính cái gì anh hùng hảo hán!”

Sương mù càng phát ra dày đặc, cảnh vật trên sông trở nên mơ hồ không rõ. Nhưng mà lúc này lại thấy phía trước đội thuyền có một vùng tia sáng mờ mờ ảo ảo chớp động, Giáp Cốc Lâm vội vàng chỉ huy mọi người hướng vùng sáng chạy tới.

Sương mù dần dần phai đi, chỉ thấy trước mắt xuất hiện một hòn đảo nhỏ đơn độc nằm giữa dòng sông, trên đảo bay lượn vô số đom đóm, phát ra ánh sáng nhu hoà. Một người ngồi dưới trăng, áo tím đai ngọc, dáng dấp thanh dật, tươi sáng như trăng xuân. Trước người là một nhạc cụ lạ lùng, cao chừng ba xích, hình dạng cong như cung, đầu nhạc cụ chạm trổ hình phượng, cổ có chấn (cái vịn dây của những loại đàn có dây), căng hai mươi lăm dây. Tiếng đàn trong suốt ôn nhu mà lại rất có lực xuyên thấu là từ đây phát ra.

Giáp Cốc Lâm nhin không được nóng nảy nói: “Yêu nhân kia! Người đàn cái nhạc cụ cổ quái gì!”

Tử sam nhân hơi nghiêng mặt nhìn. Mỉm cười, ngâm: “Sầu ngọc tiêu tiêu y thủy đầu, phong nghi thanh dạ lộ nghi thu. Canh giáo tiên ký bàng biên lập, tẫn thị nhân gian đệ nhất lưu.” (Người ngọc vì vu đứng nơi đầu sóng, đêm khuya thanh tĩnh lan toả sương thu. Lại thêm tiên ký đứng bên thân, chính là bậc nhất nhân vật nơi trần gian. Chữ ký có nghĩa là tuần mã ngựa tốt)

Đom đóm như sao, nhàn nhạt ánh trăng chiếu lên mặt hấn, mỹ lệ đến kinh tâm động phách.

Đó là một gương mặt mỹ diễm vô song. Mắt phượng môi đàn (đàn : màu đỏ lợt), da như minh ngọc, thiên thiên. Đôi mày kiếm bay xéo nhập vào tóc mai, mười hai vạn phần diễm lệ lại thêm một phần cuồng quyền không theo phân thuyết, hẹp dài mắt phượng nheo lại mà sinh uy, trong diễm lại mang sát, bề ngỗ phong vân.

Lại là một tiếng hạc kêu trong trẻo, bạch hạc lượn vòng, lông trắng tầng tầng như sương nếp vào nhau như ngọc, từ từ hạ xuống bên cạnh tử sam nhân. Một người một hạc, đều là tiên tư cao triệt, ung dung hoa quý, tôn nhau lên rực rỡ.

Giải cho “Canh giáo tiên ký bàng biên lập, tẫn thị nhân gian đệ nhất lưu.”!

“Hảo Sơ Ảnh, cực khổ cho người.” Tử sam nhân sờ sờ lông vũ bạch hạc, cười nói. Một nụ cười phong tư tuyệt tục, dung quang so với ánh trăng còn thanh lệ, đám người Giáp Cốc Lâm không khỏi nhìn không chớp mắt.

Chợt, tử sam nhân đột nhiên liếc qua, lãnh điện cũng theo cái liếc mà quét tới bọn họ. Đôi mắt phương kia giống như lưỡi dao tẩm độc, mũi nhọn chớp động, giống như có thể thẳng tắp xuyên thấu tim người, trong vô thanh vô tức cướp đi tính mệnh. Giáp Cốc Lâm rung mình, vô ý thức thối lui hai bước. Đợi một lát, trấn định tinh thần, hắn mới nghĩ tới bản thân đang ở trên thuyền, cách tới hơn mười trượng cự ly, mà phe mình người đông thế mạnh, đối phương chỉ có một mình, liền thấy tâm thần đại định, lại hắng giọng quát: “Nửa đêm canh ba phí công ở đây đàn thứ nhạc khí cổ quái một mình cản đường, xem ra các hạ cũng có vài phần bản lĩnh. Nhưng mà người là ‘châu chấu đá xe, không biết lượng sức’! Ngoại tôn và tôn nữ (cháu ngoại và cháu gái) của Nhạc Phi là khâm phạm Đại Kim, ai nghĩ muốn từ trong tay chúng ta cướp người, đều là si tâm vọng tưởng!”

Tử sam nhân giống như không nghe thấy, lại nghiêng đầu nhìn bạch hạc, lẩm bẩm nói: “Bí di cũng là man di (tộc người man rợ), ngay cả Không hầu (đàn harp của Trung Quốc) cũng không biết. Y nha nha, Tử Du thực không thú vị, lại sai bản hầu đến làm loại việc vừa phí sức vừa không hay ho này!” Con bạch hạc hưởng ứng chủ nhân vỗ vỗ cánh, lại ném một cái xem thường qua đây, tiếp tục khinh bỉ Giáp Cốc Lâm.

Liên tục bị một con chim khinh bỉ, Giáp Cốc Lâm tức giận đến nổi sau gáy gân xanh cuồn cuộn, nghiêng rằng nghĩ thầm: chúng ta một đám huynh đệ đều là đại nội cao thủ, lại người đông thế mạnh, vô luận yêu nhân người lợi hại như thế nào, vẫn là thân cô thế cô. Kẻ ngông cuồng kiêu ngạo, chỉ có uống công tìm chết! Kiên quyết phát tay nói: “Bản cung!”

Nhất thời cường cung ngạnh nổ, tiễn bay như châu chấu, rậm rạp dày đặc bắn tới. Trận tên này là bọn hắn đặc huấn chuyên dùng để đối phó với võ lâm cao thủ, trên dưới trái phải trước sau, tất cả mọi góc độ đều bị phong kín, kinh khí đủ để xuyên thấu ván gỗ dày cả tấc. Giáp Cốc Lâm thầm nghĩ tử sam nhân này cho dù có bản lĩnh thông thiên, cũng khó mà chống đỡ!

Nháy mắt tên nhọn đã bay tới. Tử sam nhân bỗng nhiên đưa tay kích động dây đàn, mười ngón thon dài, tiếng đàn tranh tưng, lại có âm thanh kim thạch sát phạt. Chỉ nghe hắn cười dài mà nói: “Nơi đây mặc dù không có tri âm, nhưng ta Thiên triều thượng quốc, lễ nghi chi bang chẳng lẽ lại không thể rộng lượng?? Liền tấu một khúc cho man di các ngươi tẩy nhĩ trạc tâm!”

Vô hình sóng khí chợt cuộn cuộn nổi lên, gió giục mây vùn, sơn minh cốc ứng, dòng sông phút chốc bay lên ngập trời sóng nước! Mưa tên chưa kịp chạm đến đảo nhỏ đã bị bức tường nước ngăn cản, thế bay chậm lại, lại bị đầu sóng cao cao đánh úp, lập tức bị ba đào nuốt chửng, không còn thấy bóng dáng tăm hơi. Ngay cả đội thuyền trên sông cũng bị lan đến, vài chiến thuyền cột buồm bị gãy đoạn, buồm cũng sập xuống, tại dòng nước xiết lung lay lão đảo, trước mắt là thuyền lật người chết tai ương!

Đám người Giáp Cốc Lâm luống cuống tay chân, kinh hô liên tục, thật vất vả đem thuyền đội lui lại hơn mười trượng, đem đảo nhỏ chỗ tử sam nhân vây quanh. Mông lung dưới ánh trăng, đom đóm bay lượn, lấp lánh những điểm nhỏ ánh sáng nhu hòa. Tử sam nhân nhàn nhã gảy phượng thủ không hầu, dung tư như ngọc, ý thái du nhàn, bạch hạc ngẩng đầu mà bước, lững thững nhiều vòng quanh thân hắn. Vốn là một tình thơ ý họa mỹ cảnh, nhưng lúc này chiếu vào trong mắt đám người Giáp Cốc Lâm, lại trở nên đáng sợ không nói nên lời.

“Người... Người là...”

Không hầu, bạch hạc, tử y, dáng vẻ ung dung, trời sinh quý trụ vương hầu chi tư... Chẳng lẽ là...

“Một trong Thế ngoại ngũ tuyệt, Tây Nhạc trích tiên, khiêu ngạo yên hà Thái Hoa Hầu!”

Tử sam nhân thản nhiên cười, ngạo nghễ: “Tính người có vài phần nhân lực!” Bạch hạc vỗ cánh bay lên, kêu dài một tiếng. Gió sóng gào thét, chỉ thấy đom đóm vờn quanh tử y của hắn, ống tay áo tung bay, nhân thân tự tiếu phi tiếu, mạn bất kinh tâm, rồi lại mang theo quân lâm nhất phương khí phách vương giả, long chương phượng tư, cùng lắm cũng chỉ như thế này thôi!

Giáp Cốc Lâm kinh hãi đảm chiến, bỗng nhiên nhớ tới truyền thuyết về thể ngoại ngũ tuyệt.

Thuyết rằng, người Hán có năm thể ngoại cao nhân ẩn cư nhiều năm, thành danh đã hơn một giáp, một thân tuyệt học đăng phong tạo cực, tại trong giang hồ sự tồn tại của họ gần như thần thoại, vì vậy mới được xưng là thể ngoại ngũ tuyệt.

Khiếu ngạo yên hà Thái Hoa Hầu, Thanh tịnh thiên tâm Thánh cư sĩ, Thần binh thiên thành Chú kiếm sư, Diệu thủ dịch nha Mỹ trù nương, bất tử bất cứ Tà được sư.

Trong đó truyền thuyết liên quan đến Thái Hoa Hầu càng khiến người ta kinh sợ. Hắn xây nhà ẩn cư ở đỉnh Tây Nhạc Hoa Sơn, tu chân tập đạo, nên có danh xưng Tây Nhạc trích tiên. Nhắc tới đạo môn của hắn thì, tổ sư Trần Bác lão tổ, chính là tiếng tăm lừng lẫy, đã từng cùng người khai sinh ra nhà Tống, hoàng đế Triệu Khuông Dận đánh cược một ván cờ, thắng cả một tòa Hoa Sơn! Có thể nói đạo môn một đời tiên thiên.

Sư môn đã hiển hách như vậy, bản thân Thái Hoa Hầu càng xuất thân bất phàm, bởi vì hắn vốn là chân chính long tử phượng tôn, là ngũ thể tôn (cháu đời thứ năm) của hoàng đế Triệu Khuông Dận! Hắn họ Triệu, danh Thuyên, nghe đâu hắn là hậu duệ của Thái tổ hoàng đế cùng thiên hạ đệ nhất mỹ nhân Hoa Nhị phu nhân, cho dù Cao Tông hoàng đế Triệu Cấu hiện nay bất quá cũng chỉ là hậu bối của hắn mà thôi.

Vô luận triều đình hay giang hồ, thân phận hiển quý của Thái Hoa Hầu là không ai bì nổi, đủ để ngạo thị thiên hạ!

Chỉ là, hắn tuy là người đứng đầu Thể ngoại ngũ tuyệt, nhưng từ trước tới nay hành sự điệu thấp, nhiều năm trên giang hồ không lộ diện, vì sao...

“Quân hầu dĩ nhiên chỉ vì hai người tiểu bối của Nhạc Phi mà xuất sơn?”

Thái Hoa Hầu Triệu Thuyên than nhẹ một tiếng, ra vẻ lười biếng không gì sánh được, đạm nhiên nói “Cứ cho là vậy đi. Các người để người lại có thể đi.”

Giáp Cốc Lâm thấy hắn nói như thể đó là lẽ đương nhiên, cả giận nói: “Quân hầu khinh người quá đáng! Hai tên tiểu bối Nhạc gia chính là khâm mệnh yếu phạm đích thân hoàng thượng điểm danh muốn phải trở về, chúng ta cho dù liều chết cũng sẽ không để người cướp đi!”

Triệu Thuyên mắt phượng khẽ giương, bên môi một nụ cười nghiền ngẫm ý cười: “Nga? Liều chết sao?” ý cười bên môi từ từ tăng lên, khóe mắt đuôi mày, phong tình vạn chủng, trong lúc nhìn quanh phảng phất như có thể đoạt đi hồn phách.

Giữa lúc đám người Giáp Cốc Lâm hoa mắt mê tâm thì, băng lãnh ngôn ngữ từng chữ rõ ràng mà vang lên: “... Đã như vậy, các người đi chết đi!” Lãnh khốc tuyệt thể dung nhan tẩm nhiễm dưới ánh trắng và đom đóm càng trở nên kinh tâm động phách!

Thon dài ngón tay lướt qua dây đàn, phượng thủ không hầu tấu ra tiếng nhạc cao vút sục sôi, lại như chiêng trống hợp vang, vạn mã phi nhanh. Bạch hạc kêu lên một tiếng, bay vút lên không. Túc khắc trên mặt sông sóng gió mãnh liệt, kinh phong thủy tiễn lãnh lệ như lưỡi dao sắc bén tập trung quét về phía đội thuyền của quân Kim! Trong lúc nhất thời chỉ nghe đám ngựa lâm quân thê lương kêu đau, tiếng người rơi xuống nước không ngừng vang lên bên tai, trên mặt sông nổi lên lũ lũ huyết thủy đỏ tươi.

Sợ hãi rót vào từng lỗ chân lông trên người Giáp Cốc Lâm, đỡ trái đỡ phải vẫn là bị một mũi thủy tiễn bắn trúng ngực, toàn thân run rẩy, cũng thốt không ra âm, từ từ ngã xuống. Giữa lúc mông lung dần dần đánh mất thần trí, hắn chỉ có thể trừng lớn mắt, gắt gao nhìn chăm chăm đôi mắt phượng lãnh khốc tự tiểu phi tiểu kia, đó là cảnh trí cuối cùng trong cuộc đời này mà hắn thấy, hắn nghĩ cho dù là tới kiếp sau cũng sẽ không quên đi...

Tiếng đàn mãnh liệt, đội thuyền tứ tán âm một tiếng vỡ tung ra. Khí sóng phun trào, cự đào kích động, khắp nơi đều là mảnh vụn thuyền bản bị vỡ, lòng sông cuộn cuộn xuất hiện một xoáy nước cực đại. Một đội thuyền quân Kim lớn như vậy, cuối cùng lại vì một khúc nhạc của Thái Hoa Hầu mà hồi phi yên diệt!

Tiếng đàn dần dần ngừng lại, Triệu Thuyên khoan tay nói: “Ai, Tử Du nhờ làm hộ coi như cũng đã hoàn thành xong.” Bỗng nhiên, một con sóng hạ xuống, dòng nước xoáy giữa sông cuối cùng trôi lên một người,

giấy dựa bơi đến đây. Triệu Thuyên thấy tốc độ của hần rất chậm, giữa bọt sóng tung bay cơ hồ bị nuốt chửng, qua một lúc sau lại vùng vẫy nổi lên, ngưng mắt nhìn lại, lúc này mới nhìn thấy tay hần còn kéo theo một nữ tử. Rốt cuộc, người này bơi tới tiểu đảo, liền đem nữ tử đẩy lên bờ trước, mình mới thở phò phò lên. Mái tóc dài ướt sũng che khuất gương mặt hần, toàn thân trên dưới đều là vết thương thê thảm, đáng người chưa trưởng thành, đúng là một thiếu niên. Quả nhiên hần lên bờ còn chưa được hai bước, thân thể liền ngã xuống, ngất đi.

Triệu Thuyên lạnh lùng liếc nhìn thiếu niên nằm hôn mê trên đất, trong mắt phượng thần sắc phức tạp, một lúc lâu, nhẹ giọng nói “Hắc hắc, khá lắm xương cứng, không hổ là con cháu Nhạc Phi! Sóng gió như vậy cũng có thể mang theo tỷ tỷ bỏ lên bờ. Nếu tướng lĩnh quân binh Đại Tống ta đều như vậy, còn lo gì man di không diệt được? Nhưng mà, người vì sao lại...” Hơi nheo mắt, đáy mắt hần mang hiện lên, sát ý xoay chuyển. Bạch hạc dường như cũng biết tâm tư của chủ nhân, bất an vỗ vỗ cánh, kêu lên một tiếng.

Bỗng, một tiếng cười nhu hòa vang lên “Ha ha, Thái Hoa, kẻ lười phi thường như người cư nhiên lại sớm chặn đứng bọn họ! Ta thực sự là sẽ phải nhìn người bằng cặp mắt khác xưa rồi.”

Âm mai trong đáy mắt Triệu Thuyên vừa lóe đã tắt, nghe tiếng quay đầu lại. Chỉ thấy dòng sông có một chiếc diệp thuyền (loại thuyền lá) nhỏ phóng như tên rời cung, rẽ sóng phân thủy mà đến. Đầu thuyền đứng một người thanh niên nam tử mặc một bộ quái bào màu nguyệt bạch, mái tóc dài đen nhánh phi tán sau vai, tay niêm tràng hạt, trang phục phi tăng phi tục, mặt mày hiền hậu, quanh thân tự có một cỗ tiên phong đạo cốt.

“Tử Du, người cuối cùng cũng tới!” Triệu Thuyên cong lên khóe môi, cười đến ngả ngón, một đôi mắt phượng ba quang lưu chuyển, dị thái liên liên, lộ ra ba phần yêu mị ba phần tà khí, còn có ba phần rõ ràng là giả bộ vô tội thiện lương, người vật đều vô hại. Bạch hạc kiêu ngạo bên người hần cư nhiên cũng theo chủ nhân, rất thức thời mà kêu hai tiếng, nghe như thế nào cũng ra một cỗ siểm nịnh.

“Nga đục khẳng, Triệu quân hầu na, trong mắt người chỉ có thể thấy Tử Du thôi sao? Coi được sư ta như không tồn tại?” Trên thuyền con hắc y nam nhân còn lại thở dài, bị biểu hiện của hai chủ tớ đánh bại, sau ót thẳng tắp hạ xuống một loạt hắc tuyến, “Kiến sắc vong hữu, thật là thói đời ngày nay, lòng người dễ đổi...” Người này dung mạo tuấn tú, một đôi mắt híp lại thành trăng non, đối lập với khí chất siêu phàm thoát tục của Tử Du, càng có vẻ lưu manh mười phần.

Tử Du nhíu mày “Lý Tư Nam, người!”

Dược sư Lý Tư Nam le lưỡi, cười nói: “Xin lỗi, ta nói sai rồi.”

Triệu Thuyên nhưng lại đầy mặt say mê gia tăng thêm đáng cười đáng đánh, thần nhiên nói: “Dược sư từ trước tới nay là miệng chó không thể khạc ra ngà voi, thế nhưng hôm nay lời này lại trúng tâm ý bản hầu! Tính háo sắc cũng được, bản hầu cũng không kiêng kị. Chỉ là lấy phẩm vị siêu phàm thoát tục của bản hầu, cũng chỉ có Tử Du bậc này giai phẩm mới có thể vào mắt... Y nha nha, bản hầu là vương hầu quý trụ, Tử Du là thể ngoại tiên hoa, đôi ta phải chăng là nhân tạo địa thiết một đôi...”

Lời còn chưa nói xong, đã “Ầm ầm” một tiếng nổ.

Tử Du mặt như sương lạnh, tràng hạt trong tay phút chốc bắn ra một viên, kinh phong xoay chuyển, thế như chẻ tre chặt đứt cột buồm trên chiến thuyền gần đó, cánh buồm thật lớn lập tức ngã nhào. Mang theo kỳ thượng uẩn chú nội lực, thế vẫn không giảm, cư nhiên đem đỉnh thuyền đánh thủng thành một cái động lớn! Cả chiến thuyền lay động không ngừng, rốt cuộc ầm ầm một tiếng vỡ tan tành. Tuy là Triệu Thuyên cách đó khá xa, sau lưng cũng sủu sủu chảy xuống mồ hôi lạnh.

“Triệu Thái Hoa! Nếu như người cho rằng độ dày da mặt mình có thể chịu được Kim Cương Phục Ma Châu của ta, cứ tiếp tục nói, không quan hệ.” Tử Du ôn nhu cười nói.

Triệu Thuyên da mặt co quắp một chút, ngượng ngùng nói “Ai, Tử Du, cần gì bạo lực như vậy? Ta là nói... Đôi ta thực sự là một đôi trời đất tạo nên đôi bạn tốt! Người đời xưng ta Khiếu ngạo yên hà Thái Hoa Hầu, xưng người Thanh tịnh thiên tâm Thánh cư sĩ, cũng là Thể ngoại song tuyệt khiến bao người sùng bái, có thể nói là giai thoại a có thể nói giai thoại...”

Lý Tư Nam cười nói: “Chắc chắc, quân hầu người cắt câu lấy nghĩa như vậy không được nga. Thế ngoại ngữ tuyệt lúc nào biến thành chỉ có hai người các người thế ngoại song tuyệt? Cho dù tiểu được sư ta đây không dám có ý kiến, tên Đức kiểm sư kia cũng không để ý hư danh, nhưng nếu là Mỹ trù nương ở chỗ này, chỉ sợ người ...” Lập tức sẽ bị đánh cho đầu đầy bao!

Thì ra, hẳn cũng là một trong thế ngoại ngữ tuyệt Bất tử bất cứ Tà được sư.

Ba người đều là bạn bè tương giao nhiều năm, hi hi ha ha nói cười một trận, Tử Du cùng Lý Tư Nam lúc này mới lên đảo nhỏ. Lý Tư Nam ngồi xuống xem xét đôi thiếu nam thiếu nữ đã ngắt, một lát sau nhú mày nói: “Nhạc gia cô nương không ngại, chỉ là uống mấy ngụm nước lại chán kinh quá độ, cho nên mới hôn mê. Nhưng mà tiểu tử Trương gia sao...” Trầm ngâm không nói, hiển nhiên là bị thương nặng khó chữa.

Nguyên lai thiếu nữ gọi Nhạc Anh, là con gái của Nhạc Vân, con trai trưởng Nhạc Phi. Thiếu niên gọi Trương Lăng, là con của Trương Hiến, con rể Nhạc Phi, tính tới là cháu ngoại của Nhạc Phi.

Hơn mười năm trước, chiếu tướng Nhạc Phi kiên trì kháng quân Kim, lại bị gian thần Tần Cối hãm hại, tại Phong Ba đình ngâm oan mà chết, cùng bị hại còn có con trai trưởng hẳn là Nhạc Vân cùng con rể Trương Hiến. Người nhà Nhạc Phi đại bộ phận đều bị sung quân lưu vong Lĩnh Nam, cũng có cá biệt như Nhạc Anh và Trương Lăng, bị gian tế Kim quốc nhân cơ hội bắt đi, nhốt đến mười năm, thẳng đến hôm nay mới thoát ra.

Mà lần này kế hoạch chặn đường trên sông cứu bọn họ, là do Tử Du khởi xướng.

Tử Du trong Thế ngoại ngữ tuyệt được xưng là Thanh tịnh thiên tâm Thánh cư sĩ. Sở dĩ gọi cư sĩ, có nghĩa là tín đồ Phật giáo tu tại gia. Nhưng hẳn dù thân phận cư sĩ, chưa chính thức xuất gia quy y, cũng đã được coi là người kế thừa Lục tổ Huệ Năng, nhất thống Thiên tông ngũ gia thất phái, có thể nói trong Phật môn Thiên tông hiện nay, hẳn là Đại đức nổi danh nhất.

Thiên tông báỉ Bồ Đề Đạt Ma làm sơ tổ, tham cứu bản nguyên của tâm tính, lấy “Kiến tính thành Phật” làm Đại thừa tông phái. Tôn chỉ của phái Đại thừa là “Độ tất cả khổ ách”, lòng mang từ bi, cứu độ tất cả chúng sinh. Tử Du hao phí tâm thần nhờ giảng hồ hảo hữu đến cứu Nhạc gia tỷ đệ, cũng bởi vì lòng đại từ bi của hẳn.

Nguyên lai, kể từ lúc Nhạc Phi bị hại, những tướng lĩnh kháng Kim trong triều đình Nam Tống hầu như toàn bộ đều bị giáng chức. Lấy Cao Tông hoàng đế trị vì, tại Lâm An chỉ lo ăn chơi đàn *** hưởng lạc cầu an. Mà hoàng đế Kim quốc Hoàn Nhan Lượng lại dã tâm bừng bừng, không ngừng xâm lấn. Lấy tình huống Nam Tống hiện tại như rắn mất đầu, một khi quân Kim tiến xuống phía nam, tai họa mất nước là không thể tránh được. Đến lúc đó, chiến hỏa kéo dài, sinh linh đồ thán, hậu quả khó có thể tưởng tượng.

Sở dĩ, Tử Du tâm mang thiên hạ, tích cực nghĩ cách cứu tỷ đệ Nhạc gia, thứ nhất là cứu con cháu của trung thân, thứ hai là muốn mượn thân phận hậu nhân của Nhạc gia, tụ tập thế lực Nhạc gia còn lại trong triều, chấn chỉnh quân tâm của phe kháng Kim, chống đỡ lại đại quân Hoàn Nhan Lượng, bớt đi một hồi sinh linh họa kiếp.

Chỉ là, nghe y thuật thần thông Tà được sư đối với thương thế của Trương Lăng cũng lộ vẻ mặt dăm chiêu, Tử Du không khỏi trở nên lo lắng.

Hắn nhìn thiếu niên đang hôn mê, tay lần tràng hạt, thở dài một tiếng, nhú mày: “Thái Hoa, người ra tay thật không biết nặng nhẹ? Hẳn vốn đã bị thương, lại bị tiếng đàn của người chấn động nội tạng tác động đến thương thế, xem chừng còn bị sóng lớn đánh trúng, cũng may hẳn ý chí kiên cường, cho nên mới chưa chết. Người rút cuộc đến để cứu người hay giết người!”

Triệu Thuyên con người vòng vo chuyển, tay niêm một cọng lông vũ bạch hạc, nhẹ nhàng phe phẩy, cười nói: “Y nha nha, đã lâu không cùng người động thủ, nhất thời quá tay, đừng trách đừng trách.” Bồn cợt mà chớp mắt vài cái, tiến đến bên người Tử Du, thổ khí như lan nói: “Thế nhưng, Tử Du na, người cư nhiên lại vì tiểu tử này mà nhẫn tâm trách cứ bản hầu... ‘đần kiến tân nhân tiểu, na văn cự nhân khốc’ (chỉ thấy người mới cười, đâu hay người xưa khóc). Ta thật là đau lòng đau lòng quá!” Mắt phượng nhanh chóng nổi một tầng sương mù, lệ quang lóng lánh, bản thân hẳn lại còn khoa trương mà làm ra vẻ dăm ngực dậm chân.

Con bạch hạc kia đương nhiên cũng không cam yếu kém, cọ đến bên người Tử Du dụi hai cái, ai oán vạ phần.

Bị màn biểu diễn khoa trương của hai chủ tớ dọa cho ngốc lằng chốc lát, u oán hơi thở thối qua cổ càng có loại vi diệu cảm giác rùng mình, Tử Du nét mặt ửng đỏ. Bỗng nhiên nhìn qua một bên thấy Tà được sư cười đến ngã trước ngã sau, nhất thời then quá thành giận. “Phanh” một cái, Thái Hoa quần hầu ôm lấy gương mặt đẹp, lùi lại mấy bước, kêu rên không ngớt.

“Đánh người không đánh mặt, đây là quy củ nhập môn của giang hồ, Tử Du người lẽ nào không biết... Huống chi gương mặt của bản hầu là tuyệt thế mỹ mạo, người sao có thể nhẫn tâm xuống tay như vậy!”

Tử Du không để ý tới hân, đưa tay sờ sờ bạch hạc Sơ Ảnh, lúc này vẫn còn đang ăn vạ bên người hân.

Triệu Thuyên đỏ mắt nhìn qua. Còn thiếu không cần khăn tay khóc lóc kể lể: rõ ràng đều là ăn đậu hũ của người, vì cái gì lại phân biệt đối xử như vậy a! Lại quay đầu nhìn Tà được sư đang ngồi một bên vừa xem kịch vui vừa cười trộm, càng giận không biết trút đâu, nói: “Tiểu tử đó có bị thương nặng hơn cũng có gì quan trọng? Đã có thần y khởi tử hồi sinh ở đây, còn sợ cứu không được sao?”

Lý Tư Nam trầm ngâm chốc lát, nói: “Hân trên người khó cứu chữa nhất không chỉ có nội thương ngoại thương, còn có... dấu hiệu luyện công tẩu hỏa nhập ma...”

“Di? Người có thể cứu không?” Tử Du cả kinh.

Lý Tư Nam sờ sờ cằm “Như vậy... Ta trước hết đi tìm một vị trân quý được thảo, thử xem thế nào. Trong thời gian ta đi hái thuốc, hai người các người ai chiếu cố tiểu tử này? Trước tiên phải nói, ta là thầy thuốc tha phương vô gia vô phái, không có chỗ an trí hân.”

Tử Du nói: “Ta sống nhờ chùa miếu, các sư trụ trì cũng là nể mặt ta, an trí hân thật ra không thành vấn đề, nhưng vị Nhạc tiểu thư này lại là nữ giới...” Nghiêng đầu nhìn về phía Triệu Thuyên.

Triệu Thuyên vẻ mặt không tình nguyện. “Ai, không được, bản hầu...”

Bỗng nhiên vị Nhạc tiểu thư đang hôn mê kia ưm một tiếng, đúng là từ từ tỉnh lại.

Lý Tư Nam cười trên tai hoạ người khác mà nói. “Không bằng nghe một chút ý kiến của Nhạc cô nương đi!”

Nhạc Anh mở mắt ra, nhìn trái nhìn phải một hồi, mới thấy biểu đệ Trương Lăng đang hôn mê bên người mình. Nhất thời nước mắt rơi như mưa, nàng nhào tới ôm lấy hân, khóc ròng nói: “Lăng đệ, là tỷ liên lụy đến người...”

Triệu Thuyên cười gian: “Y nha nha, xem ra vị Nhạc tiểu thư này nhất định không muốn cùng biểu đệ của nàng xa nhau. Tử Du, miếu nhỏ của người muốn phải thỉnh thêm một vị nữ bồ tát rồi!”

Lý Tư Nam gật đầu: “Xem ra tỷ đệ bọn họ tình thâm a.”

Tử Du trầm mặc, sau đó quay đầu nhìn về phía Triệu Thuyên, bình tĩnh vô ba mà nói: “Nếu đã như vậy, người đem cả hai tỷ đệ về luôn đi.”

Triệu Thuyên cứng họng, trên mặt hạ xuống hàng loạt hắc tuyến.

Trầm mặc, chỉ có trầm mặc. Tử Du lấy trầm mặc mà nhìn hân.

Chỉ thấy hắc tuyến trên khuôn mặt đẹp của Thái Hoa Hầu càng lúc càng nhiều, cuối cùng, hân giơ tay đầu hàng “Thôi được thôi được, bản hầu nhận thức coi như thua...”

Lập tức từ trong đả kích tỉnh táo lại, trở mặt chạy đến trước mặt Tử Du, một cọng lông vũ bạch hạc trên tay, phe phẩy hăng hái, đắc ý dào dạt, nụ cười ý vị thâm trường bên môi càng phát ra tà khí: “Thế nhưng, chuyện này, cộng với vừa này giúp Tử Du người trên sông cản đường, nhân tình người nợ ta, đã có hai cái! Y nha nha, Tử Du na, còn nhớ ước định giữa người với bản hầu chứ?”

Lý Tư Nam hiếu kỳ hỏi: “Tử Du, người đáp ứng tên này làm cái gì vậy?” Dáng tươi cười đó nhìn thế nào cũng thấy không có hảo ý, rất khả nghi!

Tử Du mặt đỏ tới mang tai nói: “Được sư ngươi đừng nghe hấn nói bậy, chẳng qua là nhận lời cùng hấn qua tết Trung nguyên (rằm tháng bảy) năm nay mà thôi!”

Triệu Thuyên cười nói: “Ai, lời ấy sai rồi. Mấy năm trước Tử Du ngươi luôn mượn cớ Phật môn có lễ Vu Lan, luôn mãi cô phụ bản hầu một mảnh chân tâm, năm nay bản hầu rốt cuộc cũng được đền bù sở nguyện!” Bạch hạc cũng cổ động mà kêu lên một tiếng.

Lý Tư Nam nhìn đỏ mặt tía tai Tử Du cùng đặc ý đào đạt Triệu Thuyên, đỡ cái trán rên rỉ. “Hai người các ngươi thật đúng là...” Triệu Thuyên, bản được sư nên nói ngươi là một “ngây thơ” Đẳng Đồ Tử (tên háo sắc) sao, rõ ràng tháng bảy còn có Khất Xảo tiết (mồng bảy tháng bảy âm lịch), là ngày Ngưu Lang Chức Nữ gặp nhau, nếu muốn đùa giỡn Tử Du, chiếm tiện nghi ngoài miệng, chọn ngày đó không phải rất tốt? Trung nguyên lễ cũng là Quỷ lễ, hẹn hò lúc đó, thực sự không hiểu ngươi suy nghĩ cái gì!

Hai người bàn bạc đã xong, vì vậy cùng nhau đạp thuyền nhẹ nhàng rời đi. Nhạc Anh vốn đang ôm biểu đệ khóc lóc, cũng không vì sợ hãi mà hỏi: “Quân hầu?”

Triệu Thuyên lãnh đạm nói: “Mai Lan Trúc Cúc các nàng bốn người sẽ lập tức tiếp các ngươi, Không hầu của bản hầu vẫn còn ở nơi này, cứ yên tâm.” Vỗ một cái lên lưng bạch hạc, bảo nó bay đi truyền tin.

Nhạc Anh ngơ ngác nhìn người được khắp chốn giang hồ lưu truyền gần như thần thoại cưỡi thuyền đi xa, có loại sợ hãi kỳ diệu nảy lên trong lòng. Hai người kia tuy rằng đều là khí vũ bất phàm, tuy nhiên, không hề nghi ngờ, trước hết thu hút ánh mắt người ta đương nhiên là vị nam tử một thân áo tím, khuôn mặt tuyệt thế không chê vào đâu được này. Thế nhưng, trực giác nữ tính của nàng cũng cảm nhận được, đằng sau vẻ bề ngoài vui cười phóng túng của Thái Hoa Hầu, lại là một loại lãnh khốc đến tận xương tủy...

“Không hầu còn ở nơi này” những lời này giống như thuận miệng nói, tỉ mỉ nghe ra lại phá lệ lạnh lùng. Hai người tỷ đệ bọn họ, trong mắt hấn, căn bản là còn kém xa một cây đàn.

Chỉ chớp lát sau, lại có một chiến thuyền lướt nhanh mà đến. Trên thuyền nhảy xuống bốn thiếu nữ như hoa như ngọc, chính là Mai Lan Trúc Cúc bốn mỹ tỷ.

Các nàng cẩn cẩn dực dực giúp đỡ Nhạc Anh đem Trương Lăng đang ngất lên thuyền, lại lú lú than thở với nhau: “Sở thích ác liệt của quân hầu đúng là hết thuốc chữa! Lúc trước lỗ miệng nói với hấn cái Phượng thủ không hầu này vừa nặng lại dễ làm bị thương, hấn thế nhưng để bụng bắt tỷ muội chúng ta phải khiêng tới đây, hiện tại lại phải khiêng trở lại!”

“Ai nha, vẫn còn đỡ, càng đáng ghét chính là đám đom đóm kia a!”

“... không sai, chỉ vì thêm vào cho nó có không khí, cư nhiên bắt bốn thiếu nữ đoan trang hiền thực chúng ta chui vào lùm cỏ bắt phi trùng, trên đời này sao lại có chủ tử tùy hứng như vậy a!”

“Hừ, Tiểu Trúc ngươi bớt tranh cãi. Quân hầu tuy rằng tính khí ác liệt, nhưng đối đãi tỷ muội chúng ta còn chưa đủ rộng lượng sao?”

“Kỳ thực, tính xấu của quân hầu nói tới nói lui cũng đều là vì Tử Du cư sĩ. Nếu không phải Tử Du cư sĩ cũng đến, hấn căn bản sẽ không ra tay, lại càng không hao tổn tâm trí vào không hầu với đom đóm làm gì!”

“Đáng tiếc a, muốn một người bạo lực như Tử Du cư sĩ hiểu được nỗi lòng của quân hầu, quá khó khăn đi! Hấn không hiểu phong tình!”

“Đúng vậy đúng vậy, chủ tử cũng không dễ sống nha!”

Nghe được một đoạn đối thoại vượt khỏi phạm vi lý giải, Nhạc Anh tiểu thư không khỏi hoài nghi nhận thức của mình đối với Thái Hoa Hầu có phiến diện quá không. Một vị vương giả lãnh khốc tà mị hay một kẻ si tình đến độ tự kỷ thành cuồng, cái nào mới là chân chính diện mục của hấn?

Ai! Nam nhân đều khó hiểu như nhau!

Đệ nhị chương: Trung nguyên chi dạ

2. Chương 2: Đêm Lễ Trung Nguyên

Mặt trời lặn xuống phía tây, phát ánh nắng chiều nhuộm đỏ một khoảng trời, ngay cả nước sông cũng phiếm ra từng gợn sáng nhu hòa, giống như một tuyệt sắc giai nhân được điểm trang thêm một tầng phấn mỏng, càng thêm phá lệ xinh đẹp mị hoặc.

Bên bờ sông, nước chảy xuôi xuôi, chính là bán giang sắt sắt bán giang hồng (thơ Bạch Cư Dị, nửa bên sông nước xanh biêng biếc, nửa bên đỏ phù sa) một chiếc thuyền hoa đứng bên bờ nước. Bức màn trúc tương phi (trúc đóm) nửa cuốn khởi, màn lụa khê lay động, sương khói lượn lờ, Thái Hoa Hầu Triệu Thuyền chống cằm tựa ở cửa sổ mạn thuyền, mắt phượng nửa khép hờ, trên gương mặt tuyệt sắc chính là một bộ dạng tươi cười thiện lương vô hại đối với cả người lẫn vật.

“Nguyên nhân bởi vì hôm nay là rằm tháng bảy, là ngày hẹn của hắc và Tử Du cư sĩ!” Lan tỷ nói.

“Ai, trông ngóng mà ngay cả bữa tối cũng không kịp dùng, từ sớm đã chạy tới đây, tội tình gì chứ!”

“Thì vậy a. Tử Du cư sĩ trước khi trời tối là tuyệt không tới sớm!”

Nghe được mấy mỹ từ ôm oán, Thái Hoa Hầu vẫn là duy trì vẻ mặt mơ màng cùng với dáng tươi cười cổ quái không nhúc nhích. Chỉ có bạch hạc là đồng tình lây, kêu lên mấy tiếng, vỗ vỗ cánh.

“Sơ Ảnh tội nghiệp, người cũng chưa ăn no đi?” Lan tỷ vuốt lưng nó “Ngoan, chờ Tử Du cư sĩ tới, quân hầu tâm tình tốt, đến lúc đó muốn ăn gì cũng được!”

Tiếng nước nhẹ vang lên, một chiếc thuyền hoa khác từ từ trôi tới. Bốn nữ tỷ phát giác ra dị dạng, Lan tỷ phản ứng nhanh nhất, đã rút ra binh khí, bạch hạc cũng phát sinh tiếng kêu cảnh giác. Trong gió mang theo rất nhỏ tiếng tay áo phá không, một người thanh bào đạo sĩ nhẹ nhàng rơi vào trước cửa khoang thuyền, vạt áo nương gió, khê vung phát trần, cúi đầu lạy nói: “Vô lượng thọ phúc!”

Lúc này mới nghe tiếng Thái Hoa Hầu hắng giọng truyền tới: “Sư đệ thật hăng hái, vào đi!”

Bốn nữ tỷ thế mới biết đạo sĩ chính là chương giáo đương thời của Do Long phái, chân nhân Hạc Không Không.

Khổng Tử viết: “Điều, ngô tri kỳ năng phi, ngư, ngô tri kỳ năng du, thú, ngô tri kỳ năng tẩu. Tẩu giả khả dĩ vi vông, du giả khả dĩ vi luân, phi giả khả dĩ vi tăng. Chí vu long, ngô bất năng tri, kỳ thừa phong vân nhi thượng thiên. Ngô kim nhật kiến Lão tử, kỳ do long tà!” (Chim, ta biết có thể bay, cá, ta biết có thể bơi, thú, ta biết có thể chạy. Thú chạy ta có thể đặt bẫy, cá bơi ta có thể buông câu, chim bay ta có thể bắn hạ. Chỉ có loài rồng, ta không thể biết, cưỡi gió mây mà bay trên trời. Ta ngày hôm nay gặp được Lão Tử, cũng giống như gặp rồng.) Khổng thánh nhân đem Lão Tử, người sáng lập Đạo gia so sánh với rồng, rồi tới thời Ngũ đại (Ngũ Đại Thập Quốc 907-960, thời loạn lạc trước khi Triệu Khuông Dận thống nhất Trung Quốc lập ra nhà Tống), Ma Y đạo giả cùng với Trần Bác đã được người đời xưng là Do Long phái.

Sự tích nổi danh nhất về Trần Bác lão tổ của Do Long phái, chính là việc cùng Tống Thái Tổ Triệu Khuông Dận đổ một ván cờ, đại thắng lấy được cả một tòa Hoa Sơn. Mà Do Long phái cũng vì vậy mà có liên hệ gắn bó với hoàng thất. Triệu Thuyền thân là hoàng tộc quý trụ, nhưng từ nhỏ đã nhập Do Long phái tu Đạo, cũng bởi vì mối giao tình không đổ không nhận thức giữa tổ tông Triệu Khuông Dận và Trần Bác lão tổ.

Mà quốc bảo kinh hải thiên hạ của Bắc Tống triều – Thủy Tinh đằng, cũng là vì Trần Bác lão tổ đáp ứng yêu cầu của đệ đệ Tống Thái Tổ, Thái Tông hoàng đế Triệu Khuông Nghĩa, đem đạo pháp “Lục Hợp Bát Pháp” của Do Long phái khắc lên sáu mặt của đèn cung đình ngự ban, phân ra là Thái Dương Chân Khí, Thái Âm Chân Khí, Thái Huyền Chân Khí, Thái Thanh Chân Khí, Thái Ất Chân Khí, Thái Cực Chân Khí, cho nên mới dẫn tới bốn phương đều ham muốn. Vô lâm thiên hạ đối với Thủy Tinh Đằng đều như hổ rình mồi, tất cả đương nhiên không phải vì bản thân cái đèn, mà là vì “Lục Hợp Bát Pháp” khắc trên đó. Thâm chí ngay cả sau khi Biện Kinh thành của Bắc Tống bị chiếm đóng, những tàn bản còn sót lại của Thủy Tinh

Đặng lưu tán khắp nơi cũng trở thành tuyệt thế bí tịch khiến bao gian hồ nhân sĩ tha thiết ước mơ. Thế mới thấy Đạo pháp của Do Long phái tinh thâm đến mức nào.

Mà hiện nay chương giáo chân nhân của Do Long Phái chính là Hạc Không Không. Nếu so Triệu Thuyên với vị sư đệ này thì, ngộ tính Đạo pháp chỉ có hơn chứ không kém, chỉ là hắn chưa từng chính thức xuất gia, cũng không có ý muốn kế thừa Đạo giáo chính thống.

Xung quanh thuyền hoa khói sương lượn lờ, hương thơm trận trận, sắc trời hôn ám, mỹ tửu thông minh đã sớm thấp đèn. Màn châu lay động, ánh nến đung đưa, Triệu Thuyên mắt phượng nửa khép, tựa tiểu phi tiểu, nói không nên lời mị hoặc phong hoa.

... Tuy rằng như vậy nhưng người hiểu rõ hắn như Hạc Không Không đương nhiên biết, bên dưới phong độ ưu nhã không che vào đâu được ấy là sự thật tàn khốc: hắn đang phát hoa si!

Hạc Không Không không khỏi thở dài “Sư huynh, mọi việc đã đủ. Tỷ đệ Nhạc gia kia người dự định làm sao bây giờ?”

“... Ai” Tâm bất an mà lẩm bẩm.

“Ta cũng không dám can thiệp quyết định của người. Chỉ là thời cuộc thay đổi, chiến sự hết sức căng thẳng, hy vọng người có thể tại trước đó sớm định chủ ý... Tiểu tử họ Trương kia, tuyệt đối không thể lưu lại!” Hạc Không Không tận tình khuyên bảo.

“...Nga.” lại là lẩm bẩm.

Hạc Không Không cái gì phong độ đại Đạo chương giáo đều giữ không nổi nữa, nổi giận: “Sư huynh! Thái Hoa quân hầu! Giết hay không giết, hậu họa như thế nào người hiểu rõ nhất!”

Triệu Thuyên rút cuộc trầm giọng thở dài, giọng nói uyển chuyển lưu luyến như tiếng trời “Y nha nha, sư đệ na, tuổi người vẫn chưa tính lão, sao lại lải nhải dong dài phiền phức còn hơn cả bà mẹ?”

Hạc Không Không triệt để phát điên: “Sư huynh, ta là đang nói chuyện nghiêm chỉnh với người!”

Triệu Thuyên nheo mắt, hẹp dài mắt phượng bắn ra tia nhìn lạnh buốt “Người đã biết gọi ta một tiếng sư huynh thì phải biết tôn ti khác biệt. Hay người làm chương giáo rồi thì không nhìn bề trên nữa?”

Hạc Không Không hai vai sụp xuống, ủ rũ mà lắc lắc phát trần: “Ta chỉ là lo lắng sư huynh lo lắng nhiều lắm, lỡ như lưu lại một cái mầm tai họa, hậu họa vô cùng.”

Triệu Thuyên khởi thân đứng dậy, miễn cưỡng quét hắn liếc mắt, khẽ thở dài: “Ta sao lại không biết... Chỉ là tiểu tử họ Trương kia hiện tại bị trọng thương lại tẩu hỏa nhập ma, được sư bên kia cũng không nhất định tìm được linh dược trị đúng bệnh, chỉ e không cần chúng ta hạ thủ, hắn cũng không sống được bao lâu. Việc gì phải làm dơ tay mình?”

Hạc Không Không không thể không liếc hắn một cái, trong bụng nghĩ thầm: Nếu không phải vì hòa thượng gà mờ kia, người sao có thể làm việc không dứt khoát như vậy? Thế nhưng hắn biết nhiều lời vô ích, kể từ khi bắt đầu theo sư môn học nghệ, hắn có khi nào tranh biện qua vị sư huynh này chứ? Không thể làm gì khác hơn là ngượng ngùng mà xin cáo lui.

Tết Trung nguyên rằm tháng bảy là ngày lễ của Đạo giáo, gọi là “Trung nguyên địa quan tiết”, là ngày Trung nguyên xá tội mừng Thanh Hư đại đế sinh ra. Đạo giáo chuẩn bị đại lễ để cầu cho mưa thuận gió hòa, quốc thái dân an, phải theo lệ tổ chức đàn tràng “cầu phúc cát tường”. Hạc Không Không thân là chương giáo phái Do Long, có vô số sự vụ cần phải xử lý, không có thời gian dây dưa đông dài với Triệu Thuyên. Triệu Thuyên cũng là nắm rõ điểm ấy, nên mới theo sát hắn giả ngu. Rốt cuộc cũng có thể toại nguyện đuổi đi sư đệ Hạc Không Không, hắn lại một lần nữa quay về tư thế thanh thần thoải mái dựa vào cửa sổ mạn thuyền, tiếp tục chờ đợi.

Y nha nha, tục ngữ nói, chờ nha chờ nha, chờ được tới cuối cùng sẽ là của người, thế nhưng Tử Du na, nhiều năm như vậy người lần đầu tiên đáp ứng ước hẹn với bản hầu, không cần phải chậm rãi khoan thai như thế đi? Bản hầu rốt cuộc còn phải đợi đến khi nào, lẽ nào nói đây chính là vọng xuyên thu thủy, mỗi mắt chờ mong tình cảnh sao?

Hoàng hôn buông xuống, trăng lên đầu cành, gió đêm mang đến mơ hồ tiếng chuông cùng tiếng tụng kinh, ước chừng chùa chiền gần đó đã bắt đầu khai lễ Vu Lan. Triệu Thuyên ngưng mắt nhìn chăm chăm phương xa, thấy trên sông dần dần sáng lên ánh đèn, lấp lánh vô số đốm sáng ánh vào đôi mắt phượng sắc sảo, giống như pháo hoa lộng lẫy.

Chỉ là, ánh sáng kia lại không thể chiếu đến đáy mắt đen thẳm thâm thúy.

Cuối cùng, ở tận cùng phía xa, tầng bào màu nguyệt bạch, tóc dài phi tán sau vai, tay niêm tràng hạt, trang phục phi tăng phi tục, Thánh cư sĩ đập ánh trăng mà đến. Hai mắt Triệu Thuyên lập tức bừng sáng.

Quái bào là bị giặt tẩy nhiều lần đến độ trở nên bạc phếch, ngay cả đế giày cũng bị mài mòn đến lộ hại, Thánh cư sĩ quả không hổ thẹn đã đạt tới cảnh giới “Khổ tu” của nhà Phật. Tuy nhiên hần khí chất xuất chúng, mặt mũi từ bi, tự nhiên cũng có một dạng siêu phàm thoát tục, tiên phong đạo cốt. Thái Hoa Hầu Triệu Thuyên nhìn thấy hần trong nháy mắt, tức thì hai mắt chua xót, tâm tình kích động-

Mặt trời chưa xuống núi hần đã tới đây, đợi hần đợi lâu như vậy sao hần có thể dễ dàng bỏ qua!?

Vừa định nhào tới ôm ôm tranh thủ ăn chút đậu hủ, Tử Du đã đậm đậm mà cười, hai tay dắt hai đứa trẻ nhét đến đây: “Thái Hoa, ta trên đường nhìn thấy hai tiểu hài tử này thật đáng thương, người bảo Tiểu Lan các nàng mang chút đồ ăn cho bọn hần đi.”

Cứ tư thế lao tới như vậy mà hóa đá tại chỗ, Triệu Thuyên oán giận nhìn hai đứa trẻ. Tối hậu không thể làm gì khác hơn là tự nhủ đại nhân có đại lượng, không cùng mao hài tử so đo, bảo Lan tỳ các nàng đem hai đứa trẻ đi ăn. Bạch hạc thể nhưng tận dụng cơ hội cọ đến bên người Thánh cư sĩ, nghiêng đầu giả bộ khả ái đáng yêu. Tử Du quả nhiên mỉm cười sờ sờ bộ lông của nó. Triệu Thuyên trên mặt hạ xuống hắc tuyến, phiền muộn đến hộc máu. Đầu năm nay, đường đường Thái Hoa Hầu còn không bằng một con chim!

Rằm tháng bảy là tết Trung nguyên, hay còn gọi là “Quỷ lễ”. Mà cũng ngày này, Phật giáo lại gọi là lễ Vu Lan Bồn. Người ta nói ngày này ở cõi âm quỷ môn mở rộng. Phật giáo và Đạo giáo đối với ngày này giải thích bất đồng. Phật giáo nhấn mạnh hiếu đạo, lấy sự tích Mục Liên cứu mẹ để siêu độ vong hồn tổ tiên dòng họ gia đình mình, mà Đạo giáo lại chú trọng “Phổ độ” những cô hồn vô chủ phóng xuất từ cõi âm trong ngày này.

Triệu Thuyên cùng Tử Du, một người là sư huynh của trưởng giáo Do Long Đạo phái, một người là trưởng tông tương lai của Thiên tông, hàng năm vào lúc này đều là công việc ngập đầu, khó được tương tụ. Năm nay vất vả lắm mới theo ước định gặp gỡ bên sông, Triệu Thuyên khẩn cấp lôi Tử Du rời khỏi thuyền hoa. Bạch hạc kia kêu lên mấy tiếng, định đuổi theo, lại bị Thái Hoa Hầu trợn mắt trừng trở lại. Nuôi người một con “linh cầm” lâu như vậy, không biết nhìn sắc mặt chủ sao!

Ven đường đèn đuốc sáng trưng, đầu phố giăng đầy linh bằng (những tấm phướn thường thấy trong chánh điện các chùa) cùng pháp sư tọa (chỗ chửi tăng ngồi), cúng bái Địa Tạng Vương Bồ Tát, tăng chúng đều tụng kinh “Vu Lan Bồn”, dân chúng xung quanh bái lạy. Đây là nghi thức Vu Lan Bồn của Phật môn.

Tử Du cười nói: “Mục Liên tôn giả vì mẫu thân của mình bị rơi xuống địa ngục A Tì chịu khổ, nên phát hạ tâm nguyện, cúng dường trăm phần cơm cho mười phương tăng nhân trong lễ Vu Lan Bồn, nhờ vậy phụ mẫu trong bảy đời đều thoát ly nỗi khổ quỷ đói, hưởng thụ kiếp sau phúc nhạc, có thể coi như công đức vô lượng. Thái Hoa, người tuy rằng không cần phải siêu độ vong mẫu, bất quá nhìn người cảm ỷ ngọc thực, cả đời tận hưởng vinh hoa phú quý, sao không vì kiếp sau mà cầu an? Ví dụ như bố thí cho ta ngân lượng giúp nghĩa quân kháng Kim, cứu vạn dân đang khốn khổ.”

Triệu Thuyên nhăn mày kiếm, chần chờ một lát hỏi: “... Người muốn bao nhiêu?”

“Ha hã, lấy thân phận địa vị tôn quý bất khả ngôn của Thái Hoa quân hầu người, đương nhiên là không thể ít, đại khái qua loa tính người năm nghìn lượng thôi.”

Triệu Thuyên đảo hấp một ngụm lãnh khí: “Tử Du người thật đúng là chân chính sư tử há mồm, năm nghìn lượng bạc, cho dù là bản hầu cũng...”

“Ai nói là bạc?” Tử Du nghiêng đầu, mi nhãn loàn loàn mà cười, “Ta nói chính là hoàng kim.”

“... Y nha nha, Tử Du bản lĩnh xin tiền của người thực sự là càng ngày càng tiến bộ.”

“Ha hả, quá khen quá khen. So với lớp da mặt dày như tường thành của Thái Hoa người vẫn còn cần phải tôi luyện nhiều hơn a.”

Hai người đối nhau cười, miệng lưỡi chỉ tranh ai cũng không cam lòng tỏ ra yếu kém.

Dòng người như nước thủy triều, đường phố dần dần chen chúc hẳn lên. Triệu Thuyền không bỏ lỡ thời cơ, thân thủ tự nhiên nắm lấy tay Tử Du. Tử Du ngẩn ra, đang định rút tay lại, thế nhưng ngẩng đầu lên lại chạm phải một đôi mắt phượng dịu dàng tiếu ý. Tim trong một sát na (phiên âm chữ ksana trong tiếng Phạn, chỉ một đơn vị thời gian vô cùng nhỏ) ngưng lại, rõ ràng là một đôi mắt vô cùng quen thuộc, điểm mị không che được chút điểm giảo hoạt, thế nhưng trong một khắc ngẩn ngơ, phảng phất vô số ba quang hoa ảnh ùn ùn kéo đến, Tử Du không kịp phản ứng, hoảng hốt bất an, nhất thời đã quên rút tay về.

Khóe miệng lần thứ hai cong lên một mặt cười xấu xa, Triệu Thuyền măn ý hài lòng mà kéo Tử Du đi qua biển người cuộn trào mãnh liệt. Người nhiều như vậy, Tử Du cho dù có bạo lực hơn nữa cũng không thể đẩy hẳn ra, ngày hôm nay thật sự là kiếm được bồn mãn bát viên (đầy bồn đầy bát) cả vốn lẫn lời! Năm nghìn lượng hoàng kim có là cái gì!

Dọc hai bên đường, trên cửa các gia các hộ đều có cắm hương, tượng trưng cho ngũ cốc được mùa, gọi là “Bổ điền”. Trên đường cái, cứ mỗi hơn trăm bộ lại bày một bàn thờ, cúng hoa quả tươi, là bổ thí cho những cô hồn dã quỷ phóng xuất từ cõi âm trong ngày quỷ lễ này. Cả hai tập tục trên cơ bản đều thuộc về Đạo giáo.

Tử Du bỗng cảm thán mà nói: “Đều nói Phật môn chúng ta phổ độ chúng sinh, mà Địa Tạng Vương Bồ Tát từng phát nguyện ‘chúng sinh độ tận, phương chứng bồ đề, địa ngục vi không, thế bất thành Phật’ (độ hết chúng sinh mới chứng quả Bồ Đề, địa ngục vẫn còn người chịu khổ thì thế không thành Phật). Nhưng ta lại thấy lễ Vu Lan của nhà Phật đa phần là siêu độ tổ tiên nhà mình. Ngược lại Đạo gia các người xưa nay chú trọng thanh tịnh vô vi, chỉ lo thân mình, nhưng lại tại đêm Trung nguyên vì cô hồn dã quỷ mà rầm rộ cúng bái hành lễ. Quả thực là trái ngược. Ha hả, người đặc biệt chọn tối nay hẹn ta đến đây, lẽ nào là để cho ta thấy điều này sao?”

Hắn nói xong, cứ nghĩ Triệu Thuyền chắc chắn sẽ hưng trí bừng bừng mà cùng mình tranh luận, nghiêng đầu nhìn qua, lại thấy Triệu Thuyền tự tiếu phi tiếu nhìn hắn, tay siết thật chặt, nhưng không nói một lời. Đêm mười lăm trăng tròn, hai người yên lặng không nói gì, nắm tay một đường đi tới, ánh trăng như nước nhàn nhạt vẩy xuống, ánh sao mờ lung, tiếng động xôn xao ầm ĩ xung quanh phảng phất mờ mịt chìm vào không gian. Cũng không biết đi bao lâu, hai người đi đến bờ sông chỗ thả đèn.

Bất kể là Phật giáo hay Đạo giáo, đều có phong tục thả đèn trôi sông tại quỷ lễ. Người là dương, quỷ là âm, đất là dương, nước là âm. Vì vậy Thượng nguyên tiết Nguyên tiêu (rằm tháng Giêng) treo ***g đèn là ở trên bờ, mà Trung nguyên quỷ lễ thả đèn lại là ở trong nước.

Hà đăng cũng gọi là “Thủy táo đăng”, đều là tại trên tám ván gỗ đặt một ngọn đèn hoặc ngọn nến, dùng giấy màu làm thành hình hoa sen, đêm Trung nguyên thả xuống Trường Giang và Hoàng Hà, để nó trôi đi. Mục đích thả đèn là phổ độ những người bị rơi xuống nước chết oan cùng các cô hồn dã quỷ. Những năm gần đây chiến loạn liên tiếp, vô số bá tánh quân binh chết trong chiến tranh Kim Tống, thân xác bất toàn, chết nơi tha hương... Một khoảng sông rộng lớn như vậy, đầy ngập hà đăng tưởng niệm thân nhân, trôi nổi như rừng.

Bên bờ có một thiếu phụ bán hà đăng, lúc Triệu Thuyền và Tử Du đi ngang qua, vừa nhìn thấy nàng cùng một nam hài nổi lên tranh chấp. Nam hài kia khoảng chừng mười hai mười ba tuổi, thấp bé gầy yếu, trên gương mặt nhỏ nhắn vàng như nền thể nhưng lại có một đôi con ngươi xoay chuyển đặc biệt linh hoạt. Hai người đứng một bên nghe xong một hồi, thì ra là nam hài kia thừa dịp thiếu phụ không để ý lấy trộm hà đăng của nàng. Không cần phải nói, coi tiền như rác Thái Hoa Hửu, dưới ánh mắt của Tử Du, ngoan ngoan mà móc ra ngân lượng cấp nam hài mua đăng, hắn cũng cùng Tử Du chọn mỗi người một cái, ba người đi đến bờ sông đem hà đăng để vào trong nước.

Nam hài kia tự động chấp tay, miệng lẩm bẩm. Tử Du sờ sờ đầu của hắn, hỏi: “Người tên gì? Vì sao trộm đăng?”

Nam hài trông mắt vòng vo, thấp giọng sục sục: “Ta là Tiểu Phi, ta trộm đăng là vì muốn siêu độ cho cha mẹ ta, bọn họ đều bị Kim cầu sát hại, nhà của ta chỉ còn ta cô linh linh một người “

Tử Du lộ vẻ xúc động nói: “Người là người ở nơi nào?”

Tiểu Phi cắn môi: “Ta nguyên bản là ở Thái Châu, năm đó Nhạc gia gia mang theo quân Nhạc gia liên tục đại thắng, mắt thấy sẽ đánh thẳng đến phủ Hoàng Long (đô thành nước Kim) thu phục non sông, lại bị hoàng đế cùng Tần Cối liên tiếp phát mười hai đạo kim bài triệu hồi trở về. Dân chúng Thái Châu chúng ta không thể làm gì khác hơn là nuốt nước mắt theo Nhạc gia lui lại hậu phương. Cha mẹ ta trên đường gặp phải tiểu đội của quân Kim, bị giết chết. Bỏ lại ta cô linh linh một người, lưu lạc đến nơi đây. Bình thường chỉ phải trộm cắp vật sống qua ngày. Hôm nay là quý lễ, ta nghĩ cha mẹ không ai siêu độ, rất thương cảm, nên mới...”

Tử Du hư thán, suy nghĩ một chút, chỉ vào Vân Sơn Tự ở bờ bên kia nói: “Hảo hài tử, người tuổi còn nhỏ cứ tiếp tục sống như vậy cũng không phải cách. Phương tượng trụ trì của Vân Sơn Tự cùng ta cũng có quen biết, người đi tìm hẩn, nói là Tử Du cư sĩ của Linh Ẩn Tự bảo người đến, hẩn sẽ thu lưu người.”

Tiểu Phi thấy mình sẽ có chỗ cư trú, hoan hô chạy đi, vội vội vàng vàng. Tử Du nhìn bóng lưng nhỏ gầy của hẩn, than thở: “Thái Hoa, đều là hoàng tộc Triệu gia các người tạo nghiệt, hài tử nhỏ như vậy đã không còn cha mẹ, không ai nương tựa, cỡ nào thương cảm.”

Triệu Thuyên neho lại mắt phượng, tự tiểu phi tiểu mà nhìn qua: “Ai, thật không? Tử Du người xem túi tiền của người có còn không?”

Tử Du kinh ngạc, sờ sờ bên người, quả nhiên túi tiền bên hông đã không cánh mà bay,

“Ha ha ha ha ha...” Triệu Thuyên cười đến ngã sấp, hình tượng toàn bộ mất hết.

Tử Du sững sốt, suy nghĩ một chút lại bật cười rộ lên: “Hài tử này thực sự là cao minh, cư nhiên có thể từ trên người một ‘thể ngoại cao nhân’ như ta lấy trộm túi tiền, tiền đồ nhất định là bất khả hạn lượng!”

Triệu Thuyên không khỏi u oán mà nói, “Y nha nha, lúc người bắt nạt bản hầu mắt cũng không chớp cái nào, cho tới bây giờ cũng không biết lễ thượng vãng lai (có qua có lại). Mà tiểu quỷ đó nhận quá bạt mao (mạo phạm vô lễ), người cư nhiên không giận, thực sự là phân biệt đối xử!”

Tử Du thản nhiên cười: “Ha hã, thế nào? Ta là ăn định rồi Thái Hoa Hầu đại nhân người, người muốn thế nào?”

Ánh trăng trong vắt nhàn nhạt rơi xuống, nước chảy tông tông mang theo vô số hà đăng xuôi dòng, quang hoa rực rỡ, mặt nước phản chiếu ánh sáng lung linh, mông mông lung lung dường như nổi lên một tầng quang vụ. Má lúm đồng tiền thanh tú của Tử Du chìm ngập dưới ánh sáng nhu hòa, con người ôn nhuận đen láy lại lấp lánh phản chiếu ra vô số ánh đèn lộng lẫy như ngọc.

Triệu Thuyên ngưng nhìn hẩn, bỗng nhẹ giọng nói, “Giang sơn Đại Tống vốn là thiên hạ của Triệu thị ta, Thái Tổ hoàng đế hùng tài vĩ lược, truyền tới con cháu ngày sau lại là như thế bất tài, cuối cùng bị quân Kim nam hạ, đến nông nỗi một nửa sơn hà rơi vào tay giặc, vô số bách tính quân binh vì họa kiếp này mà thành cô hồn dã quỷ. Ta hôm nay hẹn người đến đây thả đèn, đó là vì muốn những oan hồn chết trong họa chiến tranh có thể giảm bớt khổ sở...”

Tử Du cười “Chẳng mấy khi Thái Hoa Hầu người có được tâm ý như vậy, bất quá người cũng không cần phải áy náy. Ha hã, sau này người chỉ cần theo ta làm nhiều việc thiện một chút, ví dụ như lần này cứu hai tỷ đệ Nhạc gia, còn có hào hiệp đem tiền sung cho nghĩa quân làm quân lương, đương nhiên biện pháp tốt nhất là người tự mình đứng ra, lên đài cao hô một tiếng, lấy thân phận hậu duệ hoàng tộc của người cùng danh vọng Đạo môn Do Long phái, hiệu triệu tướng lĩnh triều đình bang trợ nghĩa quân, đem quân Kim đánh cho về với ông bà! Cứ như vậy, những cô hồn dã quỷ này chắc chắn thông cảm tâm ý của người, tràn ngập vui sướng mà đi an nghỉ bên kia thế giới!”

Triệu Thuyên ánh mắt lóe sáng, bên môi bỗng cong lên nụ cười xấu xa nói: “Y nha nha, Tử Du a Tử Du, người thật đúng là thời thời khắc khắc đều không quên đem bản hầu ra làm cu li, năm nghìn lượng vừa rồi chắc là cảm rất sáng khoái đi? Cư nhiên còn muốn thêm nữa?”

Tử Du nhướn mày nói: “Ha hã, Đạo môn các người không phải là có cái thuật ‘điểm thạch thành kim’ (biến đá thành vàng) gì đó? Người là đệ tử cách thế của Trần Bác lão tổ, thế nào lại không học được? Đã có tiền của xài hoài không hết, lại không thể cho hảo hữu (bạn tốt) ta đây mượn dùng sao?”

“Bằng hữu có thông tài chi nghĩa, nếu là Tử Du người mở miệng, bản hầu tuyệt không chối từ.” Triệu Thuyền kéo dài thanh âm, mắt phượng ba quang lưu chuyển, liễm diễm lại toát ra ba phần yêu mị.

“Di...” Tử Du ngẩn ra, không nghĩ tới hẳn lại đơn giản đáp ứng như vậy, không thấy có cảm giác thành công gì cả. Không thích hợp, rõ ràng là có chỗ nào không đúng!

Về giặt mình, mặt nhẵn mày nhú ánh vào trong mắt Triệu Thuyền, lại khác biệt có một phen phong lưu ý vị. Vừa lúc trên sông có một trần hà đăng phiêu phiêu đăng đăng trôi qua, ánh nến ấm áp chiếu lên gương mặt thanh tú nhu hòa của Tử Du, mi vũ có một loại bi mẫn từ ái thần thái, lại như bạch liên hé nở, đầm đẫm thủy hương từ bốn phương tám hướng ập đến.

“Thái Hoa người -”

Lời nói gián đoạn bởi cảm xúc ấm nóng nhu hòa trên môi. Tử Du trợn tròn mắt, nhìn thấy gương mặt tuyệt diễm vô song kia phóng đại ngay trong mắt mình, gần đến mức không thể gần hơn. Thon dài ngón tay tựa hồ là ngà ngọc, lại tựa hồ như trân quý vạn phần mà nâng cầm hẳn, hẹp dài mắt phượng đột nhiên bùng lên hai ngọn lửa, sáng rực khiếp người, thủy sắc đôi môi không đợi cho phép đã hôn lên đây, môi môi tương thiếp.

“Phanh”, “Ừm” hai tiếng cộng hưởng, Tử Du mặt đỏ bừng, kinh hách mà liên tục lùi lại mấy bước, nhìn bọt nước văng tung tóe trên mặt sông.

Một lát sau, Thái Hoa Hầu ướt sũng từ dưới nước trôi lên, búi tóc cũng tản ra, ướt nhẹ tóc dài dính tại trên mặt, trên cổ, toàn thân trên dưới không chỗ nào là không nhiều nước ròng ròng. Mặc dù chặt vật đến như vậy, hẳn vẫn là cười đến đường hoàng, mày dài nhập tẩn, mắt phượng lưu ba, chết tiệt kiều ngạo, chết tiệt đáng đánh!

Tử Du bắt đầu nghĩ một quyền vừa rồi của mình tuyệt đối là đánh rất nhẹ!

Kẻ ngâm ở trong nước thế nhưng xấu xa mở miệng tố cáo trước: “Y nha nha, chỉ đùa một chút mà thôi, Tử Du người cần gì phải ra tay mạnh như vậy?”

Tử Du nắm chặt tràng hạt, mu bàn tay gân xanh sôi sục: “Chỉ đùa thôi sao, ha hã, để ta đem lớp da mặt dày còn hơn tường thành của người đánh thủng, cho người biết cái gì gọi là vui đùa!”

Triệu Thuyền rung mình một trận, biết điều mà hạ thấp giọng, cẩn cẩn thận thận hỏi: “Ai, Tử Du, người thực sự tức giận? Không thể nào?”

Tử Du cúi đầu không nói. Hẳn không chỉ là nam nhân, còn là một cư sĩ bán xuất gia, không hiểu trong đầu tên hỗn trướng đó là cái gì tương hồ, bình thường hay nói giỡn, chiếm tiện nghi ngoài miệng hẳn còn có thể giải thích rằng người này thiên tính tùy tiện. Nhưng mà vừa rồi... Vừa rồi tính cái gì!

“Gió thổi phướn động, là gió động? hay là phướn động?” Triệu Thuyền ướt đầm từ dưới nước bò lên, thần nhiên nói.

Tử Du giặt mình sợ hãi, vô ý thức trả lời: “Không phải gió động, cũng không phải phướn động, mà là tâm người động.”

Hai người đối đáp chính là diễn cổ trứ danh về lục tổ Huệ Năng trong lịch sử Thiền tông. Một ngày nọ, Phát Tính Tự có buổi giảng kinh, chúng tăng đều đến nghe kinh. Bỗng nhiên gió thổi khiến cho cờ phướn lay động, hai tăng nhân tranh cãi với nhau, một người nói đó là do gió động, người kia nói đó là do phướn động. Mà Huệ Năng cười nói, đó là do tâm các người động. Mọi người bưng tỉnh.

Tử Du không khỏi trầm ngâm: không sai, mình là tính chúng một lòng thành kính hướng Phật, “Bản lai vô nhất vật, hà xử nhạ trần ai?” (bản lai vốn không phải vật, sao có thể vướng bụi bặm?) Tính tình ác liệt của người này mình cũng không phải lần đầu tiên lĩnh giáo, cứ luôn luôn so đo tính toán những chuyện ngoài thân như thế này, sao có thể đạt đến ‘tứ đại ngũ uẩn giai không’, đạt thành nguyện vọng của sư phụ?

Triệu Thuyên trộm nhìn thần sắc của hắn, cũng biết hắn đang suy nghĩ cái gì, bên môi vụt qua một nụ cười xấu xa, giả vờ ủy khuất mà mở miệng nói: “Rõ ràng là thiên tâm của Tử Du người chưa đủ thanh tịnh, lại đem bản hầu đánh văng xuống nước, chẳng phải là giận chó đánh mèo? Y nha nha, mặt của bản hầu cũng sưng lên! Ai, Tử Du người sao luôn luôn quên đánh người không nên đánh mặt...”

Tử Du hai bên thái dương gân xanh bạo khởi, ra sức lần tràng hạt áp chế tức giận. Luôn luôn hỗn cùng một chỗ với cái tên da mặt dày này, hắn thực hoài nghi mình liệu có thể làm nổi ‘tứ đại ngũ uẩn giai không’ hay không? Thảo nào kể từ lúc quen biết hắn, nhiều năm như vậy mà thiên tâm đạo hạnh của mình không có chút nào tiến bộ!

Bỗng, hắn nghiêng đầu hỏi: “Được rồi, tỷ đệ Nhạc gia như thế nào? Thương thế của hài tử Trương Lăng kia có chuyển biến tốt hơn không?”

Triệu Thuyên động tác ngừng lại một chút, rồi lại cười dài nói: “Thế nào, người còn sợ bản hầu bạc đãi bọn họ sao? Nhạc tiểu thư nghe đâu cùng với Tiểu Lan các nàng rất hợp. Còn phần Trương Lăng, hắn đến nay vẫn là hôn mê bất tỉnh, sợ rằng cũng chỉ có đợi được sư trở về mới cứu tỉnh được hắn.”

Tử Du nhú mày: “Như vậy cũng không tốt, trước khi được sư trở về, người cần phải hảo hảo chiếu cố hài tử này. Ha ha, được rồi, linh đan diệu dược, trân quý thuốc bổ trong cung Thái Hoa của người chắc chắn là không ít, cũng đừng quá keo kiệt, toàn bộ lấy ra đi...”

Triệu Thuyên chịu không nổi nói: “Tử Du na, người đã bắt nạt bản hầu bắt nạt rất nhiều lần, lại không biết xấu hổ nói bản hầu keo kiệt? Ta không thể không cho là da mặt của người so với ta còn dày hơn?”

Tử Du nhất thời ghen hờn, giờ nắm đầm lên nói “... Người có cái gì bất mãn sao?”

Triệu Thuyên tròn mắt xoay chuyển, cười nói: “Đương nhiên là không có – “

Lời còn chưa dứt, cả người đã nhào tới, Tử Du nhất thời không kịp đề phòng, đã bị hắn kết kết thực thực ăn đậu hủ!

Bị một cái người sống to đùng với trọng lượng phô thiên cái địa áp xuống, tựa hồ còn mang theo chân khí nội lực, có thể nói nặng như Thái Sơn, hai thân thể dính cùng một chỗ. Hắn bất ngờ, nghĩ thoát thân đã quá muộn, ngực thiếu chút nữa bị áp đến hít thở không thông.

“Triệu, Thái, Hoa!” Cái gì thanh tịnh cái gì thiên tâm đều bị vứt lên chín tầng mây, hắn nghiêng răng nghiêng lợi.

Kẻ nào đó bị điểm danh rất vô tội mà từ trên người hắn ngẩng lên, đầu tiên là ‘hất xì’ một tiếng thật vang dội, tiếp theo lại tựa như bạch tuyết như nhau tận lực mà quần lấy hắn, lại còn dụi đầu cọ cọ cọ...

Tử Du cảm thấy sau gáy mình gân xanh hắc tuyến đồng loạt nổ, da mặt cũng co quắp không ngớt –

Động tác của tên này, vì sao... Lại quen thuộc như vậy?

Bỗng nhiên đỉnh đầu truyền đến một tiếng hạc kêu, Tử Du giương mắt nhìn lên, quả nhiên nhìn thấy bạch hạc giương cánh bay tới, vui mừng hạ xuống bên người hắn, tâm trí bỗng nhiên hiện lên linh quang.

Đúng rồi, động tác của tên này, căn bản là học theo sủng vật của hắn!

Chỗ phóng đăng bên sông vốn có không ít người, Triệu Thuyên cùng Tử Du đều là khí trữ bất phạm, sớm đã có người nhìn ngó. Đã vậy bạch hạc Sơ Ảnh lại bay tới, càng thêm thu hút vô số ánh mắt hiếu kỳ.

Mà Triệu Thuyên căn bản không biết cái gì gọi là ngại ngùng, cứ sús một đầu tóc dài ướt nhẹp lên người hắn mà dụi không ngừng. Nước thấm ướt tầng bào, cảm giác mát lạnh nhẹ nhẹ len vào da thịt, đôi tay chăm chú ôm lấy thân thể hắn mang theo ôn độ ấm áp cũng xuyên thấu qua. Bạch hạc thấy chủ nhân chơi xấu, cũng không chịu thua kém mà sáp đến cọ quẹt.

... Một chủ một tớ, rốt cuộc đem hắn trở thành cái gì vậy!?

Đám người vây xem xung quanh đã truyền tới liên tiếp tiếng cười trộm, Tử Du không dám tưởng tượng gần đó có hay không người có thể nhận ra mình như là tăng nhân Vân Sơn Tự chẳng hạn... Không thể nhẫn được nữa. Tuyệt không thể nhẫn hơn được nữa!

Sau một khắc, Tử Du thu mi cụp mắt, âm thầm vận chân khí: “Kim, cương, phục, ma, châu!”

Trong nháy mắt, đám người xung quanh chỉ thấy nhũ bạch Phật quang mang theo tử sắc lưu tinh bay lên, “Phác thông” một tiếng nổ, xa xa mặt sông kích khởi một cột hoa nước thật lớn, có một vật nặng vừa rơi ùm xuống nước. Những ngọn hà đăng bị tác động đến, xoay tròn trôi xa, ánh trắng vỡ vụn, ba quang lân lân, một lát sau lại bị dòng nước tông tông cuốn đi...

Bạch hạc cũng bị kinh hách, vỗ vỗ cánh bay lên không trung, vài sợi lông vũ phiêu phiêu dang dang rơi xuống. Tử Du nhặt lấy một chiếc kẹp tại trong tay, bỗng nhiên nhớ tới tên kia cũng thường thường làm như vậy, còn cố ý vô ý cầm lông chim phất qua môi, mắt phượng nheo lại, tự tiểu phi tiểu, điểm mị kinh tâm động phách...

Bên thân trần trần gió mát, lòng sông ánh trắng trong suốt như nước. Một chút xúc cảm ôn nhuận trên môi kỳ thực đã sớm biến mất theo làn gió. Hắn nhưng lại vô ý thức chạm tay lên môi.

Gió thổi phướn động, rốt cuộc là gió động, hay là phướn động?

... Không phải gió động, cũng không phải phướn động.

Lặng lẽ rung động, chính là lòng của người.

“Khổ để vân hà? Vị hữu tình sinh cập sinh sở y xử. Tức hữu tình thể gian khí thể gian. Như thị nhược hữu tình thể gian nhược khí thể gian. Nghiệp phiền não lực sở sinh cố.” Thì thảo niệm kinh văn, Tử Du trong tâm ưu tư không dứt.

“Đại Thừa A Bì Đạt Ma tạng tập luận quyển” viết, hữu tình là khổ, hơn nữa, ái dục của tâm là căn nguyên của tất cả phiền não nghiệp chướng. Ái dục khiến người ta ngu muội, khó tránh khỏi che mắt chướng tâm, nếu như hắn bị vây hãm trong đó, làm sao còn có thể minh tâm kiến tính, chứng được Thiền tâm?

Năm đó, hắn lấy định tuệ song tu thông suốt bản thân, đạt được danh xưng Thanh tịnh thiền tâm thánh cư sĩ, nhưng trước sau vẫn chưa từng được ân sư ưng thuận cho chính thức quy y xuất gia. Thống nhất Thiền tông ngũ gia thất phái là tâm nguyện suốt đời của ân sư, vì sao lại không để cho đệ tử tâm đắc kế thừa ân sư y bát là hắn hoàn thành?

Lẽ nào, thật sự là vì duyên trần của hắn còn chưa dứt?

... Hơn nữa, trong ngôn từ né tránh của Triệu Thuyền cũng để lộ ra một chút tin tức.. Ngày đó, hắn nói không kịp thu tay, mới có thể xuất chiêu lan đến Trương Lăng, hại hắn trọng thương. Nhưng mà nghĩ kỹ, giống như hắn đã cố ý?

– vì sao hắn lại muốn giết niên thiếu kia?

Trong đôi mắt phượng điểm sát tự tiểu phi tiểu đó, rốt cuộc cất giấu nhiều ít tâm tư không thể cho người biết?

Đệ tam chương: Sanh hiết thù xương

3. Chương 3: Sanh Ngừng Ca Xương

* sanh: cái khèn/sênh.

Sáng sớm, hậu viện Vân Sơn tự, bình minh ló dạng chim kêu riu rít, trong đình lan thảo thanh u, trên những phiến lá hình trứng qua một đêm đọng lại rất nhiều giọt sương, phản chiếu ánh ban mai mờ nhạt, càng trở nên long lanh.

Thần thanh khí sảng thật là một ngày đẹp trời.

Tử Du tâm tình vô cùng tốt mà mở ra hộp trà được gói kín cẩn thận. Đây là đại sư trụ trì Thượng Thiên Trúc Tự đặc biệt sai người tặng cho hắn: Bạch Vân trà, là trà cống Cốc Vũ, ngàn lượng cũng khó có được, một loại trà tuyệt phẩm, lấy sắc trắng làm chủ đạo, điểm thêm sắc xanh cánh trà. Mà Bạch Vân trà khi vừa pha xong, bọt nước nổi lên giống như tuyết trắng đọng trên mặt hồ, hương như quỳnh hoa nở rộ, quả không hổ danh Bạch Vân. Hít một ngụm hương khí, hương thơm đặc biệt nồng nàn, vương vấn không dứt.

Nâng lên chén hít sâu một hơi, Tử Du còn chưa kịp uống, đã có khách tới thăm –

Cũng không thể nói là khách, người tới chính là phương trượng của Vân Sơn Tự, Linh Giác thiền sư, gia chủ cho hắn ở nhờ. Lão hòa thượng râu lông mày đều bạc trắng, cười tủm tỉm tựa như lão Thọ tinh. Chào hỏi cho có lệ xong, lập tức đại mã kim đao tự động tự phát mà ngồi xuống bên cạnh bàn đá.

“Cư sĩ hảo nhĩ hứng, đang phẩm trà a.” Lão hòa thượng cười đến hòa ái.

Tử Du sau ót hạ xuống thẳng tắp hắc tuyến, ai chẳng biết người canh đúng giờ đến đây để uống tiệc trà...

Tuy rằng vạn phần đau lòng, nhưng mà mình đang ở nhờ trong nhà của người ta, Tử Du chỉ phải thương cảm thay phương trượng châm đầy một chén.

Gương mặt già nua của Linh Giác thiền sư nhất thời cười đến tựa như một khối vỏ quýt bị phơi khô, nhắm mắt nhấp một ngụm, biểu tình vạn phần say mê. Bỗng, hắn chú ý tới chén trà trong tay, cả kinh nói. “A, cư sĩ, đây lẽ nào là sứ men xanh của Long Tuyền Ca?”

Tử Du cười nói: “Ha hã, đúng vậy.”

Linh Giác kinh ngạc: “Theo lão nạp thấy, bộ sứ men xanh này phong cách cổ xưa lịch sự tao nhã, hoa văn đặc biệt, nhìn giống như cống vật hoàng cung?”

Tử Du nghĩ đến Triệu Thuyền lúc sai người đưa tới bộ trà sứ này, thịnh tình thành khẩn, không khỏi mỉm cười. “Là một người bằng hữu tặng cho ta.”

“Chẳng lẽ là Do Long Phái Thái Hoa Hầu?” Linh Giác cau mày.

Tử Du bỗng nhiên có dự cảm không tốt.

Quả nhiên, lão hòa thượng lập tức thay đổi sắc mặt, bắt đầu phun nước bọt vèo vèo mà quở trách Đạo môn không đúng. Bình tĩnh mà nghĩ, cũng không phải là lỗi của lão hòa thượng, thật sự là khổ đại cừu thâm, oán niệm sâu nặng. Nguyên nhân, Bắc Tống từng có một vị hoàng đế có một không hai: Tống Huy Tông, lúc trị vì cuồng nhiệt sùng bái Đạo giáo, không ngừng phế bỏ đạo Phật, thậm chí làm ra chuyện ngu xuẩn khiến cho người đời ai thán –

Trong lịch sử những triều đại hoàng đế phế Phật sùng Đạo cũng không phải không có, nhưng chưa từng có ai giống như Tống Huy Tông như vậy, hạ một đạo chiếu lệnh sửa Phật giáo thành Đạo giáo, đem chùa chiền trong toàn quốc sửa thành cung miếu, viện thành quán, tượng Phật cho mặc áo thần tiên, thậm chí sửa Phật thành “Đại giác kim tiên”, Bồ Tát biến thành tiên nhân, thầy chùa trở thành Đạo sĩ...Như vậy “phế Phật” cũng chỉ là trên danh nghĩa lý thuyết, thực tế là một trò lơ lửng, hoang đường buồn cười, khiến cho rất nhiều Đại đức đức cao vọng trọng trong Phật môn lấy chết chống lại, một năm sau rốt cuộc cũng không giải quyết được gì. Thế nhưng trải qua việc này, mâu thuẫn giữa Phật môn và Đạo lại càng trở nên sâu sắc vô cùng. Nhắc tới tình cảnh uất ức của Phật môn năm đó, tăng nhân thế hệ trước đều là lòng đầy căm phẫn, không thể kiềm chế. Linh Giác thiền sư không thể nghi ngờ là đại biểu trong số đó.

Tử Du đầu đầy hắc tuyến mà nghe lão hòa thượng giương nanh múa vuốt công kích hoàng thất Đại Tống cùng Đạo môn, Thái Hoa Hầu Triệu Thuyền vừa thuộc hoàng tộc vừa thuộc Đạo môn, tội nặng gấp đôi, bị mắng cho không sót chút gì. Linh Giác mắng đến tung tóe, không lâu đã khát, nâng chung trà lên uống như trâu uống nước, Bạch Vân trà thượng hạng rất nhanh đã cạn. Tử Du run rẩy châm cho hắn ly trà thứ hai, thứ ba, tâm như dao cắt. Trâu ăn mẩu đơn, bát quạ cũng chỉ như thế này!

“... Còn có, Ma Y với Trần Bác phái Do Long của hắn! Tên Trần Bác kia bại thế đạo danh, ngoại trừ ngũ cái gì cũng không biết, lại đi viết cái bản ‘Lục Hợp Bát Pháp’ hại chết người. Đám nhân sĩ vô lâm giang hồ ngu ngốc còn coi như cái gì bí tịch. Lại không biết, nhiều năm trước yêu nữ Thác Nữ cung chủ của ma giáo, luyện Thái Âm Chân Khí gì đó đã phải nhập ma đạo!”

“Đi?” Đoạn bí sử này Tử Du chưa từng nghe Triệu Thuyên nói qua.

Linh Giác nhướng mày nói: ” ‘Lục Hợp Bát Pháp’ là đạo pháp tu chân của Do Long phái, đám người ngu ngốc trong võ lâm lại cho là võ công mang ra luyện, hậu quả thể nhưng vô cùng tai hại. Nhất là sau khi Thủy Tinh Đăng bị đánh nát, Lục Hợp Bát Pháp chỉ còn lại những tàn bản phân tán khắp nơi, sáu loại chân khí không thông hiểu mà đem ra luyện, không chỉ vô ích, đối với thân thể rất có hại. Ví dụ như Thác Nữ cung chủ kia, nàng cũng may là thân nữ nhi, luyện Thái Âm Chân Khí cũng chưa hoàn thành, đã tự đặt cho cái tên Thác Nữ Huyền Công, may mà chỉ rơi vào biển khổ ái dục, không nguy hiểm tính mạng. Nếu như đổi lại là một nam nhân luyện, hắc hắc, hậu quả thể nhưng không thể tưởng nổi. Còn có Thái Dương Chân Khí cũng một dạng như vậy.”

Tử Du không khỏi hỏi: “Vậy sao, phương trượng chắc cũng biết bốn môn chân khí còn lại...”

Nghe vậy, chỉ thấy gương mặt lão đỏ lên: ” Ừ thì...” Nguyên lai hẳn đối với Đạo môn khổ đại cừu thâm, nên đặc biệt khuyếch đại điểm xấu. Thái Âm cùng Thái Dương Chân Khí xác thực đúng như lời hắn nói, nếu đem thành võ công phổ thông để luyện là một loại nguy hại, tức là cô âm bất sinh, độc dương bất trường, âm dương không thể điều hòa. Thế nhưng bốn môn chân khí còn lại không như vậy. Đặc biệt là Thái Cực Chân Khí mà Triệu Thuyên luyện, hóa sinh âm dương, hai bên trung hòa, có thể nói là tuyệt thế kỳ công.

Tử Du thấy hỏi thêm nữa chỉ xấu hổ, vội cười một cái chuyển hướng trọng tâm câu chuyện. Cũng may lão hòa thượng thức thời, thấy trà cũng đã uống hết, ánh mắt lưu luyến nhìn chăm chú vào hộp trà, cuối cùng mới tiếc nuối bịn rịn mà cáo từ.

Tử Du tiễn khách đi rồi, quay đầu nhìn đồng trà cụ hỗn độn trên bàn thờ ra.

Xác thực là đồng hỗn độn, bởi vì lão hòa thượng đem trong ấm một giọt trà cuối cùng cũng uống cạn! Lá trà khô quất dính vào thành ấm trà bằng sứ xanh nhẵn nhụi, khiến người ta hắc tuyến vô hạn. Ai, Bạch Vân trà đậm đặc như vậy, dù là đã pha quá ba lần, vẫn còn hương vị chưa hết, hiện tại...

Hắn chăm chú mà nghĩ có nên châm thêm một lần nước nữa uống mót không.

Bỗng nhiên nghĩ lỡ đâu bị tên kia biết, nhất định là cười mỉa không ngớt, châm biếm mình keo kiệt keo kiệt, rốt cuộc là buông tha cho ý niệm cần kiệm trì gia của mình...

Nhắc tới Triệu Thuyên, hắn bỗng dừng tâm trí hiện lên linh quang, dường như vừa rồi cùng Linh Giác phương trượng nói chuyện hẳn như mơ hồ sáng tỏ điều gì. Nhưng mà, là điều gì mới được?

Đỉnh đầu bỗng nhiên truyền đến tiếng bạch hạc kêu dài, hắn theo tiếng vọng ngẩng đầu lên, quả nhiên nhìn thấy bạch hạc Sơ Ảnh trên quý của Thái Hoa Hầu, giương cánh từ trên không bay xuống. Mỗi không tự chủ nở nụ cười, hắn cầm điểm tâm dùng với trà cho nó ăn, Sơ Ảnh lập tức thân thiết mà bắt đầu cọ cọ dụi dụi.

Ai, chủ nào tố nấy, nạn ngữ dân gian là cấm có sai! Triệu Thuyên, người có thể đem một con cao nhĩ tiên cầm “Ứng suy thiên thượng luật, bất sử trần trung tâm” (chỉ nghe luật trời cao, không để trần gian vào mắt) dưỡng thành cái loại này tính tình, thật là...

Vốn là giai nhân, sao lại thành yêu nghiệt a!

Niệm một tiếng “Tội lỗi”, Tử Du từ trên chân bạch hạc gỡ xuống tổ tiên. Vấn đề đau đầu trước nhất là làm sao đem lá thư bị Triệu yêu nghiệt gấp qua gấp lại rồi như dành dành mở ra mà không tổn hại gì. Mất thật lớn công phu mở ra lá thư, nhàn nhạt mùi thơm lan tỏa ra, trong nháy mắt, Tử Du trên đỉnh đầu bốc khói xanh. Hảo, cứ nhiên ngay cả huân hương đều dùng tới, thật đúng là vui đùa không biết giới hạn.

Tử Du hảo hữu thai giám

Nhất biệt chi hậu, lưỡng địa tương huyền. Chính thuyết định tam tứ nguyệt, khước thù tri ngũ lục niên. Thất huyền cầm vô tâm đàn, bát hành thư vô khả truyện, cửu liên hoàn tòng trung đoạn, thập lý trường đình vọng nhân xuyên. Bách bản tướng, thiên bản niệm, vạn bản vô nại bản quân oán. (Một lời chia tay, song phương tưởng niệm. Chỉ định ba bốn tháng, ai biết năm sáu năm. Huyền cầm bảy dây vô tâm đàn, thư tám hàng không thể truyện, liên hoàn chín mối từ đó đoạn, mười dặm trường đình vọng mỗi mắt. Trăm tướng, ngàn niệm, vạn nỗi niềm không cách nào đem quân oán.)

Đọc thư, Tử Du da mặt không ngớt co quắp.

Ha hả, đây chẳng phải là thư tình Trác Văn Quân viết cho Tư Mã Tương Như? Người sửa lại một chữ thì nghĩ ta nhận thức không ra chắc? Hảo, để xem người còn muốn giở trò gì!

Biệt hậu oanh tạc, sầu tràng nhật chuyển. Cận hưởng như hà, thậm niệm. Trọng thu tương chí, đại diên la liệt, đãi quân nguyệt hạ, phán quân dĩ thường tương tư. (Cách biệt hoài niệm, ngày ngày sầu khổ. Gần đây ra sao, thậm niệm. Giữa thu buông xuống, tiệc rượu trải ra, đãi quân dưới nguyệt, mong quân đến toại tương tư.)

Hựu, được sư truyền tín chí, khủng phát năng như ước phản. Linh được nhưng vị mạch đắc. Trương thị tiểu nhi bệnh thể tiệm trầm a bất khởi, ngô quan kỳ hình, đôi dã. (Lại, được sư truyền tin, không thể đứng hèn. Linh được không tìm được. Trương tiểu nhi bệnh tình không khởi, ta xem tình hình, suy sụp không dậy nổi.)

Phía trước nhiều lời vô ích như vậy mới vào vấn đề chính... Đông dài khoe chữ, đại ý cũng chỉ một câu “Ta nhớ người” mà thôi, tên gia hỏa này tính cách thật tùy tiện! Thế nhưng, được sư không thể về kịp, được thảo cũng tìm không được, Trương Lăng bị thương nặng không người có thể chữa trị, càng ngày càng nặng hơn, chẳng lẽ là số trời đã định khó thoát chết?

Tử Du chăm chú nhíu mày, bỗng nghĩ đến ban đầu được sư đã nói, linh quang hiện ra. “Hắn trên người khó chữa nhất không chỉ có nội thương ngoại thương, còn có... dấu hiệu luyện công tẩu hỏa nhập ma...”

Trương Lăng luyện công tẩu hỏa nhập ma, Triệu Thuyên dường như muốn giết hắn, Linh Giác thiền sư nói Thái Âm Chân Khí, Thái Dương Chân Khí đơn độc luyện lâu ngày sẽ mang đến tai họa rất lớn, thậm chí có khả năng nhập ma... Mà ‘Lục Hợp Bát Pháp’ là đạo pháp Tổ sư Trần Bác lão tổ của Do Long Phái truyền lại...

Đúng rồi, hắn vốn không nên hoài nghi Triệu Thuyên!

Triệu Thuyên muốn giết Trương Lăng, chỉ sợ là vì... hài tử này tùy tiện luyện không thành chính là Thái Dương hay Thái Âm Chân Khí, dẫn đến tẩu hỏa nhập ma. Hắn là vì sư môn thanh lý môn hộ! Nhưng mà, nể mặt mình cùng được sư, hắn không thể công khai ra tay...

Mấy đầu mối quy về cùng một chỗ, Tử Du cuối cùng cũng hiểu rõ, rốt cuộc những lo nghĩ trong đầu đã thấu triệt, phút chốc tâm tĩnh đều trong sáng, thập phần vui vẻ hỉ nhạc. Nghĩ mình lại đi nghĩ ngờ hảo hữu đã tương giao nhiều năm như vậy, không khỏi cảm thấy xấu hổ. Chỉ là, trong nháy mắt khi hắn nghĩ thông rồi, tại đáy lòng lại dâng lên một loại cảm giác cường liệt vui sướng, mà lại vô cùng xa lạ.

Tự tâm thanh tịnh, kiến tính thành Phật. Nội tâm ngày thường vốn bình tĩnh phẳng lặng của hắn lúc nào thì xao động lớn như vậy?

– chẳng lẽ, tất cả đơn giản chỉ vì, chuyện có liên quan tới người kia?

Không phải gió động, không phải phước động, mà là tâm người động.

Thanh tịnh thiền tâm của hắn, quả nhiên đã bắt đầu dao động rồi.

Lai ma lai ma, lai bồi ngã quá trung thu, hoàn khả dĩ thuận tiện tham vọng nhạc thị tả đệ. (Đến đây đến đây, đến cùng ta qua Trung thu, thuận tiện nhìn Nhạc gia tỷ đệ.)

Thái hoa vu xử thử chi dạ nhất tự nhất lệ thư tự. (Thái Hoa đêm Xử thử, nhất chữ nhất lệ thư lưu. *Tiết Xử thử: 22,23,24 tháng tám)

Cuối giấy viết thư, còn bỏ thêm một dòng ủy ủy khuất khuất phụ chú, Tử Du trước mắt dường như phẳng phát xuất hiện một đôi mắt phượng, mà trong đôi mắt u oán ấy lại còn lộ ra một điểm trêu tức cùng giáo hoạt, hắn tự nhiên phì cười.

Cũng được, người nếu như thích đùa giỡn như vậy, ta sẽ theo người giỡn. Hưởng hồ, tuy là minh bạch nguyên nhân của người, ta cũng không thể mắt mở trừng trừng nhìn Trương Lăng hài tử này chết đi.

Đêm Trung thu sao? Ta cũng đồng dạng chờ mong.

Trọng thu dạ, đương như ước nhi lai, dữ quân lâm hiên ngoạn nguyệt, sanh ca tương thù. (Đêm giữa mùa thu, đến như ước hẹn, cùng quân dưới hiên ngắm trăng, sanh ca tương thù.)

Tử Du đem thư hồi âm cột vào chân hạc, đương tay phóng nó bay đi.

A, được rồi, nếu tên kia luôn luôn oán giận hần không hiểu được lẽ thượng vãng lai, lần này nhận lời hần làm khách, có đúng hay không cũng nên chuẩn bị một phần lễ vật?

Ánh mắt Tử Du rơi vào hộp trà nằm trên bàn đá. Sở dĩ, người ta nói mượn hoa hiến Phật...

Tội lỗi tội lỗi, Phật tổ trên cao, đệ tử không phải cố ý đem người đánh đồng với tên kia a!

Tây Nhạc Hoa Sơn, kỳ phong hiểm trở đứng đầu Ngũ Nhạc, “Tự cổ Hoa Sơn một con đường”, đi lên khó như lên trời. Mà Thái Hoa Cung tọa lạc tại đỉnh Lạc Nhạn Phong Hoa Sơn, giống như động phủ tiên nhân, dao thai quỳnh khuyết, ẩn hiện trong mây.

Tử Du đạp trăng mà đến. Một bộ nguyệt sắc tăng bào bị tẩy đến bạc màu, ống tay áo rộng đón gió núi bay lên phấp phới, ánh trăng chiếu vào khoe môi từ ái mà cong nhẹ, hần vẫn là một dạng từ bi thoát tục, thần tiên phong phạm.

Trung thu ánh trăng trong như nước, rót vào đình tạ, ánh lên giường trúc tương phi, phát xạ ra ánh sáng vàng nhu hòa. Bóng quế đung đưa, bạch hạc thanh lệ, một thân tuyết sắc mỹ nhân tựa lan can mà ngồi, mắt phượng nửa khép, cúi đầu thối sanh, thực sự là mỹ cảnh động lòng người.

Theo nhạc thanh đi đến bên bờ, nhìn thấy một màn như vậy, Tử Du nhất thời ngẩn ngơ. Sanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng xuất trần, tấu chính là khúc “Niệm Nô Kiều”. Hần không khỏi nhớ tới bài từ năm đó của từ nhân Chu Đôn Nho, ý cảnh khoáng đạt, thần tiên thanh tao. Mà tên tùy tiện đó chỉ cần không nói lời nào, không động thủ động cước, thì thật cũng có trích tiên phong thái, thanh nhã xuất trần. Chút bất tri bất giác, tìm chậm lại một nhịp.

“Sáp thiên thúy liễu, bị hà nhân, thôi thượng nhất luân minh nguyệt. Chiếu ngã đằng sàng lương tự thủy, phi nhập dao thai quỳnh khuyết. Vụ lãnh tranh tiêu, phong khinh hoàn bội, ngọc tỏa vô nhân xế. Nhân vân thu tấn, hải quang thiên ảnh tương tiếp. (Không biết là ai, cầm liễu xanh xuyên trời, cắt lên một vòng trăng sáng. Ánh trăng lạnh như nước chiếu vào giường mây của ta, bay vào lầu quỳnh đài ngọc. Sương thấm lạnh tiêu, đàn, gió nhẹ đưa hoàn bội, khoả ngọc không người mở. Mây nhân thu tấn, sắc biến ảnh trời tương tiếp.)

Thùy tín hữu được trường sinh, tố nga tân luyện tự, phi sương ngưng tuyết. Đả toái san hô, tranh tự khán, tiên quế phù sơ hoành tuyết. Tẩy tấn phạm tâm, mãn thân thanh lộ, lãnh tẩm tiêu tiêu phát. Minh triêu trần thế, ký thủ hựu hương nhân thuyết. (Ai tin có được trường sinh, tố nga vừa luyện thành, sương bay tuyết đọng. Tranh nhau nhìn, đánh nát san hô, tiên quế sum suê gãy đoạn. Tẩy sạch tâm phạm, toàn thân thanh lộ, thấm lãnh tóc dài. Trần thế sớm mai, ghi nhớ đừng nói lại với người.)”

Tử Du im lặng lắng nghe, đợi cho từ khúc dừng lại, tâm trạng bình tĩnh, như trước kia cười mở miệng: “Thái Hoa thật hăng hái, hôm nay thế nào lại không đàn phượng thủ không hầu danh chấn thiên hạ của người, mà ngồi ở chỗ này xuy lãnh phong tấu ngọc sanh?”

Mắt phượng ai oán liếc qua đây: “Từ khi nhận được hồi âm của người, ta một mực trông mong ngày này đến. Tử Du người nói sanh ca tương thù, ta đương nhiên không dám chậm trễ, đặc biệt chuẩn bị. Tình ý của ta đối với Tử Du, thực sự là thiên nhật chứng giám...”

Tử Du cười mỉa nói: “Hiện tại là ban đêm, thiên nhật ở đâu ra?”

“Vậy thì minh nguyệt chứng giám.” Triệu Thuyên rất nghe lời mà đổi giọng.

“Đình...” Tử Du dở khóc dở cười, quả nhiên đầu vô mồm ai cũng không chiếm được thượng phong. “Cái này cho người ” Hần từ trong tay áo lấy ra một hộp gấm.

“Y nha nha! Tử Du na, ta vẫn oán giận người không hiểu lẽ thượng vãng lai, người mang lễ vật đến thế này, khiến ta có cảm giác có đúng hay không ta đang nằm mơ a!”

Nói thì nói vậy, Thái Hoa Hầu Triệu Thuyên vẫn là đầy mặt cảm động mà tiếp nhận hộp gấm tinh xảo kia. Nhẹ như không có gì, tỏa ra nhàn nhạt trà hương, hẳn cũng đoán được hơn phân nửa là Tử Du thuận nước giọng thuyền lấy từ trong chùa miếu nào tới... Trong thiên hạ phàm là chùa miếu có chút tiếng tăm, Tử Du đều là khách quen lui tới. Mà thời buổi này, hễ là hòa thượng đều thích khai sơn trồng trà.

Bất quá nhìn tại hắn coi trà như mạng mà còn bỏ ra được một phần mang tặng mình, thì cũng coi như “Lễ khinh tình ý trọng” đi.

Bạch hạc cũng chạy đến xem, Triệu Thuyên tươi cười mà mở ra hộp gấm.

... Hắc tuyến, vô hạn hắc tuyến. Rậm rạp hắc tuyến phủ đầy gương mặt tuyết sắc. Ngay cả bạch hạc Sơ Ảnh cũng kêu lên một tiếng, vỗ vỗ cánh bay lên không, biểu đạt trong lòng vô hạn kinh khủng kinh ngạc.

Một lúc lâu, Tử Du khụ một tiếng, đánh vỡ bầu không khí yên tĩnh quỷ dị: “Thái Hoa...”

“... Chuyện gì...”

“Ha hã, tay đừng run lên như vậy, mau cất hộp đi, coi chừng làm đổ ra ngoài.”

Gân xanh đứt phụt một cái, Triệu Thuyên rớt cuộc bạo phát. Vươn thon dài năm ngón tay, nắm lấy lông chim bên trong hộp gấm, tại trước mắt Tử Du lắc lắc, hẳn xót xa xót xa mà hỏi: “Xin hỏi Thánh cư sĩ, đây là cái gì?”

“Ha hã, là lông vũ của Sơ Ảnh a, Thái Hoa người thân là chủ nhân của linh cầm, cư nhiên lại nhận thức không ra?” Tử Du đáp rất vô tội.

“... Người nhỏ lông Sơ Ảnh đem tặng ta làm lễ vật?” Ưu nhã phong độ không còn sót lại chút gì, Triệu Thuyên nghiêng răng nghiêng lợi.

Tử Du trầm ngâm, một lát ngắc đầu, nghiêm mặt nói: “Cũng không phải. Thứ nhất, đây là lông do Sơ Ảnh tự rụng xuống, không phải ta nhổ.”

“... Nếu không nhổ thế nào lại nhiều như vậy?”

“Thái Hoa người quên đêm Trung nguyên hôm đó rồi sao? Lúc Sơ Ảnh chấn kinh bay lên đã rớt xuống không ít lông vũ a.” Tử Du ngoài cười nhưng trong không cười.

“...” Triệu Thuyên sau lưng sừ sừ hạ xuống mồ hôi lạnh. Đêm đó hắn nhân cơ hội khinh bạc ăn Tử Du đậu hũ bị đánh bay, thật vất vả mới trôi qua đi, giờ nhắc lại chuyện cũ để cho Tử Du đánh hắn thêm một lần? Ách... Đã là sự tình quá khứ cứ quên đi là tốt nhất!

“Thứ hai, ‘ngàn dặm tặng lông ngỗng, lễ khinh tình ý trọng’. Sơ Ảnh lại là linh cầm cao quý, lông vũ bạch hạc chẳng phải là so với lông ngỗng càng thêm trân quý. Thái Hoa người sao có thể xem nhẹ?” Tử Du chậm rì rì nói.

Triệu Thuyên cười gượng hai tiếng: “Tử Du người nói không sai. Bản hầu nhất định sẽ đem hộp ‘tình ý’ này hảo hảo mà cất kỹ... Chỉ là Tử Du na, vì sao hộp này chỉ toàn là mùi trà? Ta nghe có vài phần giống như Cốc Vũ Bạch Vân trà của Thượng Thiên Trúc Tự, là trân phẩm cống trà nghìn vàng cũng khó được. Sẽ không phải là Tử Du người lúc đầu định đem lá trà tặng bản hầu, sau lại thay đổi chủ ý?”

Tử Du mặt đỏ lên: “Ừ thì... Ách, trà là thập phần trân quý khó có, ta vốn định mình uống một ít, còn một ít mang cho người nếm thử tư vị. Thế nhưng đại sư trụ trì tặng không nhiều lắm, ta uống một lần lại muốn uống nữa, bất tri bất giác... uống sạch sẽ! Cuối cùng chỉ còn lại cái hộp đựng trà...”

Triệu Thuyên hai bên thái dương gân xanh bạo khởi: “Sau người lại tận dụng phế vật, đem hộp gấm đựng lông vũ Sơ Ảnh sao?”

“... Đại thể là vậy.” Tử Du cúi đầu.

Một lúc lâu, hai người ánh mắt tương tiếp, đối kháng, suy xét, tự hỏi, cuối cùng không hẹn mà cùng nở nụ cười. Ân, hiệp thứ nhất, chẳng phân biệt được thắng bại! Luận độ dày da mặt, luận trình độ vô sỉ, ai cũng không mạnh hơn ai...

“Ngọc lộ sinh lương, đan quế phiêu hương, là một lương thần mỹ cảnh, có thể cùng Tử Du, kiến tịch tương chúng, thật là hữu hạnh! Đến đến đến, Tử Du mau tới đây nếm thử bánh trung thu.”

Dời bước tới phía trong hành lang ngồi xuống, Tử Du hiếu kỳ mà cầm lấy món bánh nhỏ nhỏ tròn tròn, hỏi: “Đông Pha cư sĩ từng có câu ‘tiểu bánh như tước nguyệt, trung hữu tô hòa di’ (bánh nhỏ như tước nguyệt, trong có bơ và đường), chính là nói cái này sao?” Ân, trên mặt còn có hoa văn hình hoa quế ngọc thảo, làm rất tỉ mỉ, tinh xảo đẹp đẽ.

Thời Bắc Tống, chính thức định ngày rằm tháng Tám là lễ Trung thu, tục thiết yến ngắm trăng càng thêm thịnh hành. Từ thời Đường cho đến thời Ngũ Đại, sau khi xuất hiện món canh ngoạn nguyệt, cũng đã dần dần xuất hiện bánh nguyệt (bánh trung thu) như một món ăn theo mùa, nhưng chưa phổ cập dân gian. Tử Du từ nhỏ khổ tu, không như Triệu Thuyên đối với vấn đề ẩm thực hết sức hiểu biết, Trung thu phần nhiều cũng là ở bên ngoài bôn ba, đây là lần đầu tiên nhìn thấy,

Triệu Thuyên cười đến thoải mái, mắt phượng lưu ba: “Tử Du nếm thử liền biết.”

Ách, cái loại tươi cười không có hảo ý này? Thanh tịnh thiên tâm của Tử Du cũng nhịn không được mà lão đảo một chút. Ha, lẽ nào trong bánh này có bỏ cái gì sao? Trong lòng đề phòng mà cắn một miếng nhỏ, ai biết –

” ... Ngô, ngô, ăn ngon.” Vừa đầu mà nhai, hàm hàm hồ hồ khen một câu, sau đó, tiếp tục ăn.

“Tử Du, ăn từ từ... Đến, uống chén trà, coi chừng nghẹn.” Triệu Thuyên ân cần thay hẩn châm trà, mặt cười gian kia càng ngày càng rõ ràng.

Lớp da mỏng xốp giòn, nguyên liệu làm nhân bánh là tốt nhất tô đường, hoa quế, hạt vừng, nhân đậu, mít táo, quện vào nhau tạo thành một vị ngọt dịu lại mềm, vừa vào miệng liền tan ra, diệu không thể ngôn. Bánh chỉ nhỏ bằng miệng chung rượu, Tử Du một hơi ăn vào hơn mười cái, rốt cuộc chùi chùi miệng ăn no. Lại nhấp một ngụm nước chè xanh, tuy không phải là Thượng Thiên Trúc Cốc Vũ Bạch Vân trà, nhưng cũng là từ thời Đường đến nay tốt nhất cống trà Cổ Chữ Tử Duẩn. Long phượng tiểu đoàn vỡ thành ngọc tảng, lúc pha mùi thơm ngát lan tỏa, vào miệng cam thuần, dư vị mềm mại. Thanh tâm quả dục thánh cư sĩ ăn uống no đủ, cũng không cấm giờ lên ngôn tay cái.

“Ha hã, Thái Hoa người xác thực có một bộ, nếu như ta đoán không sai, đây là tay nghề của Mỹ trù nương đi? Diệu thủ dịch nha, trù nghệ có một không hai trong thiên hạ, thế nhưng không dễ dàng vì người khác mà xuống bếp. Năm chúng ta tuy rằng xưng ngũ tuyệt có điểm giao tình, nhưng nàng từ trước tới nay là độc hành không mãi trường. Người làm thế nào mà thuyết phục được nàng đến làm bánh trung thu?”

Triệu Thuyên cầm lông vũ bạch hạc, nhẹ nhàng phe phẩy, trên môi là một nụ cười cao thâm bí hiểm: “ôi chao, Phật viết, bất khả thuyết, bất khả thuyết. (Phật dạy: không thể nói, không thể nói)” Trong bụng kỳ thực là đang đổ máu. Thuyết phục? Nữ nhân kia có thể thuyết phục được sao? Hẩn đã phải hy sinh bao nhiêu phẩm thống đại giới mới có thể khiến nàng thi triển diệu thủ làm bữa tiệc Trung thu này... Cũng may đổi lại được một nụ cười của Tử Du, đáng giá!

Huống chi...

Mâu quang lưu chuyển, trong mắt phượng xẹt qua hưng vị cười gian, Thái Hoa Hầu Triệu Thuyên ho một tiếng, nghiêm mặt nói: “Bánh trung thu thiên hạ đệ nhất cũng đã nếm qua rồi. Tử Du có nghe câu ‘đầu ngã dĩ mộc đào, báo chi dĩ quỳnh dao’ (người tặng ta một nhánh mộc đào/ mộc qua, ta tặng lại người quỳnh dao/ ngọc đẹp) Có đúng hay không cũng nên... có biểu hiện đi?”

Tử Du chột dạ mà ho khan: “Ha hã, thế nhưng ta là người đã nửa xuất gia, nhân văn dã hạc, thân không vật dư thừa.” Quả nhiên, bắt người tay ngắn, cắn người miệng đau, người này tuyệt đối không chịu lỗ vốn, lập tức quay đầu tính toán sổ sách.

Triệu Thuyên nhếch miệng, nhân thần tinh lương: “Ôi chao, Tử Du, người ta tốt xấu cũng là xuất thế cao nhân, nói tiền tài thật thô tục a! ‘Kinh Thi’ có nói, ‘phỉ báo dã, vinh dĩ vi hảo dã’ (báo đớp cũng là, để mỗi giao hảo lâu dài vĩnh viễn)! Ta muốn bắt quả chỉ là một phần tâm ý a!”

“Nga?” Tử Du trầm ngâm đề phòng mà liếc qua “Nói trước, điều kiện quá phận là miễn bàn.”

“Không bằng như vậy đi, ‘tước nguyệt tiểu bính’ đã xuất hiện dưới ngòi bút của Đông Pha cư sĩ, Tử Du người thổi một khúc ‘Thủy Điều Ca Đầu’ tương thù làm sao? ‘đần nguyện nhân trường cửu, thiên lý cộng thiên quyên’ (chỉ nguyện bên người lâu dài, cùng người sánh vai ngàn dặm. *bài từ này Tô Đông Pha viết tặng em trai là Tử Do, ‘thiên quyên’ ở đây là ám chỉ Tử Do, không nhất thiết phải là “người con gái đẹp”), từ ý nhã đạt, phù hợp với tình cảnh nơi đây, thập phần ứng cảnh na.” Nụ cười trên mặt Triệu Thuyên rất vô tội.

Điều kiện khai ra, không tính là thái quá. Tử Du chần chờ hỏi: “Cứ như vậy?”

Triệu Thuyên trầm đĩnh chặt sắt “Chỉ có như vậy.”

“Ách? Vậy cũng không phải là không thể...” Tử Du hơi hơi run rẩy gật gật đầu. Cái tên Đổng Đồ Tử yêu nhất lúc chấy nhà mà đi hôi của này cứ nhiên không nhân cơ hội vơ vét tài sản, làm hấn thở phào nhẹ nhõm. Thế nhưng, hấn tổng nghĩ, mình dường như quên mất một chuyện trọng yếu... rất trọng yếu... Then chốt...

Gió đêm phất qua, một tê đan quế vàng lả tả rơi rụng từ bốn phía, hương thơm ngào ngạt lan tỏa. Thái Hoa Hầu đứng dậy, lưng tựa vào lan can, trong mĩ lệ hoa đắm chìm dưới ánh trăng, ống tay áo tím nhạt thêu long văn ngân sắc phức tạp đón gió tung bay, dáng vẻ cao nhã tuyệt mỹ, giống như thiên nhân trích tiên. Cho dù chỉ đơn giản là nhìn, cũng không nhịn được ngực phát nhiệt, ánh mắt huyền hoặc. Tử Du vội cúi đầu, mặc niệm thanh tâm chú.

Triệu Thuyên nhưng cười đến càn cả người lẫn vật vô hại, còn đem gương mặt tươi cười hồn nhiên vô tội kia tới trước mắt hấn, thổ tức tương văn, khí nhược chi lan mà nói: “Y nha nha, như vậy xin mời Tử Du... Dùng ngọc sanh thổi một khúc ‘Thủy Điều Ca Đầu’ đi!”

... Xa xa tựa hồ truyền đến cạc cạc tiếng quạ kêu.

Trùng mắt hấn bách bất cập thị nhét vào trong tay mình ngọc sanh, Tử Du trên mặt hạ xuống hàng loạt hắc tuyến.

Giới cho người Triệu Thuyên! Ý của Túy Ông không phải ở rượu, người rót cuộc là muốn nghe ta thổi từ khúc, hay là... Hừ! Đùa giỡn một cư sĩ bán xuất gia thú vị như vậy sao! Lẽ nào như người ta nói là “Gián tiếp hôn môi...”

Ánh mắt không kìm nổi mà hướng đến môi của đối phương, hồi tưởng lại tết Trung nguyên đêm đó ôn nhuận xúc cảm. gương mặt Tử Du chậm rãi nổi lên nhàn nhạt hồng vũng. Ho một tiếng, hấn liếm mi thở dài: “Thái Hoa, người...” ngẩng đầu lên, biểu tình đã chuyển biến thành oán giận: “Thái Hoa Cung của người được xưng phú giáp thiên hạ, lại không có một nhạc khí khác cho khách nhân ta đây sử dụng sao?” Hừ, Đạo gia rất giỏi thu gom của cải, đừng nói cho ta ở đây chỉ có một cái quản sanh!

“Y nha nha, Tử Du nói gì vậy! Ngọc bích sanh này không phải nơi nào cũng có, đừng nói là Thái Hoa cung của ta, khắp thiên hạ đều tìm không ra cái thứ hai.” Triệu Thuyên miệng lưỡi lưu loát, nói được thiên hoa loạn trụ. “Trong điển tịch của Đạo gia Do Long phái ta viết, ấu nữ Lộng Ngọc của Tần Mục Công thường thích dựa vào lan can thổi sanh, Mục Công liền sai thợ thủ công đem ngọc bích Tây Nhung quốc tiến cống điều thành ngọc sanh tặng cho nữ nhi. Lộng Ngọc công chúa dưới ánh trăng thổi sanh, nhạc thanh lượn lờ, đưa tới rể hiền Tiêu Sứ. Hai người đều tinh thông âm luật, không khỏi tương kiến hận văn, hàng đêm sanh tiêu thù xướng, cuối cùng thừa long khóa phượng phi thiên, chỉ để lại ngọc bích sanh tại nhân gian. Sau lại trở thành trấn phái tiên khí của Do Long phái chúng ta. Nếu Tử Du không phải tri kỉ hảo hữu, ta sao có thể đành lòng đưa ngoại nhân thổi?”

Sau ót gân xanh muốn vỡ tung, Tử Du dè nén lửa giận hỏi ngược lại: “Nói như vậy ta còn phải cảm kích Thái Hoa người đã không tị hiềm, chia sẻ với ta tuyệt thế tiên khí sao?” Ăn nói bậy bạ, Thái Hoa người bản lĩnh nói khoát đích thực là tăng trưởng a.

“Ôi chao, Tử Du, chúng ta là hảo hữu nhiều năm như vậy, người không cần phải quá cảm kích ta!” Độ dày da mặt đã sớm kinh qua khảo nghiệm, để ăn được đậu hũ, trọn mắt nói dối có là cái gì!

Nhân thân hai người tại không trung gặp nhau, nóng rực kịch liệt, tia lửa chớp động không ngừng.

Hừ, không chỉ nghĩ gián tiếp... còn chiếm miệng tiện nghi? Rể hiền, ai a? Nhất định không phải người!

Ha hã, tuy rằng lần trước đêm Trung nguyên hôn trộm được một cái, nhưng làm sao so được với người cam tâm tình nguyện chủ động a? Tuy rằng còn phải đi qua ngọc sanh trung chuyển...

Bất quá, không quan hệ, sở trường của ta, là kiên trì... Một ngày nào đó, muốn người cam tâm tình nguyện, nhập ta cốc trung...

Hai người đối mặt, hẹp dài mắt phượng cười càng phát ra yêu mị, đuôi mắt xếch lên, mâu quang mị hoặc, khiêu khích, tự đắc, cao ngạo, thế tại tất đắc!

4. Chương 4: Trăng Trong Giếng

Đối diện một lúc lâu, Tử Du rút cuộc thở dài. Tuyệt sắc lệ nhan trước mắt cười đến thuần lương vô hại, thần thái vô tội, từ xương cốt bên trong cũng tỏa ra vô lại đến cực điểm. Mắt phượng nheo lại, trong ánh mắt loé ra rút cuộc có mấy phần là chân tâm, mấy phần là giả ý?

“Sanh ca thù xướng vốn là phong nhã tiểu sự giữa hảo hữu với nhau, cũng không phải là gấp gáp nhất thời... Chỉ là Thái Hoa, ta đột nhiên nhớ tới trong thư người mời ta đến làm khách, dường như có nói qua có thể đi thăm tỷ đệ Nhạc gia?”

Tử Du chậm rãi nhấn rõ từng chữ, lập tức đảo khách thành chủ.

Thần tình có một nháy mắt do dự, lập tức, Triệu Thuyên phe phẩy bạch lông vũ trên tay, cười nói: “Tử Du đến Thái Hoa Cung của ta làm khách, tự nhiên phải ở lại vài ngày, muốn đi nhìn tỷ đệ kia, lại càng không tắt nóng lòng nhất thời. Thế nhưng thối sanh tương thù, là người Tử Du chính miệng đáp ứng, không thể lần nữa khước từ a.” Gương mặt cột nhả lại thấu qua đây, lập tức bị bàn tay niêm tràng hạt đẩy ra.

“Thái Hoa, ta nghe nói, sau khi Nhạc gia tỷ đệ bị quân Kim bắt đi, vẫn bị nhốt. Thậm chí, để dẫn vật bọn họ, Kim nhân còn ép buộc tiểu đệ Trương Lăng luyện một môn âm độc công phu. Hắn ngày nay tẩu hỏa nhập ma, sợ rằng cùng môn công phu kia không thoát được can hệ...”

Nghe vậy, Triệu Thuyên nhàn nhạt nở nụ cười, thần sắc cũng trở nên nghiêm túc: “Ta chỉ nghe nói qua tra tấn bức cung, bây giờ mới biết còn có việc cường bức một người không tình nguyện luyện cao thâm nội công, thực sự là lần đầu nghe nói.”

Tử Du thấy thần sắc của hắn, liền biết hắn đã thừa nhận suy đoán của mình, khuyên nhủ: “Việc này ta đã gửi thư hỏi được sự. Thái Dương Chân Khí lúc đầu tập luyện sẽ không thấy có gì nguy hại, tiến cảnh lại cực nhanh. Ta xem lời nói và việc làm của Trương Lăng tiểu đệ, nhất định là vì muốn bảo hộ tỷ tỷ Nhạc tiểu thư của hắn, mới bất đắc dĩ chọn con đường này. Thái Hoa người có thể hay không nhìn tại nguyên nhân xuất phát từ tình cảm của hắn...” Tự ý tu tập độc môn công pháp của phái khác, bất kể là tại võ lâm hay Đạo môn đều là tối kỵ, huống chi Thái Dương Chân Khí tu tập không đúng sẽ phải nhập ma, bị truyền ra ngoài sẽ tổn hại danh dự phái Do Long. Chẳng trách Thái Hoa muốn giết Trương Lăng, nhưng mà đứng ở lập trường của Tử Du, lại không thể không vì hắn cầu tình.

Triệu Thuyên mặt hơi biến sắc: “Nguyên lai người nhận lời mời đến Thái Hoa Cung, trước đó đã cùng tên đại phu vô lương kia liên hệ tin tức. Tử Du na, người từ đầu tới cuối chưa bao giờ tin ta!” Phất tay áo đứng dậy, cầm tú hoa thường dưới ánh trăng phiếm ra ánh sáng tím nhạt, long vân trên ống tay áo sinh động như thật, phảng phất như muốn phá không bay đi.

Tử Du trong một sát na thất thần.

Một người nam tử dung mạo tuyệt mỹ, nghi thái cao nhã, thân phận tôn quý, mắt phượng diễm mị lại mang theo sát ý, bề ngoài thiên hạ, tiểu khán phong vân, như thể hồng trần thế tục hết thảy đều không để vào trong mắt. Vậy mà hết lần này tới lần khác, chỉ cần ở trước mặt hắn, liền làm tiểu phục thấp, cảo quái đùa bỡn, đem khí phách vương giả gì đó phao lên chín tầng mây...

Từ trước tới nay cùng nhau đã thành thói quen, hẳn dĩ nhiên quên, nam nhân này vẫn là hoàng tộc quý trụ, là nhân trung chi long, mà Triệu Tống hoàng gia, tuyệt không thiếu những nam nhân tùy hứng kiêu ngạo, tùy tâm sở dục... Nam nhân trước mắt này, càng có thể nói là nhân tài kiệt xuất, chỉ cần hắn muốn, phiền thủ vi vân phúc thủ vi vũ đều không là vấn đề...

Bên môi xuất ra một tia yếu ớt không thể nghe thở dài, Tử Du vươn tay, nhẹ nhàng kéo lại ống tay áo của hắn: “Thái Hoa, ta cùng được sư là hảo hữu lâu năm, định kỳ cũng sẽ thư từ qua lại. Chỉ là thuận tiện nói ra, ngươi cần gì phải phản ứng mạnh như vậy...”

“Ôi chao, ngay cả Tử Du cũng không tin ta, bản hầu sống có gì vui...” Mắt phượng tràn ngập oán niệm mà liếc qua đây, thần tình cô đơn.

Tay bắt giắc siết chặt ống tay áo của đối phương, có đôi khi, biết rõ trước mắt là một hổ to, cũng vẫn không thể không nhảy vào trong đó... Ai, nói tới nói lui, kẻ thông đồng với được sư gạt hắn trước rõ ràng là tên kia, vì sao hắn lại phải áy náy mà xin lỗi?

Tử Du nhận mệnh mà thở dài: “Thái Hoa, ngươi biết rõ, ta nếu như không tin ngươi, thì ngay lúc biết Trương Lăng vì luyện Thái Dương Chân Khí tẩu hỏa nhập ma, sẽ không để hai tỷ đệ hắn ở lại Thái Hoa Cung của ngươi. Giao tình nhiều năm như vậy, ta không tin ngươi còn tin ai?”

“...Đáng tiếc nhiều năm giao tình vẫn không thể so với tiểu quỷ Nhạc gia kia, ngày hội Trung thu còn phiền ngươi ngàn dặm bồn ba đến cảnh cáo một kẻ xấu xa lòng dạ nham hiểm như ta, thực sự là cực khổ!” Đối với giải thích của hắn hiển nhiên rất không hài lòng, Triệu Thuyên cười nhạt, vùng thoát khỏi bàn tay hắn đang kéo ống tay áo, bỏ đi mấy bước.

Ánh trăng trong trẻo nhưng lạnh lùng chiếu vào tuyết diêm lúm đồng tiền của hắn, lại tựa như có một loại lãnh khốc quyết tuyệt. Mi vũ toả ra một loại thần khí kiệt kinh bất tuân, không thể nhận sai.

Tử Du đột nhiên nghĩ, Thái Hoa Hầu lấy Thuyên làm tên, mà chữ ‘Thuyên’ kỳ thực là một danh tự phi thường phù hợp với nhân sinh chuẩn tắc của hắn. Một người vô khuyết vô hám, một người nam nhân gần như hoàn mỹ, cho dù là trước mặt hắn có làm chút phục thấp, cũng vẫn không giấu được ngạo mạn cùng kiêu ngạo từ trong xương tủy. Bản thân đã như vậy, đã gần như hoàn mỹ, cho nên những gì hắn sở cầu, cũng nhất định là hoàn mỹ, ngay cả nghĩa bằng hữu, tình tri kỷ, cũng sẽ tuyệt đối đến cực đoan, trong mắt sẽ không chấp nhận cho dù chỉ một hạt cát...

Tựa như mình, thân là hảo hữu của hắn, cũng vẫn là không đủ; nếu như nhất định, trong số tất cả mọi người, phải đem hắn xem như tri kỷ tốt nhất quan trọng nhất, khả dĩ...

Nhìn thần tình ngưng lãnh của hắn, Tử Du có một loại mơ hồ ảo giác: nếu như tín nhiệm và tình nghĩa mình cho hắn không được như hắn mong muốn, tâm cao khí ngạo như hắn tất nhiên sẽ không lưu tình chút nào mà chặt đứt, kiên quyết ra đi, không hề lưu luyến...

Chỉ là một cảnh tượng thoáng qua, cũng đủ khiến hắn kinh tâm động phách, sợ hãi không thôi. Nguyên lai, ân sư nói không sai, thiên tâm vị định của mình căn bản vẫn không thể thoát khỏi thế tục ràng buộc, còn nói đến cái gì quy y xuất gia, nhất thống Thiên tông ngũ gia thất phái?

Nghĩ thông suốt như vậy, Tử Du nhàn nhạt nở nụ cười. “Vô niệm niệm tức chính, hữu niệm niệm thành tà.” Nếu muốn loại trừ tâm ma, phải tỉnh lọc kỳ ý. Hắn chậm rãi đứng lên, thấp giọng gọi: “Thái Hoa.”

Hắn giọng nói nhu hòa, thanh âm êm dịu, trong bóng đêm yên tĩnh, càng mang theo một loại ý vị kéo dài.

Triệu Thuyên nhin không được xoay người lại, ánh mắt chần chờ mà liếc qua đây. Chỉ thấy trong bóng tối phảng phất giống như có bạch liên đang nở, hương thơm bốn phía, Tử Du mặt mũi hiển lãnh mỉm cười, nhẹ giọng nói: “Thái Hoa, ngươi nói ta hoài nghi ngươi, không tin ngươi, nói trong lòng ta ngươi so ra còn kém tỷ đệ Nhạc gia. Nhưng ngươi cũng biết, Tử Du bao năm qua chuyên tâm tu hành, tự thấy thiên tâm giống như trắng nơi đáy giếng, sóng gió không sợ hãi, vô dục vô cầu. Chỉ là, thanh tịnh thiên tâm của ta sau cùng lại có một tia kẻ hồ...”

Ôn nhuận ánh mắt của hắn thẳng tắp mà nhìn qua, nghênh đón ánh mắt sừng sốt kinh ngạc của Triệu Thuyên, cười đến vân đạm phong khinh: “Kẻ hồ đó, chính là ngươi – Thái Hoa Hầu Triệu Thuyên.”

Đêm khuya tĩnh lặng, ánh trăng sáng tỏ, mùi hương hoa quế ngào ngạt theo gió lan tỏa, nguyệt sắc tăng bào của Tử Du bay lên trong gió, vô cùng thanh đậm sắc màu, phảng phất giống như dung nhập vào trong ánh trăng nhân nhạ. Thanh tịnh như vậy, giống như một đóa bạch liên đang nở.

Trong đầu oanh một cái, Triệu Thuyền hoàn toàn quên mất lập trường của mình, thân bất do kỷ mà đi trở lại, vô ý thức nắm lấy bàn tay đối phương, ngập ngừng hỏi: “Tử Du, lời của người có thật không?”

Lòng bàn tay có thể cảm nhận được nhiệt độ ấm áp của người kia, Tử Du vốn định vùng thoát khỏi, nhưng cuối cùng vẫn là thở dài, tùy ý hấn nắm, chậm rãi gặt đầu: “Người xuất gia không nói dối.” Tuy rằng không phải nói dối, nhưng mà... Ha hã, chỉ biết người nhất định mắc câu!

“Tử Du người...” Thanh âm cảm động lệ nóng lưng tròn bỗng nhiên biến đổi, Triệu Thuyền vừa mới còn ủ rũ đột nhiên ngẩng đầu lên, vẻ mặt hưng phấn bừng bừng, đôi mắt phượng càng tinh lực khiếp người.

“Nếu đã như vậy, lời vẫn còn văng vẳng bên tai, Tử Du người đáp ứng thối sanh tương thù cũng đừng có từ chối nữa! Y nha nha, ta biết Tử Du người nhất ngôn cửu đỉnh, tuyệt sẽ không gạt người!” Trong tay đã cầm ngọc bích sanh nhét đến đây.

Một trận gió lạnh thổi qua, Tử Du cảm thấy sau lưng sừ sừ chảy xuống một loạt mồ hôi lạnh. Nhìn trước mắt khuôn mặt cười đến vô lại, một loại cảm giác bất lực chậm rãi tràn ngập trong lòng-

Hảo cho người Triệu Thuyền... Tâm tính chấp nhất thích ăn đậu hũ chiếm tiện nghi của người, thật đúng là trước sau như một, đến chết không đổi a!

Bạch hạc Sơ Ảnh phảng phất thấy bầu không khí đã thả lỏng, xòe cánh nhanh nhẹn bay lên, nhiều tại bên thân chủ nhân xoay quanh không ngừng. Triệu Thuyền cười dài tựa vào lan can mà đứng, viền chỉ bạc trên trang phục tím nhạt thêu long văn tinh mỹ phức tạp, trong gió tung bay, dưới ánh trăng trong vắt như thể phát ra bảy sắc lưa quang.

-Nghê Thường Vũ Y vũ.

Không biết từ đâu, ý niệm này lại đột nhiên hiện ra trong đầu. “Phốc” một tiếng, Tử Du nhất thời cười đi ra, cười đến thượng khí không tiếp hạ khí. Đó là vũ điệu mà sủng phi Dương Ngọc Hoàn của hoàng đế Đường Minh Hoàng độc khuyên quân tâm... Thế nhưng, đem châu viên ngọc giản Dương Quý Phi liên hệ với gương mặt trước mắt này, thật sự là dị thường hắc tuyến nha.

Triệu Thuyền thấy vậy, mày kiếm cau lại: “Xin hỏi Tử Du, ... người đang cười cái gì?” Vẻ mặt không khỏi trầm trọng hấn lên. “Chẳng lẽ ta áp bức hăm dọa, bức người thái quá, đem người bức thành như vậy? Ôi chao, để ta khẩn cấp truyền tin cho tên vô lương đại phu kia, còn quản cái gì Nhạc gia tiểu tử sống hay chết, mau trở lại chữa cho người mới là quan trọng nhất!”

Tử Du không khỏi lắc đầu cười: “Ha hã, Thái Hoa, không cần lo lắng, ta rất bình thường.”

“Thật không?”

“Đúng vậy.”

“...Ta không tin, người thối một đoạn từ khúc cho ta nghe, ta nghe nghe xem người có thực sự bình thường hay không.” Lại vòng trở về.

Tử Du nhất thời trán đầy mồ hôi. “Thái Hoa tính có chấp của người cũng không phải bình thường a!” Ánh mắt chậm rãi nhìn xung quanh, bỗng nhiên cười nói: “Cũng được, muốn ta thối sanh cũng không phải không thể, Thái Hoa người là hảo hữu, cũng nên phụng bồi đi.”

Triệu Thuyền vui vẻ nói: “Tử Du muốn ta đàn không hầu tương hòa sao? Ta vậy thì...”

“Không phải vậy.” Tử Du như cười như không, “Lúc ta đến, thấy người thối sanh, Sơ Ảnh giương cánh múa, ưu nhã ung dung. Mà hảo hữu người một thân nghê thường, thanh tao còn hơn trích tiên, nếu như có thể theo tiếng nhạc múa một hồi, ta đây cam tâm tình nguyện vì điệu vũ của Thái Hoa Hầu người mà thối một khúc!”

Thấy hấn lật ngược thế cờ, Triệu Thuyên kinh ngạc, sững sờ tại chỗ. Một lát, hấn cười ra tiếng: “Y nha nha, Tử Du na, ta thực sự là xem thường ngươi. Liều mạng chiếm tiện nghi, có chết cũng không ăn mệt, cho dù chịu thua cũng muốn kéo theo ta xuống nước!”

“Ha ha, vậy Thái Hoa ngươi có nguyện ý phụng bồi hay không?”

“Ôi chào, ngày xưa đã có Lão Lai Tử y phục rực rỡ mua vui cho song thân, ta vì hảo hữu múa một khúc có là cái gì? Dù sao, Tử Du trong lòng ta, cho dù là cốt nhục chí thân cũng không bằng a!” Hẹp dài mắt phượng tuôn ra trêu tức ý cười, Triệu Thuyên lướt ra hành lang thủy tạ, cưỡi xuống dải lụa bạc bên hông, đón gió bay lên, tập trung chân khí, dải lụa tơ tằm căng lên thẳng tắp, tựa như một thanh tề mi còn.

Tử Du hoạt kê, một lát, lắc đầu cười khổ. Minh đánh giá thấp độ dày da mặt của người này a, để có thể khai du thủy ăn đậu hũ, chuyện gì hấn làm không được?

Cầm lấy ngọc sanh, bàn tay nâng lên sanh đấu, đầu ngón tay nhẹ đặt lên lỗ khí của ống sanh, cảm xúc mát lạnh trơn bóng của ngọc bích chạy thẳng vào lòng. Tử Du hạ mi mắt, nhưng vẫn nhạy cảm mà bắt được nhân thân tự tiểu phi tiểu mà bốn cột trong đôi mắt phượng kia, trên mặt lập tức nóng lên, đem ngọc sanh đặt sát vào môi.

Thủy tuyền tịnh tả cấp tương kế, nhất thúc cung thương liệt hàn ngọc. Y nữ hương phong nhiều chỉ sinh, thiên thanh diệu tấn thần tiên khúc.

(Nước suối cũng cuộn cuộn chảy, một khúc cung thương vỡ tan hàn ngọc. Kiêu diễm gió thơm quần quanh đầu ngón tay, trời xanh diệu tấn một khúc thần tiên.)

Yên tĩnh trong bóng đêm nhạc thanh nhẹ nhàng lan đi. Tử Du thuỳ mi liễm mắt, tựa vào lan can mà ngồi, phi tán tóc dài buông xuống bờ vai, đen kịt như mực, ánh trắng như nước, sương trắng mịn mờ, quanh thân phảng phất như có hương sẽ đưa tình nhẹ nhàng ẩn hiện.

Thấy thế, Triệu Thuyên cười dài một tiếng, nhảy dựng lên, đập vào hư không bay vút lên dừng lại ở sát vách núi, Lạc Nhạn Phong hiểm trở chót vót, thế núi chênh vênh, cuồng phong trong đêm chợt khởi, khiến cho một thân tử y của hấn phần phật vũ động, mái tóc dài như gấm phút chốc mất đi bó buộc, tung bay trong gió. Tuyệt lệ gương mặt có một loại thái ý cuồng phóng không kiềm chế cùng kiêu ngạo.

Nhấc tay lên, dương thẳng tắp dải lụa như thể một cây trường côn, bỗng chốc chém ra, như trường hồng kinh thiên, dưới bầu trời đêm đen như mực múa ra một đạo lấp lánh ngân quang.

Tục ngữ nói, côn là “đứng đầu trăm binh”, thuật lại Đại Tổng Thái Tổ hoàng đế Triệu Khuông Dận cũng là dựa vào một cây Bàn Long Côn đánh hạ giang sơn, bá đạo dũng mãnh không cần phải nhiều lời. Mà Triệu Thuyên dựa vào Thái Cực Chân Khí dày công tôi luyện của mình, biến lụa thành côn, một thân nội lực càng là kinh thế hãi tục.

Mà một diệu vũ của hấn, chỉ thấy ngân mang khắp bầu trời chớp động, hàn quang kinh khí giống như đem mây tầng xung quanh đều xé nhỏ ra, cảm tử tử y bay lượn, ngân tuyến phi long trên ống tay áo sống động như thật, thiên kiều linh động, như muốn phá không bay đi.

Gió đêm gào thét mà qua, trời cao mênh mông, trường côn do lụa bạc biến thành quét đến đâu, âm vang sát phạt lập tức sinh ra, thực sự là cường đại liệt vương giả khí phách!

Trăm binh đứng đầu, Thái Tổ một côn quét ngang thiên hạ Bàn Long Côn!

Tử Du lẳng lẳng mà nhìn vũ diệu của hấn, tâm trạng bất giác phân loạn.

Vách đá ngược chiều ánh sáng, tuyệt mỹ gương mặt Triệu Thuyên biến mất trong bóng đêm, mắt phượng quyền rũ mà uy phong chớp động rừng rực quang mang, tinh lực khiếp người, cuồng phong thổi qua khiến cho tóc đen áo tím cùng nhau tung bay.

Quá mức chói mắt, quá mức rực rỡ.

Như vậy nam nhân,

Tử Du nghĩ,

Nhất định là do ánh trăng thanh lãnh cùng bóng đêm... Khiến hấn thần kỳ mà giống vị khai quốc quân chủ, Đại Tổng Thái Tổ hoàng đế Triệu Khuông Dận, quân lâm bát phương khí phách cùng cuồng ngạo. Thật giống như trời sinh ra để vạ dân tôn sùng.

Mà lại còn có một đôi mắt phượng điểm mị mang theo sát khí, nhìn quanh có thể đoạt đi tâm phách người ta.

“Ngoạ thấp chi trắc, khởi dung tha nhân hân thuy? (Nằm nghiêng trên giường/ ngủ không an ổn, sao có thể để cho người khác ngủ say?)” Đại Tổng lúc mới bắt đầu dựng nước, Thái Tổ Triệu Khuông Dận đã từng nói ra một lời hùng hồn như vậy. Từ đó về sau, Thái Tổ nam chinh bắc chiến, trước sau đánh tan tàn dư thế lực Hậu Chu, bình định Nam Bình, Hồ Nam, Hậu Thục, Nam Hán, Nam Đường, hợp lực kháng cự phương bắc Khiết Đan cùng Bắc Hán. Thành tựu văn võ tịnh thể vô song. Sau khi Hậu Thục bị diệt, quý phi của Hậu chủ Mạnh Sưởng, được xưng thiên hạ đệ nhất mỹ nhân Hoa Nhị phu nhân bị bắt, Thái Tổ vừa gặp đã ái mộ, đem nàng đưa vào hậu cung. Nhưng vị nữ tử cũng không phải tầm thường dong chi tục phấn, trước mặt Thái Tổ hoàng đế viết xuống nhất thủ thi.

Quân vương thành thượng thụ hàng kỳ, thiếp tại thâm cung na đắc tri?

Thập tứ vạn nhân tề giải giáp, canh vô nhất cá thị nam nhi!

(Quân vương trên thành dựng cờ hàng, thiếp tại thâm cung sao biết được?

Mười bốn vạn quân đều giải giáp, không có một người là nam nhi!)

Tính tình cương liệt của nàng có thể thấy rõ, có người nói nàng sau lại chết dưới tiền của Thái Tông Triệu Khuông Nghĩa.

Mà Thái Hoa Hân Triệu Thuyên, chính là nhất mạch hoàng tử truyền tự Thái Tổ cùng Hoa Nhị phu nhân sinh ra.

Huyết mạch tổ tiên truyền lại, đem phóng đảng khí phách cùng tuyệt thế mỹ mạo hợp vào một thể –

Gần như hoàn mỹ nam nhân.

... Nam nhân như vậy, một người nam nhân như vậy, nghĩ như thế nào cũng nên là thao túng sinh sát trong tay, bề nghề quân luân, quyết thắng thiên lý, kiêu hùng bá chủ, sao có thể xây nhà trên đỉnh Hoa Sơn, tự cam đậm bạc, thanh tâm quả dục tu chân tập Đạo?

Nụ cười thờ ơ của hấn, lời nói bông đùa của hấn, là thật, hay là giả?

Bóng đêm mênh mông, trăng sáng nhô cao, bên tai mơ hồ có tiếng gió lướt qua.

Bất tri bất giác, Tử Du hạ xuống trên tay nhạc khí, ngơ ngác xuất thần,

Trăng sáng treo cao không trung, bóng trăng soi vào giếng nước, mặc dù có bóng mây lướt qua, khiến cho ánh trăng trong giếng thoát ẩn hiện, nhưng vầng trăng trên trời vẫn bất động như cũ. Cái gọi là thiên tâm thanh tịnh, chính là như trăng nơi đáy giếng, bản chất là ở trên trời, bóng trăng trong giếng chỉ là hư vọng, “Bản lai vô nhất vật, hà xứ nhạ trần ai”...

Nhưng mà, thiên tâm như trăng nơi đáy giếng, đã không chỉ một lần lại một lần, vì nam nhân này mà gợn sóng. Là kiếp, hay là duyên?

Cho dù là loại nào, hấn cũng không thể lẩn tránh.

Hoàn hồn, thỉnh linh phát hiện gương mặt tuyệt sắc kia gần như chạm đến chóp mũi mình, đôi môi mỏng nhạt màu phảng phất nhiễm nhàn nhạt châu quang, thổ khí như lan mà nói: “Y nha nha, Tử Du, người làm sao vậy? Chẳng lẽ là bị gương mặt đẹp của bản hầu khuynh đảo? Điệu vũ của bản hầu, thế gian có mấy người được nhìn thấy? Cũng khó trách...”

“Thái Hoa, chuyện tỷ đệ Nhạc gia, người có thể nể mặt ta mà hạ thủ lưu tình không?” Tử Du lẳng lặng mở miệng.

Nụ cười xấu xa trên khóe môi thoáng cái tiêu thất, Triệu Thuyên than thở: “Ôi chao, Tử Du, người thật đúng là làm mất hứng.”

“... Không thể sao?”

“... Có thể.” Lần thứ hai thở dài, mang theo cam chịu thái độ. “Có thể có thể có thể, đương nhiên có thể. Tử Du đã lên tiếng, bản hầu còn có thể cự tuyệt sao?”

“... Thái Hoa, tổ tiên ngươi Thái Tổ hoàng đế nhất thống giang sơn Đại Tống, huy hoàng như vậy, nhưng hiện tại lại rơi xuống nông nổi sơn hà tan nát, quân thần triều đình an phận ở một góc. Nếu không nhờ Chiêu tướng Nhạc Phi năm đó đâm máu khổ chiến, chỉ sợ ngay cả tiểu triều đình Lâm An cũng giữ không được, Đại Tống đã sớm bị diệt. Hiện nay không có Nhạc chiêu tướng, ngay cả chiêu tướng Hàn Thế Trung cũng uất ức mà chết. Danh tướng kháng Kim đều bị biếm trích các nơi, trong quân như rắn mất đầu. Nếu một ngày hoàng đế Kim quốc Hoàn Nhan Lượng thực sự đánh xuống phía nam, chẳng phải là sinh linh đồ thán, nước mất nhà tan?” Tử Du thở dài “Con cháu của Nhạc gia bị lưu vong Lĩnh Nam, rất nhiều đều không thể về được. Ta xem Trương Lăng này, tính tình kiên cường, thà chết chứ không khom lưng, rất có khí phách của Nhạc chiêu tướng. Hơn nữa lúc đầu người Kim muốn lợi dụng hắn, ngoại trừ lừa hắn tập luyện Thái Dương Chân Khí, còn cho hắn học binh thư mưu lược. Nếu để hắn trở lại trong quân, triệu tập quân cũ thuộc hạ của Nhạc gia, cũng là một biện pháp tốt có thể đề cao sĩ khí, chấn khởi quân tâm. Coi như là để bảo vệ giang sơn Đại Tống của Triệu gia các ngươi, Thái Hoa ngươi cũng là con cháu họ Triệu, sao không thể tạm thời gác lại nho nhỏ mâu thuẫn môn hộ giáo phái, trước lấy đại cục làm trọng?”

Thấy hắn thần sắc nghiêm chỉnh, nhất quán từ ái lại lộ ra kiên định không thể lay động, Triệu Thuyên giật mình ngưng trụ. Một lúc sau, môi mỏng cong lên, cười nói. “Tử Du, được rồi được rồi, bản hầu đáp ứng ngươi là được. Tuy rằng tiểu tử Trương Lăng luyện tập bí mật bất truyền Thái Dương Chân Khí của Do Long phái, hơn nữa luyện công không đúng tẩu hỏa nhập ma, nhưng bản hầu ở đây thế, tuyệt đối sẽ không vì vậy mà lại gây khó dễ hắn, thậm chí không khởi sát tâm. Ngươi hài lòng rồi chứ?”

Tử Du trong lòng buông một tảng đá lớn, gật đầu nói: “Ha ha, còn nói được một câu giống tiếng người.”

“Ôi chào? Tử Du na, lời này của ngươi phi thường tổn thương a!” Mắt phượng liếc xéo, khoe môi câu dẫn ra một vòng cung, ngữ khí khoa trương như khóc như tố, “Sư đệ Hạc Không Không của ta, ngươi cũng biết đó, đông dài nhiều chuyện lại cũ kỹ, hết lần này tới lần khác quyết tâm giữ gìn thanh uy không ngã của Do Long phái. Bản hầu đồng ý với ngươi không giết Trương Lăng, thế nào cũng bị hắn lừa nhai đến chết. Câu thấy mỹ sắc quên huynh đệ là chắc chắn trốn không thoát. Để bồi thường bản hầu, Tử Du na, không bằng ngươi ...”

“Thế nào?”

“Để ta hôn một chút coi như an ủi có được hay không?” Lời cợt nhả vừa ra khỏi miệng, Thái Hoa Hầu cười đến cực độ muốn đánh, tức tốc nhảy ra xa mấy trượng, lo sợ Phật môn Đại Thủ Ấn cùng Kim Cương Phục Ma Châu cũng theo nhau bay đến đây.

Đáng ngạc nhiên là, bạo lực Thánh cư sĩ cư nhiên vẫn ngồi ở chỗ cũ không nhúc nhích, thần sắc cũng nhu hòa bình thường.

Triệu Thuyên trái lại không quen, quan sát một lát, cẩn cẩn thận thận mà đi trở lại, hỏi: “Ôi chào, Tử Du, ngươi ngày hôm nay thế nào lại không lập tức đánh ta?”

Tử Du bật cười: “Nguyên lai ngươi thích bị ta đánh? Thụ ngược cuồng?”

Không nói gì... Hai người đối mặt nhìn nhau một lúc lâu, bỗng nhiên phì cười.

Tử Du nhẹ giọng nói: “Thái Hoa, ta vẫn muốn hỏi ngươi, đùa giỡn một hòa thượng bán xuất gia như ta thú vị như vậy sao? Đã bao nhiêu năm còn không thấy chán?”

Triệu Thuyên lập tức lắc đầu: “Y nha nha, Tử Du, ngươi như thế nào lại cho rằng ta đùa giỡn ngươi? Bản hầu có thể thề với trời, Triệu Thuyên ta đối với Tử Du một mảnh chân tình, thiên nhật, không, là minh nguyệt chứng giám...” Lời còn chưa dứt, một cơn gió lạnh thổi qua, đem mây đen che khuất ánh trăng.

Thái Hoa Hầu choáng váng, trên mặt trắng tái hạ xuống hắc tuyến.

Tử Du nhin không được bật cười. “Ngươi a...”

“Tử Du...”, chưa bao giờ biết xấu hổ là cái gì, Thái Hoa Hầu nhích sát tới một bên, hai tay ôm lấy thắt lưng hắn, mắt phượng ẩn tình, ngữ thanh càng chân thành nồng nàn, “Tình ý của ta đối với Tử Du, thiên chân vạn xác. Người cái gì cũng có thể hoài nghi, duy nhất không thể hoài nghi điều này. Triệu Thuyên đối với Tử Du, chưa bao giờ là trêu chọc vui đùa, mà là tràn ngập thâm tình không thể nói hết, chỉ có thể nương...”

“Thái Hoa.” Tử Du nhẹ giọng cắt đứt hắn, quay đầu nhìn thẳng vào mắt hắn, ánh mắt bình tĩnh “Người rốt cuộc thích ta ở điểm nào?”

“Ôi chao?” Cư nhiên không có lập tức đánh, lại còn nghiêm túc mà hỏi lại hắn, Triệu Thuyên há miệng nói không ra lời. Bầu không khí tối nay thực sự rất quỷ dị rất quỷ dị...

Một lát, thấy hắn không phản ứng, Tử Du cúi đầu chấp tay nói: “Phật tổ có dạy, ái dục đối với con người, giống như cầm đuốc ngược gió mà đi, tất có ngày cháy bỏng tay. Chúng sinh trong thế gian đa phần đều chìm đắm trong ái dục, không thể giải thoát. Thái Hoa, người là Đạo môn ẩn sĩ, tam giáo mặc dù kinh nghĩa khác nhau, nhưng trăm sông đều đổ về một biển, đều là tìm kiếm Thiên Đạo huyền bí. Chẳng lẽ người không sợ đùa với lửa có ngày chết cháy, đốt chính tay mình?”

Triệu Thuyên giật mình sửng sốt, nhìn chăm chú vào đôi mắt nghiêm túc của hắn, một lúc lâu, trầm thấp mà nở nụ cười. Gió đêm thổi tung mái tóc đen kịt của hắn, khoe mắt hơi xé lên, nhãn thần tinh lưỡng khiếp người, thật là một đôi mắt phượng mị hoặc mà có uy. Trong đêm tối ám trầm, khuôn mặt diễm mị của hắn tựa như quân vương trong bóng đêm, mỹ khiến cho người ta nín thở.

“Tử Du Tử Du, người đang ở hồng trần, nhưng không hổ là bất thực nhân gian khỏi lửa Thánh cư sĩ. Người không hiểu sao?” Hắn vươn tay, nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt thanh tú của Tử Du, ánh mắt như say, “cho dù ta là vương hầu, khiêu ngạo thiên hạ, vẫn y nguyên cảm thấy tịch tịch a. Nhìn xuống thế gian bách thái nhân tình cũng được, đàm tiếu thiên hạ hưng vong cũng tốt, nếu như vẫn chỉ có ta cô linh linh một người, không có người sanh ca xướng họa, lại có gì thú vị? Ngoạn hỏa tự thiêu, vẫn tốt hơn băng tuyết quanh năm không tan, lãnh triệt tâm phế a!”

Tử Du cúi đầu, ngưng mắt nhìn trong tay ngọc bích sanh, trầm mặc không nói. Một lúc lâu, hắn ngẩng đầu, hỏi: “Vậy không phải ta thì không được sao?”

Triệu Thuyên ngẩn ra, nở nụ cười: “Y nha nha, ngoại trừ Tử Du, còn có người nào xứng đáng cùng bản hầu sóng vai?”

Chậc chậc, quá tự kỷ, quá vô sỉ!

Tử Du nỗ lực áp chế xung động muốn dùng quả đấm mà nện vào gương mặt tươi cười vô tâm vô phế kia, trầm mặc một khắc, nói: “Ta tuy là xuất gia, nhưng cũng nghe người ta nói, tâm ái dục đại thể bắt đầu từ sắc tướng, người đời đa phần là mê luyện mỹ mạo nữ tử. Thái Hoa trời sinh dung tư tuyệt tục, vốn không phải dong chi tục phần bình thường có thể sánh đôi. Nhưng trong Thế ngoại ngữ tuyệt chúng ta năm người, cũng đã có sẵn một hảo nữ tử là mỹ trù nương. Nàng một thân tuyệt nghệ tuyệt đối không thua ta, thân là nữ tử lại xinh đẹp như hoa, điệu thủ nấu nướng độc nhất vô nhị. Nếu muốn một người bồi bên mình, sóng vai liên cánh, chọn nàng chẳng phải là tốt nhất?”

Triệu Thuyên bật cười. “Tử Du, ta nói người không hiểu phong tình, người thật đúng là...” Trong mắt ánh nhập đối phương nghiêm túc mà mê hoặc thần tình, ngữ thanh dần dần thấp. Đột nhiên dùng sức ôm chặt hắn, không sợ chết ở bên tai Tử Du thổi khí, ôn nhu dụ dỗ: “Ôi chao, tâm ái dục rốt cuộc là vì có gì? Tử Du người cứ hỏi như vậy cũng không có kết quả. Có muốn hay không theo ta thực sự, thử một lần? Bản hầu bảo chứng sẽ làm cho Tử Du người triệt triệt để để, hoàn hoàn toàn toàn minh bạch, nó rốt cuộc là gì...”

Cách một lúc lâu, người trong lòng cư nhiên không có giây giụa cũng không có động tĩnh. Triệu Thuyên gằn như cho rằng hắn đã ngủ, đang than thở không thú vị thì, lại nghe được cực nhỏ nhưng cũng cực rõ ràng trả lời: “Được, chúng ta thử một lần.”

Hóa đá, cứng ngắc, ngay cả khi người trong lòng giây ra khỏi vòng tay, chậm rãi đứng lên cũng vẫn chưa phản ứng lại được. Thái Hoa Hầu bộ dạng há to miệng khắp mặt kinh hãi thập phần phá hư hình tượng.

Một lúc lâu, Triệu Thuyên theo đứng dậy, bán tín bán nghi mà quan sát hắn, trầm thấp thanh tuyến mang

theo nồng đậm hoài nghi: “Tử Du người lời ấy có thật không? Không uống sai thuốc? Ta nghĩ người tối nay hình như rất thất thường, thực sự không cần gọi tên vô lương thầy thuốc kia đến khám cho người?”

Tử Du nở nụ cười, quay đầu lại đón nhận ánh mắt của hắn: “Ha ha, Thái Hoa chính người đề nghị, không muốn thì thôi.”

“- không muốn?” bóng tím nhoáng lên, ầm áp vòng tay lần thứ hai đem hắn lâm vào trong lòng, hoan hô nhảy nhót, “Thế nào lại không muốn? là nam nhân đều sẽ không cự tuyệt đi, không ăn uống phí không ăn, không lấy uống phí không lấy... Y nha nha, Tử Du, tuy rằng ta không rõ người rốt cuộc là trùng tà hay là uống lộn thuốc, nhưng khó có được người chủ động như vậy, bản hầu sẽ không khách khí!” Trên tay dùng lực, chính là đem hắn bế ngang lên.

Bất ngờ, Tử Du trên trán tuôn gân xanh: “Người làm cái gì!”

Rất vô tội khẩu khí, rất ôn nhu biểu tình: “Ở đây gió lớn, cũng không có giường chiếu nệm chần, lần đầu tiên ngay trên giường trúc rất miễn cưỡng, ta bế người quay lại a... Bất kể Tử Du người muốn thử loại nào, ta Do Long phái Đạo môn nhất mạch, hợp tịch song tu, phòng trung chi thuật đều là nhập môn công khóa, bản hầu bách nghệ tinh thông, tuyệt không thành vấn đề, nhất định sẽ khiến Tử Du dục tiên dục tử...”

Thấy hắn càng nói càng bậy, Tử Du mặt đỏ tới mang tai, nghiêng rằng không ngớt: “Triệu, Thái, Hoa... người không lo lắng một chút người nói những lời này sẽ gặp hậu quả gì...”

“Ôi chào? Không phải là Tử Du chính miệng nói muốn phải cùng ta thử sao?”

Tử Du nhần đến không thể nhần, vì vậy sau một khắc, nương theo một tiếng rống giận, Kim Cương Phục Ma Châu lại một lần tế khởi, “Phanh” một cái, Thái Hoa Hầu hóa thành xa vời tử sắc lưu tình, bay đi thật xa thật xa...

“...Ta là nói thí luyện thiện tâm, xem thể nhân vì sao lại vướng mắc trong ái mộ tình tổ không dứt, ai muốn với người... Thử cái kia.. Hừ!”

Thấy chủ nhân bị đánh bay, bạch hạc Sơ Ảnh có chút hả hê kêu lên mấy tiếng, lượn vòng vài cái hạ xuống bên người Thánh cư sĩ, thân thiết mà cọt cọt dụi dụi. Tử Du cúi đầu nhìn nó, đột nhiên phì cười.

Người thể nào dưỡng ra cẩu như vậy, không đúng, là người ra sao dưỡng ra điều như vậy. Một con linh cầm thiên tính cao khiết cũng cùng một dạng với chủ nhân của nó, da dày vô lại còn giả bộ khả ái đáng yêu.

Đúng vậy, thiện tâm đã động, có lắng tránh cũng vô dụng...

Lục Tổ Huệ Năng nói: “Vô niệm niệm tức chính, có niệm niệm thành tà.” Nếu thiện tâm của hắn không thể hồi phục lại cảnh giới gọn sóng không sợ hãi như trăng trong giếng, còn không bằng nhìn thẳng khó khăn mà tiến lên, đối diện với nam nhân đã nhiều loạn thanh tịnh thiện tâm của mình. Thể nhân trần tục trong hồng trần ái dục, đau khổ không thể giải thoát. Hắn hôm nay muốn lấy thân thí luyện, nhìn xem ái dục có thể che mờ hai mắt của mình hay không.

Sẽ có một ngày, hắn muốn “Khai chân pháp xua tan mê vọng, nội ngoại minh triệt, thấu suốt chân ngã, vạn pháp đều quán triệt”, hồi phục đến cảnh giới trắng nơi đáy giếng, sóng gió không sợ hãi, vô dục vô cầu.

5. Chương 5: Lời Thề Ba Kiếp

Mồng năm tháng mười, là Thánh đản (ngày sinh) của Đạt Ma sư tổ. Linh Ẩn Tự ở Lâm An bảo cái (cái lọng che bên đạo Phật) pháp phối, đèn nến hoa tươi la liệt, thiện nam tín nữ đi chùa nhiều như mây.

Đạt Ma tổ sư tức là Bồ Đề Đạt Ma, là thủy tổ của Phật môn Thiền tông. Vì vậy nên ngày sinh của sư tổ, cao tăng đại đức nam bắc thiền tông đều tề tựu. Thánh cư sĩ Tử Du ở bên ngoài bốn ba mấy tháng cũng quay về Linh Ẩn tự, tham gia đản thần pháp hội Sơ Tổ.

Tổng Kim phân chia nam bắc mà cai trị, nam bắc Thiên tông lúc này cũng không ít mâu thuẫn phân tranh. Lần này ngũ gia thất phái hầu như đều có đại diện tham gia, đối mặt với dã tâm xâm nhập xuống phía nam rất rõ ràng của hoàng đế Kim quốc Hoàn Nhan Lượng, Thiên tông các phái đều lo lắng không ngớt, nhưng biện pháp ứng đối lại bất đồng, hơn nữa ai cũng cố chấp theo ý mình, không cam lòng tỏ ra yếu kém. Tử Du nghe bọn họ tranh cãi mấy canh giờ vẫn phân không ra cao thấp, đơn giản là lặng lẽ rời khỏi đại điện.

Di chuyển qua hành lang gấp khúc, hần nhìn thấy ở thềm đá bên ngoài Thiên Vương điện, có một người thiếu phụ thành kính cứ mỗi bước mỗi dập đầu, tiến lên bậc thang. Đi đến gần, hần thấy rõ thiếu phụ một thân áo vải, phục sức giản đơn, dung nhan tiêu tụy, thần sắc đúng là có bệnh. Tử Du động lòng trắc ẩn, ôn nhu hỏi: “Vị nữ thí chủ này, người sở cầu chuyện gì?”

Thiếu phụ thấy hần dù chưa quy y, nhưng dáng vẻ không tầm thường, cũng không dám khinh thường, nhỏ giọng nói: “Phu quân của tiểu phụ làm một chức nhỏ trong quân đội, cùng với phe ta đánh một trận, Lý tướng quân tuy rằng không thua, nhưng thuộc hạ đã có không ít thương vong, ta lo lắng phu quân. Chỉ có thể đến trước phật tổ mà thành tâm khẩn cầu, chỉ cần hần bình an vô sự, ta cam nguyện lấy mệnh mình thay hần tạ ơn.”

Tử Du nói: “Nữ thí chủ, người an tâm đi. Phu quân người bảo vệ quốc gia, nhất định là cát nhân thiên tướng.”

Hần đi đã xa, vẫn còn thấy thiếu phụ kia tại trước điện quỳ mãi không dậy, còn lẩm bẩm nói: “Chu lang Chu lang, chúng ta từng ở trước Tam Sinh Thạch ước định, kiếp này kiếp sau, tuyệt không chia lìa, người nhất định phải bình an trở về.”

Tử Du trong lòng khẽ động. Tam Sinh Thạch ngay tại phía đông núi Phi Lai tiếp với núi Liên Hoa, cách Linh Ẩn Tự và Thiên Trúc Tự không tính là xa, cũng xem như phong cảnh của Tây Hồ. Nó là truyền thuyết nổi danh về Viên Trạch thiền sư cùng Lý Nguyên thời Đường, đại học sĩ Tô Đông Pha đã viết “Tăng Viên Trạch Truyện” để ghi chép lại cố sự này. Tử Du tuy rằng quanh năm sống nhờ Linh Ẩn Tự, nhưng cũng không để ý mà đến đó xem qua. Tuy nhiên lúc này hần tâm niệm khẽ động, buồn tẻ lững thững dạo tới đó.

Theo truyền thuyết, công tử Lý Nguyên cùng Viên Trạch thiền sư là can chiêm tương chiếu thật là tốt hảo hữu, hai người hẹn nhau cùng đi du ngoạn núi Thanh Thành và Nga Mi ở Tứ Xuyên. Viên Trạch nghĩ đi đường bộ, nhưng Lý Nguyên lại muốn đi đường thủy ven sông ngắm cảnh. Cuối cùng, Viên Trạch bất đắc dĩ mà nghe theo ý kiến của hảo hữu, chọn con đường thủy. Hai người đi thuyền tới Nam Phổ, gặp phải một phụ nhân bên sông. Viên Trạch rơi lệ nói cho Lý Nguyên, mình nhất định phải đầu thai làm hài tử của nàng, mà mình vì muốn kéo dài duyên kiếp với Lý Nguyên, nên khiến phụ nhân mang thai ba năm vẫn không thể sinh hạ, nhưng hiện tại nếu đã gặp mặt tụy vô pháp trốn tránh nữa. Vì vậy hẹn đêm Trung thu mười ba năm sau, hai người có duyên sẽ tại phụ cận của chùa Thiên Trúc ở Hàng Châu gặp lại, Sau đó Viên Trạch nhắm mắt viên tịch (qua đời).

Quả nhiên, mười ba năm sau, Lý Nguyên tại bên ngoài Thiên Trúc Tự gặp gỡ một mục đồng ngồi trên lưng trâu, chính là Viên Trạch thiền sư chuyển thế. Hai người tục duyên chưa dứt, chỉ có thể vội vã gặp mặt, rơi lệ mà biệt. Hậu thế đã đem địa phương nơi năm xưa họ cách thế gặp gỡ, gọi là Tam Sinh Thạch.

Tử Du đi dọc theo đường nhỏ, chỉ chốc lát đã gặp được tảng đá trong truyền thuyết kia. Tảng đá bình thường không có gì đặc biệt, mặt trên có khắc ba chữ “Tam Sinh Thạch” bằng kiểu chữ Triện, còn có không ít tri kỷ bằng hữu hoặc thanh niên nam nữ cùng nhau viết tên mình lên đá, có một số chữ viết đã không rõ. Cũng có không ít thi sĩ mặc khách tức cảnh mà viết lưu niệm.

Thịnh hành nhất chính là, hoặc có lẽ là, “trên Tam Sinh Thạch đánh ước duyên ương”, câu tục ngữ này lưu truyền rất rộng, bên cạnh còn có một tòa Nguyệt lão từ đường nho nhỏ. Trên cửa từ đường treo một cặp câu đối: Nguyên thiên hạ hữu tình nhân đô thành liễu quuyến chúc, thị tiền sinh chú định sự mạc thác quá nhân duyên (Nguyên thiên hạ hữu tình người đều thành quuyến thuộc, là kiếp trước đã định đừng bỏ qua nhân duyên).

Nho nhỏ Nguyệt lão từ đường khói hương nghi ngút, thỉnh thoảng có thanh niên nam nữ cùng nhau đi vào cúng bái xin xăm. Ngay cả thiện nam tín nữ từ Linh Ẩn Tự hoặc Thượng Thiên Trúc Tự đi ra, đại bộ phận cũng là “Thà rằng tin là có, chứ không thể không tin”, theo lệ cũng tiến vào thăm viếng. Tiểu sa di đứng

trước cửa Nguyệt lão từ thu tiền nhang đèn của mọi người, thu đến nỗi tay đều mỗi nhừ. Tử Du gương mặt nói không ra lời, nghĩ thầm: cho dù là lễ lớn như Dục Phật Tiết (lễ tắm phật) và Dẫn thần Sơ Tổ thì Linh Ẩn tự của chúng ta cũng không thấy có được nhiều khách hành hương như vậy. Quả nhiên phép thuật có khả năng đặc biệt, tiền nhang đèn của Nguyệt lão thật đúng là dễ kiếm!

Lúc này ánh mắt hắn bỗng lướt qua mấy người thiếu nữ từ trong từ đường đi ra, đẹp đẽ tú lệ, dĩ nhiên là bốn mỹ tử Mai Lan Trúc Cúc bên người Triệu Thuyên.

Tử Du sững sốt, lập tức nghiêng người trốn vào sau một thân cây, bên tai nhưng vẫn kín đáo nghe được tiếng cười nói của các thiếu nữ.

“Mai tỷ tỷ, ta xem người vừa nãy ở trước tượng Nguyệt lão lắm lắm cái gì, không phải là tư xuân đi? Ha ha.”

“Tiểu ny tử (cô gái nhỏ) nói vậy! Hắc hắc, ta nha, là cầu nguyện cho quân hầu của chúng ta.”

“Không sai không sai, thương cảm cho quân hầu cứ trông mong hy vọng Tử Du cư sĩ nhìn hắn, kết quả đợi đến hoa tàn cũng chưa được nhìn đến. Lần này nhận được thiệp mời đến dự Sơ Tổ dẫn thần của Thiền tông Ngũ gia thất phái, vui mừng quên hết mọi thứ, vội vàng mà chạy đến đây, lại gặp phải chuyện tình của chúng giáo Hạc Không Không phải đình lại, sợ là sốt ruột đến nỗi ruột cũng đen luôn đi.”

“Tiểu Trúc người đứng ở sau lưng quân hầu nói vậy, cẩn thận quân hầu nghe được phật người.”

“Không sao! Chúng ta cứ việc phóng tâm đi. Quân hầu dù sao cũng đã chạy đến Lâm An, một hồi nhìn thấy Tử Du cư sĩ, còn không mừng đến tâm đều nở hoa, làm sao có thời gian rảnh rỗi phật chúng ta!”

Tử Du nghe vậy trên mặt nóng lên, thầm nghĩ bốn nữ tử của Thái Hoa thực sự là bị hắn sủng đến vô pháp vô thiên rồi.

Chỉ là hắn nghe xong đoạn hội thoại lại càng không tiện đi ra gặp mặt, trong tâm có chút xấu hổ. Chính vào lúc này, phía sau truyền đến một tiếng động nhỏ, một đôi tay ấm áp bỗng nhiên che lại hai mắt hắn, bàn tay niêm trang hạt của hắn đang định trở tay chém ra, trong lòng lại áy náy mà nhảy một cái, lại buông tay. Chỉ nghe người nọ ở phía sau cười nói: “Tử Du, đoán xem ta là ai?”

Quen thuộc thanh âm, dáng tươi cười khiến người ta muốn đánh, ngoại trừ Thái Hoa Hầu Triệu Thuyên còn có thể có ai?

Đưa tay định đem hắn hất ra, thế nhưng đối phương lại táo tợn hơn mà kề sát đến đây, hầu như đem cả người hắn ôm vào trong lòng, ấm áp nhiệt độ từ bàn tay che lại hai mắt cùng với vùng lưng tương tiếp xuyên thấu qua, chậm rãi truyền khắp tay chân xương cốt, ấm áp dào dạt khiến hắn cảm thấy thật thoải mái. Người nọ ghé vào bên tai hắn, bốn cợt mà thổi khí, ôn nhu lưu luyến: “Ôi chao, Tử Du na, nhiều ngày không gặp, có nhớ ta không?”

Tử Du rất muốn đánh hắn một cái thật lợi hại, bất đắc dĩ bốn người tiểu nha đầu vẫn còn ở bên kia lú lú, hắn thực sự không muốn bị các nàng phát hiện lại biên ra thêm chuyện chê cười nào nữa, chỉ có thể hạ giọng nói: “Mau buông.”

“Ai, vì sao? Hiện tại Tử Du không phải đang cùng bản hầu thí luyện tâm ái dục của thế nhân? Tình nhân không phải là nên thân thiết như vậy sao?” Triệu Thuyên mang theo ẩn tình mà cười, ghé vào bên tai hắn thì thầm, ấm áp hơi thở quanh quẩn sau cổ, cảm giác tê dại ôn nhuận lạ lùng cứ trập trập nảy lên trong lòng.

Thấy hắn không tức giận, Triệu Thuyên được một tác lại muốn một thước, cầm gác lên vai hắn, vai cổ kề sát triền miên, giống hệt uyên ương, cười nói: “Tử Du, hai chúng ta có phải là tâm linh có điểm tương thông? Ngay cả cửu biệt gặp lại cũng là ở trước Tam Sinh Thạch, có thể thấy ngay cả trời cao cũng thừa nhận, hai chúng ta duyên định tam sinh...”

“Nếu nói tam sinh có duyên, bất quá cũng chỉ là thế gian luân hồi, nhân quả nghiệp báo, đền nợ kiếp trước mà thôi. Trọn đời quần quýt si mê, không được giải thoát, quay đầu lại cũng chỉ là một khoảng hư không.” Tử Du nhàn nhạt nói.

Bàn tay che hai mắt hạ xuống, tuyệt mỹ khuôn mặt của Triệu Thuyên nhăn thành một đoàn, than thở: “Tử Du, người thực sự là làm mất hứng.”

Tử Du lui lại, tránh ra một tấc, vẫn là ngữ điệu bình tĩnh nói: “Có sinh tất có tử, có nhân duyên tất có quả báo, chỉ có nhìn thấu tất cả mới có khả năng chứng được đại đạo.”

“Không phải chứ, lâu như vậy không gặp, ta vừa tới người đã niệm kinh giảng đạo cho ta nghe?” Triệu Thuyên kêu rên.

Tử Du quay đầu lại, ôn nhuận con người đen như chứa mơ hồ ý cười: “Ha hã, người nói vậy thì coi như vậy đi. Nếu như ta có thể ở trước Tam Sinh Thạch độ hóa được Đạo môn ẩn sĩ như Thái Hoa, vậy cũng đủ để trở thành giai thoại thiên cổ như Viên Trạc thiên sư rồi!”

Triệu Thuyên nhìn gương mặt ôn hòa tươi cười của hắn, bỗng nhú mày: “Người gần đây nhất định mệt chết đi?”

“A, đã bị nhìn ra sao...?”

Mắt phượng nheo lại, Triệu Thuyên đưa tay xoa gương mặt của hắn: “Đương nhiên rồi. Tử Du thiếu một sợi tóc ta cũng có thể nhìn ra. Ôi chao, rốt cuộc là vì sao phiền lòng? Chẳng lẽ là việc chuẩn bị cho Sơ Tổ dẫn thần đã đem người phá hủy?”

Tử Du tránh né ngón tay của hắn, lui về phía sau tựa ở trên thân cây, nói: “Kim quốc hoàng đế Hoàn Nhan Lượng hạ chiếu cấp Thiếu Lâm Tự, muốn sắc phong phương trượng Đạo Dung đại sư, ban thưởng vàng bạc để trùng kiến lại chánh điện. Đạo Dung thiên sư cho rằng Thiếu Lâm nằm trong ranh giới quản lý của Kim quốc, không thích hợp công khai kháng chỉ, không thể làm gì khác hơn là tiếp nhận rồi. Thế nhưng nam tông bên này hầu như đều phản đối, đặc biệt là Tịnh Từ Tự thuộc Tào Động tông, bọn họ nhận được Triệu Cấu phong hào cùng cung phụng, cho rằng cử chỉ đó của Đạo Dung thiên sư là thông đồng với địch bán nước. Hai bên âm ỉ không thể can được.”

Triệu Thuyên hơi hơi mỉm cười, nói: “Y nha nha, những lúc thế này, Tử Du người nên đứng ra điều đình a. Tin tưởng các vị cao tăng đại đức Thiên tông ngũ gia thất phái hẳn là nể mặt người.”

Tử Du nhu nhu ẩn đường, mệt mỏi nói: “Ta bất quá chỉ là một cư sĩ không xuất gia, lấy tư cách gì mà chủ trì đại cục? Lại nói việc này thực sự rất nan giải. Sự kiêng dè của Đạo Dung đại sư ta hiểu rõ, thế nhưng Nam tông bên này chưa phải trải qua cảm giác đối đầu với quân Kim, sĩ khí hưng phấn, thái độ khó tránh khỏi cực đoan một chút.”

“...Tử Du” Triệu Thuyên bỗng nhiên kéo cánh tay hắn, “Người đã nói tất cả nhân duyên đều có quả báo, muốn nhìn thấu luân hồi, như vậy người cần gì phải ủy khuất chính mình rơi vào thế tục phân tranh? Kim Tống chiến tranh hết sức căng thẳng, là việc không thể tránh khỏi, người lao lực như thế lại có ý nghĩa gì?”

Tử Du kinh ngạc liếc hắn một cái, nói: “Phật lấy từ bi làm tâm, độ tất cả khổ ách, phổ độ chúng sinh. Huống chi, nếu như không thể độ hết chúng sinh, nhất là chúng sinh tham luyến chấp mê, vậy mình còn có thể nói gì đến chuyện giải thoát? Lẽ nào người muốn ta mở mắt trừng trừng mà nhìn bách tính gặp nạn, sinh linh đồ tể?”

Triệu Thuyên thở dài: “Cho dù người muốn cứu khổ cứu nạn, cũng không nhất thiết phải đem chính mình làm cho mệt mỏi như vậy. Y nha nha, bản hầu nhìn thấy thực sự là đau lòng a!” Lời nói chưa xong, lại bắt đầu cợt nhả.

Nhìn mãi thành quen, Tử Du bật cười một tiếng nói: “Ha hã, người người này, nếu muốn giúp ta thì tự mình xuất sơn đi. Tin tưởng với thân phận của người, vừa là sư huynh chương giáo Do Long phái, vừa là Ngũ thể tôn của Thái tổ hoàng đế, giậm chân một cái phong vân liền biến sắc. Huống chi giang sơn cũng là của Triệu gia người.”

Triệu Thuyên lắc đầu đắc ý mà nói: “Y nha nha, tổ sư Đạo môn Trần Bác của ta có thơ nói rằng: “Vũ trụ mang mang tổng thị không, nhân sinh đại để giai như túy. Lao lao lộc lộc vi thù mang, bất nhược cao đường nhất tịch mị. (Vũ trụ mênh mông cũng chỉ là hư vô, đời người đại để giống như một cơn say, lao khổ làm lụng bởi vì ai, không bằng ở nhà ngủ một giấc) Khoanh tay kê gối mà ngủ, ngồi nhìn hồng trần thay đổi cũng là một chuyện thú vị, việc gì phải đi vào con đường vẩn đục kia?”

Tử Du thở dài: “Trần Bác là tiên thiên của Đạo môn các ngươi, thế nhưng hẩn sinh vào thời nhà Đường suy vong, trải qua thời Ngũ đại loạn thế, rõ ràng không đành lòng thấy dân chúng vì thay đổi triều đại chịu khổ, nhưng cũng chỉ là đóng cửa kê cao gối mà ngủ, một giấc kinh niên, nhắm mắt làm ngơ. Ta nhớ dân gian có ngạn ngữ là “Trần Bác một giấc tám trăm năm”, loại lánh đời tiêu cực, tác phong thanh tĩnh vô vi này, thực sự không tính là cao minh.”

Triệu Thuyên ánh mắt chớp động, đột nhiên nói: “Như vậy Tử Du là chủ trương nam nhi trên đời, nên có một phen chiến tích để lại?”

Tử Du cười nói: “Sừng ốc sên tranh đua làm gì? Thân này chỉ là đất lửa. Nhân sinh ngắn ngủi đau khổ, giãy dụa trong từng hơi thở. Chiến tích hay không không quan trọng. Nhưng mà Đại thừa kinh nghĩa coi trọng phổ độ chúng sinh, người mặc dù không phải Phật môn đệ tử, cũng là trời sinh quý trụ, vương hầu thân, mắt nhìn thấy thiên hạ của họ Triệu ngươi vùng vẫy trong mệnh mỏng manh, sao có thể thờ ơ?”

Hẹp dài mắt phượng xẹt qua một mũi nhọn, Triệu Thuyên nói: “Nếu như ta không phải thờ ơ?”

Trên trán ấm nóng, cũng là hẩn dùng trán chạm nhau, chớp mũi chạm vào chớp mũi, ấm áp hơi thở gần trong gang tấc, ánh mắt dây dưa, nhãn thần thâm thúy. Một mối rã rời tích lũy từ trước tới nay đột nhiên tuôn trào trong lòng, Tử Du nhin không được nhắm mắt lại, mặc hẩn đụng chạm, toàn thân xao động một loại tình cảm xa lạ, nhưng ngoài ý muốn hẩn cũng không thấy phản cảm. Một lát, nhẹ giọng cười nói: “Nếu như thế, không thể tốt hơn, ta ngóng trông Thái Hoa xuất sơn trợ lực, đem họa chiến tranh này trừ khử vô hình.”

Bốn phía một mảnh lặng im. Ngay cả mơ hồ tiếng cười của khách hành hương truyền đến từ từ đường cũng dần dần trôi xa.

Từng đợt từng đợt ấm áp hơi thở phát qua mũi miệng, tô tô ngứa ngứa. Hẩn tựa hồ có thể nghe thấy tiếng tim đập của đối phương, trầm ổn hữu lực, phanh phanh, phanh phanh...

Một lúc lâu, hẩn nghe giống như Triệu Thuyên thở dài mà nói nhỏ: “Ồi chao, Tử Du, ngươi nói... Khi đó, Viên Trạch thiên sư biết rất rõ nếu đi đường thủy sẽ phải chết, vì sao vẫn nghe theo Lý Nguyên?”

Tử Du ngẩn ra, tiếp theo mới hiểu hẩn chuyển trọng tâm câu chuyện, là đang nói tới truyền thuyết về Tam Sinh Thạch nơi đây, trầm ngâm một lát nói: “Có nhân tất có quả, có lẽ Viên Trạch thiên sư cũng biết vô pháp trốn tránh thiên mệnh đi?”

Bên tai bỗng nhiên truyền đến trầm thấp tiếng cười, bởi vì hai người chạm trán, Tử Du có thể cảm giác được thân thể đối phương vì cười mà hơi rung động. Hẩn nhin không được mở mắt, ánh vào mắt hẩn chính là Triệu Thuyên dị thường tinh lượng nhãn thần. Đuôi mắt hất lên, quyết rũ xinh đẹp mắt phượng, đồng tử mắt giống như có hai đám hỏa diễm, cháy bỏng lạ thường.

“Tử Du a, ta nói đều không phải...” Giọng nói trầm thấp của hẩn phảng phất mang theo một loại mỉa mai hoặc khó có thể tả thành lời, “Ta đoán nha, đó là bởi vì, Viên Trạch thiên sư biết, nếu như hẩn chọn đường bộ, hẩn sẽ phải cùng hảo hữu Lý Nguyên đi hai đường khác nhau... Nhưng mà, hẩn luyến tiếc, không muốn cùng hảo hữu rời xa... Cho nên, thà là chọn đường thủy, cùng hảo hữu đi hết một đoạn đường cuối cùng của kiếp này...”

Gương mặt không hiểu vì sao nóng bỏng lên, giống như là chịu không nổi ánh mắt chuyên chú mỉa miết nhìn. Tử Du quay mặt đi, nhỏ giọng nói: “Thiên sư cùng hảo hữu can chiêm tương chiếu, tại mười ba năm sau cách thế gặp nhau, coi như là có duyên. Niệm niệm nói tiếp, tuần hoàn lặp lại, nắm giữ buông bỏ, đều là luân hồi.”

Triệu Thuyên nhìn mặt hẩn đã đỏ ửng, rút cuộc buông tay thối lui, một lát, than thở “...Nơi này được gọi là Tam Sinh Thạch, đều là do truyền thuyết về Viên Trạch thiên sư mà ra. Thế nhưng, bọn họ rõ ràng chỉ gặp gỡ có hai kiếp mà thôi. Không biết kiếp thứ ba của hai người, là như thế nào? Tam sinh tam sinh, vì sao ở đây gọi Tam Sinh Thạch, mà không gọi là Cách Thế Thạch?”

Tử Du nghiêng đầu suy nghĩ, nói: “Ái dục là nhân, ái mệnh là quả. Sinh tử luân hồi trong lúc đó, tuần hoàn lặp lại cũng không phải không có khả năng. Nói không chừng kiếp thứ ba của hai người cũng giống như cũ là sinh tử tương hứa hảo hữu...”

Triệu Thuyên bỗng nhiên cười ra tiếng, nhanh như thiểm điện chồm người tới hôn trộm lên môi, tiểu ý lưu động, giáo hoạt tự đắc, thản nhiên nói: “Nói như vậy, Tử Du, nói không chừng đôi ta chính là kiếp thứ ba của bọn họ cũng nên. Đều là tâm đầu ý hợp tri kỷ chi giao hảo hữu, người là cư sĩ, Viên Trạch thiền sư là hòa thượng, ta họ Triệu, cùng hoàng thượng hiện nay là đồng tông, Lý Nguyên cũng là cùng Đường triều hoàng đế cùng họ, đều là gia tài bạc triệu con cháu thế gia. Kiếp này của chúng ta, nhất định là để bù đắp cho kiếp trước tiếc nuối vì vội vã gặp mặt đã phải chia tay, muốn phải thật dài thật lâu, vĩnh viễn chẳng phân ly...”

Nụ hôn trên môi nhẹ nhàng như chuồn chuồn lướt nước, Tử Du lại phát hiện trong lòng mình hoàn toàn không có ý trở mặt động thủ. Trên mặt càng nóng lên, hần hừ một tiếng, đem tuyết mỹ gương mặt ngay trước chóp mũi mình phát khai, tựa như phỉ một con ruồi, thẹn quá thành giận mà nói: “Người lại nói vậy! Yên tâm, ta nếu viên tịch quy thiên, không cần phải đợi đến mười ba năm sau mới gặp lại người, lập tức đầu thai chuyển thế làm con người, gọi người trường trường cửu cửu!”

Triệu Thuyên hoa dung thất sắc, còn kém không cần khăn tay phiêu lệ: “Y nha nha, Tử Du, người ... Nghĩ không ra tình ý của người đối với ta lại sâu như vậy! Ta rất cảm động a! Chỉ là ta hiện nay còn chưa cưới vợ, lấy đâu ra con? Không bằng...” Khóe môi câu dẫn ra một nụ cười vô lại, “Tử Du gả cho ta được rồi, cũng có thể lâu dài bên nhau, lại miễn cho người phải đầu thai thêm một lần...”

Thấy hắn càng nói càng không ra gì, Tử Du ôn nhu nói: “Thái Hoa, người ta xa cách lâu ngày, tính đến cũng đã lâu không luận bàn công phu. Thái Cực Chân Khí của người tiến cảnh tới đâu rồi?” Trên mặt là vẻ bình tĩnh trước khi phong ba kéo tới.

“Vô cực mà thái cực, âm dương luân chuyển, tương phản tương thành. Tính ra tiến cảnh của ta tới tầng thứ tám thì vẫn trì trệ không tiến.... Tử Du nếu có hứng thú, không ngại cùng bản hầu thử xem hợp tịch song tu?”

Đương! Tử Du trên trán tuôn ra gân xanh, Kim Cương Phục Ma Châu xuất ra, Vãng Sinh Chú vang lên –

“Không, Cần, Phải! Chỉ cần mỗi ngày chiếu ba bữa cơm đánh người ba trận, nhất định Hộ Thể Chân Khí của người sẽ tiến cảnh rất nhanh!” Chỉ một sát na sau lưu tinh bay thẳng lên trời.

Một nén nhang thời gian trôi qua, Thái Hoa Hầu khắp khiêng đi trở về, nắm lấy tay áo Tử Du, nếu không tiến vào Nguyệt lão từ đường quyết không chịu về. Tử Du đối với công phu mặt dày vô lại của hắn cam bái hạ phong, không tình nguyện bị kéo vào trong. Cũng may Mai Lan Trúc Cúc bốn mỹ tỷ đã đi, lúc này cũng đã là hoàng hôn, từ đường không có hương khách gì, chỉ còn lại tiểu sa di ngồi đếm tiền đếm đến rút gân.

Hai người vào từ đường, chỉ thấy tượng Nguyệt lão râu tóc bạc phơ, mặt mũi hiền lành, dáng tươi cười khả ái, một tay cầm sổ hôn nhân, một tay cầm dây tơ hồng. Triệu Thuyên trầm ngâm một lát, đột nhiên nói: “Tử Du, chúng ta đến xin một quả nhân duyên đi!”

Tử Du suyết chút nữa ngã sấp, tức giận nói: “Thái Hoa Hầu động xuân tâm, cứ việc tự mình đi cầu. Đừng kéo một kẻ bán xuất gia cư sĩ như ta xuống nước!”

Triệu Thuyên cười hì hì từ phía sau ôm lấy hắn, tại bên tai hắn thổi khí, thấp giọng: “Y nha nha, Tử Du đang nói cái gì? Ta cầu nhân duyên, đương nhiên là cầu nhân duyên cùng với Tử Du người nha!”

Sợi tóc rơi lả tả bên mặt phất qua chóp mũi hắn, Tử Du hạ mi mắt, nhìn sợi tóc hai người quấn quýt cùng một chỗ, tim đột nhiên đập mạnh, trong lúc hoảng hốt đã quên mất trả lời.

“Hải thượng sinh minh nguyệt, thiên nhai cộng thử thì. Tình nhân oán điều dạ, cánh tịch khởi tương tư.”

(Trăng sáng chiếu trên mặt biển, chiếu sáng cả đường chân trời. Tình nhân oán xa cách, đêm dài ôm nỗi tương tư.)

Trong lúc hắn đang ngây người thì Triệu Thuyên đã cầu một quả, quả từ xuất phát từ bài thơ thời Đường “Vọng nguyệt hoài viễn” của Trương Cửu Linh. Chính là chán hạ, đối thượng, là thuận chính quả.

Tiểu sa di vốn là lui ở một bên đếm tiền, lúc này thấy sinh ý tới cửa, lập tức cười hì hì chạy qua đây, khua môi múa mép nói: “Vị công tử xin chúc mừng, quả này chính là trung thượng quả.”

Triệu Thuyên nhướn mày: “Nga? Vậy thỉnh tiểu sư phụ đoán xem.”

Tiểu sa di nói: “Ý của quẻ chính là nói công tử cùng tình nhân ý hợp tâm đầu, cho dù xa cách thiên lý cũng lo lắng cho nhau. Chỉ là...” Ngừng một lát, chớp chớp mắt, Triệu Thuyên ngẫm hiểu, cầm một thỏi bạc cho hắn.

“Nhân duyên này, hai bên phải có một bên bỏ qua sự nghiệp của mình để theo bên kia... thì mới có thể có viên mãn kết quả. Nếu như hai người không ai nhường ai, ai cũng không muốn lui một bước... thì chỉ có thể trở thành suốt đời nuôi tiếc.”

Đáy mắt xẹt qua một tia dị quang, Triệu Thuyên vẻ mặt đông lạnh, một lát, lại gương mặt cười như thể không có việc gì, nói: “Thì ra là vậy.” Liền thúc giục Tử Du cũng xin một quẻ.

Tử Du mặt đỏ tới mang tai: “Nói vậy! Ta đã lập chí xuất gia làm sư, cầu nhân duyên cái gì!”

Tiểu sa di luyến tiếc tiền sắp tới tay, khơi mào nói: “Ách, thí chủ có điều không biết, Nguyệt lão của chúng ta vốn là từ truyền thuyết Tam Sinh Thạch mà ra, ngoại trừ phu thê yên duyên cũng có thể cầu bằng hữu chi nghĩa! Ngài cầu một chi đi!”

Triệu Thuyên càng bám dính lấy Tử Du ăn vạ, cử động ái muội, khiến cho tiểu sa di ghen hờn nhìn trân trối. Tử Du da mặt mỏng, chỉ phải tùy ý rút một quẻ.

“Kỳ phùng địch thủ trừ tương nghi, hắc bạch bàn trung vị quyết thì. Chung nhân nhất trừ tri thắng bại, tu giáo tự hữu hảo thôi nghi.”

(Kỳ phùng địch thủ chính là, bàn cờ đen trắng vẫn chưa phân định, cuối cùng một chiêu biết thắng bại, phải xem bên nào có nước cờ thích hợp.)

Quẻ từ xuất phát từ điển cổ Khương Duy đấu trận Đặng Ngải thời Tam Quốc, ý nói tựa như kỳ phùng địch thủ, mọi việc nếu dùng cơ mưu thì cũng được thuận lợi.

Tiểu sa di sững sốt, cười gượng nói: “Quẻ này...” Trên mặt lộ vẻ khó xử. Triệu Thuyên thấy thế, lại lấy ra một thỏi bạc, đùa giỡn trong lòng bàn tay.

Tiểu sa di ánh mắt liếc qua, nuốt một ngụm nước bọt, vội cười làm lành nói: “Quẻ nói thí chủ và người kia tương xứng, có thể nói là cân tài cân sức là đối thủ lâu năm. Hai người duyên phận nhìn như không có bất cứ dấu hiệu thành công gì, nhưng... Có chút hành vi tưởng như không quan trọng lại có khả năng rung động đối phương.”

Triệu Thuyên mỉm cười, đem bạc ném cho hắn, tiểu sa di cười đến toét, lớn tiếng nói: “Cho nên quẻ cầu duyên phận này, cũng có thể đạt được! Nhất định là có thể đạt được!”

Tử Du hồ nghi mà nhìn hắn, lại quay đầu nhìn kẻ đang cười gian không ngớt Thái Hoa Hầu, lắc đầu thở dài: rốt cuộc là nghiêm chỉnh đoán xâm, hay là “Có tiền có thể sử quỷ thôi ma”?

Hai người ra khỏi từ đường, lưng thường đi dọc theo con đường mòn giữa núi, cỏ dại mọc thành bụi. Thái Hoa Hầu một đường đều cười đến tựa như một con hồ ly vừa trộm được gà, đắc ý dào dạt. Tử Du chặc lưỡi hai tiếng, không cho là đúng, tùy tiện đem quẻ xâm vào lại định vứt bỏ, lại bị hắn đoạt lấy, cẩn cẩn thận thận mà vuốt thẳng lại, lại xếp cùng một chỗ với quẻ của hắn, thận trọng mà cất vào trong ngực áo.

Lại trầm mặc đi một đoạn, Triệu Thuyên bỗng nhiên nói: “Tử Du, mấy ngày trước, Hoàn Nhan Lượng cũng hạ chiếu đến Hi Di cung, nói muốn đem Do Long phái Đạo môn của chúng ta lập làm Đại Kim quốc giáo. Chương giáo sư đệ muốn ta đến để thương lượng việc này, cho nên ta lúc này mới đến chậm.”

Trần Bác lão tổ từng được Tống Thái Tông Triệu Khuông Nghĩa ban thưởng danh hào “Hi Di tiên sinh”, ngay cả Đạo cung cũng là ngự ban mà xây nên, trên Hoa Sơn còn có Vân Thai quan. Mà chương giáo Hạc Không Không trụ tại Đạo cung phía bắc Trường Giang, lấy tổ sư danh hào mà đặt tên, vì vậy Hi Di cung cũng là tổng đàn của Do Long phái.

Tử Du kinh ngạc nói: “Hoàn Nhan Lượng đã tâm không nhỏ, còn chưa nam hạ, hắn đã nghĩ không đánh mà thu phục Phật Đạo hai tôn giáo trọng yếu. Người này không đơn giản!”

Triệu Thuyên cười dài nói: “Hoàn Nhan Lượng người này vốn là thí quân soán vị, còn tranh tráo không biết ngượng mà nói, chí hướng của hắn có ba: Một là thống nhất quốc gia, hai là tấn công hạ lưu Trường Giang

thống nhất thiên hạ, ba là đoạt được nhân gian tuyệt sắc. Tuy rằng vô sỉ, nhưng thật ra rất thẳng thắn.”

Tử Du lườm hắt một cái nói: “Tĩnh chương thiên hạ quyền, túy ngoạn mỹ nhân tất. Chẳng lẽ Thái Hoa Hầu cũng nghĩ như vậy? Nhìn người cười đến độ ta nghĩ người cũng cùng một dạng!” Nụ cười thật ...*** đăng, nhìn là muốn đánh!

Xung quanh tịch liêu không tiếng động, hoàng hôn, gió núi dần dần khởi. Ánh tà dương rơi xuống phía tây, mái tóc dài phi tán sau vai của Tử Du được mạ thêm một tầng đậm kim sáng bóng, lại mang theo hương thơm thanh khiết của lá cây trong gió đêm vũ động bay lên.

Khóe môi của hắn hơi nhếch lên, phẳng phất như đang quở trách, lại phẳng phất như đang mỉm cười. Con người ôn nhuận ánh nhập hồng quang của trời chiều, lấp lánh sắc kim khiêu động. Ý cười khinh蔑 như nước chảy tại đuôi mây khóe mắt ôn nhu xao động, ôn hòa từ ái, phi nam phi nữ, phi tiên phi tục, giống như một sự tồn tại siêu thoát khỏi trần tục.

Triệu Thuyền kinh ngạc nhìn hắn, trong đầu mạnh mẽ dâng lên mê muội cảm xúc. Nhàn nhạt hương sen tinh khiết từ bốn phương đưa tới, như có như không, dư vị đưa tình.

Bỗng nhiên, hắn gỡ xuống thanh ngọc trâm trên tóc mình. Tiến lên một bước, dùng ngón tay vén lại mái tóc dài của Tử Du đang tung bay trong gió, lại dùng trâm đem cả mái tóc tán loạn đều vấn lên.

Nếu không làm như vậy, người trước mắt này thật giống như sẽ theo một cơn gió thổi qua mà tung bay tiêu thất.

Không đợi phản ứng đã đem Tử Du ôm vào lòng, Triệu Thuyền tựa vào vai hắn mà không ngừng lẩm bẩm: “Tử Du Tử Du...”

“Tam sinh thạch thượng cửu tinh hồn, thượng phong ngâm nguyệt bất yếu luận. Tầm quý tình nhân viễn tương phóng, thử thân tuy dị tính thường tồn.”

(Linh hồn cũ vẫn còn trên Tam Sinh Thạch, những chuyện thượng giới ngâm trăng không muốn bàn luận. Thẹn lòng tình nhân từ xa tới thăm, thân này tuy khác xưa nhưng linh hồn vẫn không đổi)

Một lúc lâu, người trong lòng bỗng nhiên chậm rãi ngâm, chính là bài thơ mà Viên Trạch thiền sư khi chuyển sang kiếp khác trở thành mục đồng, đã ngâm khi gặp lại Lý Nguyên sau mười ba năm cách thế.

Mặt trời chiều nơi chân trời cứ từng chút từng chút chìm xuống, nồng đậm hoàng hôn chậm rãi bao phủ bốn bề. Âm thanh gần trong gang tấc lại mang theo hoảng hốt mà kỳ diệu xúc cảm, như có như không. Triệu Thuyền đột nhiên cảm thấy khủng hoảng, mà lại vô pháp nói rõ rốt cuộc là bởi vì sao.

Khi tia sáng cuối cùng của mặt trời cũng bị hoàng hôn nuốt chửng, Tử Du lại thấp giọng ngâm:

“Thân tiền thân hậu sự mang mang, dục thoại nhân duyên khủng đoạn tràng. Ngô việt sơn xuyên tầm dĩ biến, khước hồi yên trạo hạ cù đường.”

(Kiếp trước kiếp này chuyện mệnh mông, Muốn nói nhân duyên sợ đau lòng, Núi sông Ngô Việt đều tìm khắp, Lại về khua sóng nước trên sông)

Truyền thuyết Tam Sinh Thạch, mục đồng nhìn thấy Lý Nguyên, không đợi hắn tiến đến gần, ngâm xong bài thơ thì đã không thấy bóng dáng tung tích. Lý Nguyên khám phá tình đời ở lại nơi chùa miếu, sống đến tám mươi tuổi, không tật bệnh mà chết. Chỉ là suốt cuộc đời cũng không gặp lại được người xưa...

“... Tử Du.” Triệu Thuyền ngẩng đầu, hai tay đặt lên bờ vai Tử Du, đem khoảng cách giữa hai người giạt ra một chút, thẳng tắp mà nhìn hắn.

Tử Du nhin không được bật cười: “Ha hã, Thái Hoa, ngươi làm sao vậy? Ta học theo rất giống sao? Mặt người bị dọa đến trắng bệch! Nghĩ không ra đường đường Thái Hoa Hầu, cư nhiên lại sợ quỷ hồn...”

Triệu Thuyền trầm mặc một lát, đưa tay vuốt ve gương mặt của hắn, dần dần, ngón tay phủ lên bờ môi mềm mại.

Tiếng tim đập bỗng trở nên gấp gáp, ở một nơi yên tĩnh như thế này lại dị thường rõ ràng.

Đường nhìn giao nhau cùng một chỗ, mê vông, hoảng hốt, huyền hoặc, mê luyến... Trong đôi mắt phượng hẹp dài ấy Tử Du đọc được nhiều tình cảm phức tạp như thế, giao triền quần quýt, khiến cho tâm hấn cũng theo đó mà đau nhức, rồi lại có cảm giác ấm áp cùng an tâm không hiểu được.

Gió chợt nổi, bóng trăng trong giếng vỡ tan tành theo sóng nước lẫn tăn. Thiền tâm đã loạn.

Triệu Thuyền dờn ngón tay, nhẹ nhàng cúi xuống, đem môi mình đặt lên môi hấn. Hấn không có đẩy ra.

6. Chương 6: Một Tiếng Kêu Chấn Động Thế Nhân

Tổng Thiệu Hưng năm thứ hai mươi bảy, đầu đông tháng mười, trên mặt sông vùng Sở Châu Lâm Hải, sóng gió mãnh liệt, chiều trông rung trời.

Kim Tống lúc đó, lấy cuộc hòa nghị Thiệu Hưng mà phân định biên giới, đông lấy giữa dòng sông Hoài làm ranh giới, tây lấy Đại Tấn Quan làm ranh giới, nam bắc giằng co. Mà từ lúc Hoàn Nhan Lượng thí quân đoạt vị sau, đã tâm xâm nhập phía nam ai ai cũng biết, trên sông Hoài quân binh hai nước càng thường xuyên bạo phát thủy chiến ở quy mô nhỏ, gió lửa liên miên.

Lý Bảo là tướng lĩnh thủy quân của triều đại Nam Tống, vốn là tướng lĩnh của Nhạc gia quân, sau khi Nhạc Phi bị oan mà chết, hấn kế nhiệm Hàn Thê Trung chiêu tướng đóng ở Sở Châu, binh lực chỉ vền vện ba vạn, nhưng tận lực chống quân Kim không để chúng vượt qua ranh giới, có thể nói là một đại danh tướng. Ngày hôm đó hấn chỉ huy đội thuyền trên sông diễn luyện thủy chiến, lại cùng thủy sư của quân Kim hiệp lộ tương phùng, hai bên lập tức pháo hỏa tề phi, loạn tiễn đầy trời, đánh cho nan phân nan giải.

Thấy tình hình chiến sự kịch liệt, Lý Bảo đứng ở tầng thượng của lầu thuyền, sắc mặt nghiêm trọng. Hai bên trái phải hấn có hai người, trang phục một tầng một đạo. Lúc này hòa thượng mở miệng nói: “Lý tướng quân, quân địch thế mạnh, có cần ta tương trợ?”

Đạo nhân cũng gật đầu nói: “Long Hồ Sơn Thiên Sư Đạo của ta đối với Phù Lục Nhất Đạo Lược rất có tâm đắc, diệu tham tạo hóa, nhất định có thể trợ giúp chiêu tướng một tay.”

Lý Bảo tuy rằng không tin thần quỷ thuật, nhưng đối với lai lịch của một tầng một đạo này cũng không dám xem thường. Nguyên lai đạo nhân chính là đặc ý đệ tử của Thiên Sư Đạo đời thứ ba mươi mốt Đại Trương Thiên Sư, danh hào Thiên Ki Tử, còn hòa thượng là môn hạ của Thiên tông Tào Động Tông, pháp hiệu Nghĩa Đoan, được Tống Huy Tông ân sủng, vẫn cùng triều đình quan hệ mật thiết. Thiên tông tuy là Phật môn, nhưng Tịnh Từ Tự của Tào Động tông đã nhận được Triệu Cấu phong thưởng, ngự tứ khu ngạch. Hai người xuất gia này chính là phụng mệnh các vị tiền bối trong môn phái đến đây giúp đỡ Lý Bảo bảo vệ Sở Châu.

Lý Bảo chần chờ một lát nói: “Vậy thỉnh đạo trưởng cùng đại sư thi pháp.” ngựa chết đem chữa cho sống lại, dù sao cũng không có tổn thất!

Thiên Ki Tử nghe vậy rất mừng, hấn tiến lên trước một bước, đứng ở trên lầu thuyền, phát trần vung lên, trong tay hiện ra một đạo bùa chú giấy vàng chữ đỏ. Hấn giơ tay ném đi, trong miệng lẩm bẩm, nhất thời khắp bầu trời tinh quang bắn ra, yên khí tung hoành, đạo bùa cuối cùng biến thành một con mãng xà khổng lồ thẳng hướng lầu thuyền quân địch mà đi, lưỡi đỏ của nó không ngừng phun ra nuốt vào, uốn lượn đáng sợ. Hai bên binh sĩ đang giao chiến đều cả kinh, ghen hờn mà nhìn trân trối. Ngay cả những người vốn nói là không tin quỷ thần, cũng thán vi quan chỉ, kính nể mà nhìn lên không trung.

Cự mãng khí thế như cầu vồng, lao đi rất nhanh, tròn mắt của mọi người đều dán chặt vào nó, nhìn không chớp mắt.

Cự mãng sáng rực kỳ quang bay đến giữa lòng sông, đột nhiên dừng lại, thân mãng xà thô ráp như thủy dung càng trưởng càng lớn, đuôi dài vẩy loạn, khí thế lại càng hoành đại! Chỉ thấy nó không ngừng to lên, to lên, lại to lên...

Tối hậu “Hưu” một tiếng –

Giữa không trung là tả bay xuống vô số mảnh vụn bùa chú màu vàng, mãng xà dĩ nhiên trưởng đến nổ tung!

Một lát mọi người hắc tuyến gân xanh nhất tề hạ xuống, trông mắt cũng nhanh muốn rớt ra ngoài...

Thiên Tử Ki luồng cuống, mồ hôi lạnh trên trán không ngừng rơi xuống đất, ngay cả bàn tay cầm phát trần cũng nắm không vững, run như đũa trấu: “Sao có thể như vậy! Sao có thể như vậy!”

Lý Bảo nhu nhu huyết thái dương, mặt nhẵn như trái khế qua, cúi đầu thở dài. Nghĩa Đoan ở bên cạnh vội vàng hét lớn một tiếng: “Xem ta đây!” Một tiếng gầm giống như hồng chung, bốn phía trên sông đều bị âm thanh vọng lại ngay trong sát na đè ép, không hổ là Phật môn thiện công Sư Tử Hồng! Lập tức khiến mọi người kính nể mà nhìn qua đây.

Chỉ thấy hắc từ trong lòng lấy ra một cái mỗ, đỉnh đầu toát ra sương trắng mờ mờ, vận khởi Vô Thượng Thiện Công, tay phải cầm mỗ trọng trọng mà bắt đầu gõ –

Một nén nhang thời gian sau, Lý Bảo chớp chớp mắt, sau đầu nhỏ một khỏa mồ hôi lạnh thật to, Thiên Ki Tử kéo kéo cái lỗ tai của mình, vẻ mặt nghi hoặc, mà quân sĩ trên thuyền bắt đầu đảo lỗ tai, lấy ráy tai...

Nhìn Nghĩa Đoan làm một bộ đại động tác, cứ tưởng tiếng mỗ kia hẳn là phải đình tai nhức óc, kinh thiên động địa. Nhưng mà –

Hết lần này tới lần khác âm thanh gì cũng không có nghe thấy...

Cái gọi là trời quang giáng sét không giáng mưa, khiến cho mọi người đều cười ngất.

Lúc này lại thấy trên thuyền của quân Kim nhảy ra một đại tăng chính mặc áo cà sa màu tím, cười ha hả mà nói: “Phật tổ phù hộ Đại Kim chúng ta, yêu thuật của các ngươi toàn bộ đều không thể dùng được!” Hắn cầm trong tay một cái trống da một mặt, trái phải có cốt trụ, bên dưới có một sợi ti thao đai lưng. Chính là Mật tông pháp khí da người: trống Dát Ba Lạp

Lý Bảo da mặt co quắp: con bà nó! Lão tử rốt cuộc là đang đánh nhau hay là đứng nhìn yêu tăng yêu đạo các ngươi đấu pháp đây!

Lại nhìn vị yêu tăng kia đắc ý dào dạt mà rung lắc trống Dát Ba Lạp, trầm thấp cổ nhạc xuyên qua trọng trọng sóng nước phá không mà đến, mang theo một loại biến hoá yêu dị kỳ lạ nói không nên lời, vừa nghe thì tâm thần bị nhiếp, trở nên mất hồn mất vía.

Nghĩa Đoan cùng Thiên Ki Tử đương nhiên sẽ không khoan tay chịu chết, đồng loạt quát lên một tiếng, té khởi mỗ cùng bùa chú nhà mình. Hai người liên thủ, cuối cùng cũng coi như phát ra được.

Bành bành bành, đông đông đông, hưu hưu hưu...

Khắp nơi trên mặt sông phút chốc đã trở thành đàn tràng thủy bộ cúng bái hành lễ rất rộn ràng, chỉ nghe thấy tiếng trống, tiếng mỗ liên tiếp, bùa chú sắc vàng biến ảo khắp trời bay loạn. Binh sĩ hai bên vốn là đang đánh cho kịch liệt bị tạp âm giáo phá hôn đầu, kết quả là –

Phác thông phác thông tiếng rơi xuống nước đây đó vang lên, rất nhiều binh sĩ bị pháp thuật sở hoặc, hoặc bị thương sau lại thất thần, đồng loạt cầm đầu ngã xuống sông.

Chỉ là đấu pháp của quân Tống bên này dường như rơi xuống hạ phong, Nghĩa Đoan và Thiên Ki Tử hai người liên thủ vẫn chống không lại đại tăng chính kia. Thủy quân quân Kim thừa cơ hội bắn hỏa tiễn, tiễn rơi như mưa, Tống binh bên này có một chiếc thuyền cột buồm bị trúng hỏa tiễn, trời khô ráo oi bức, mặt sông gió lại lớn, lập tức lửa bốc lên rừng rực, trong nháy mắt đã kéo dài tới đầu gỗ cột buồm, chỉ trong chớp lát sau cả chiếc thuyền đều chìm trong hỏa quang hùng hực! Trên thuyền binh sĩ lại bị pháp thuật sở hoặc, cũng không biết cứu hỏa, trong cơn mưa tiễn, tử thương vô số, máu tươi nhuộm đỏ cả một nửa mặt sông. Lý Bảo vừa sợ lại vừa tức.

Giữa lúc cục diện một mảnh hỗn loạn thì, bên ngoài bỗng truyền đến một trận tiếng đàn, vang động núi sông, âm vang cao vút, thoáng cái đem tiếng trống, tiếng mỗ cùng tiếng động âm ỉ hỗn loạn xung quanh đều đàn áp!

Mọi người theo tiếng vọng nhìn lại, chỉ thấy nước sông cuộn cuộn, từ phía xa lao tới một chiếc lâu thuyền to lớn, trên thuyền một lá cờ tím đón gió phấp phới, một đuôi ngừ trảo ngân long uốn cong rất có khí thế, linh động phần phật trên lá cờ, khí thế xuất chúng như muốn phá không bay đi!

Lâu thuyền chạy tới gần, mọi người chăm chú nhìn kỹ, chỉ thấy một người mặc áo tím ngồi ngay ngắn ở đầu thuyền, trước người là một nhạc cụ phượng thủ không hầu, phía sau có bốn thiếu nữ như hoa như ngọc đứng hầu. Gió sông thổi mạnh, khiến cho ống tay áo to rộng của hần phần phật vũ động, ngón tay như ngọc gầy nhẹ Không Hầu, ngân tuyến viền trên ống tay áo tím nhạt thêu long văn tinh xảo, thanh hoa cao quý.

Bởi vì lâu thuyền quá lớn, nên hần ngồi ở đầu thuyền cũng là tư thế từ trên cao nhìn xuống, cùng với trời xanh mây trắng làm nền, thần tư thanh dật, mắt phượng đậm tảo, tựa như một vị thần trên trời quan sát chúng sinh. Bỗng nhiên một tiếng kêu trong trẻo vang lên, sương mao ngọc vũ bạch hạc từ không trung xoay quanh bay xuống, từ từ hạ xuống bên người hần.

Tiên tư phiêu dật, ung dung cao quý, tịnh thể vô song –

Chính là người đứng đầu Thế ngoại ngũ tuyệt, Khiếu ngạo yên hà Thái Hoa Hầu!

Trên mặt sông một trận xôn xao. Đại tăng chính trên thuyền của quân Kim thấy pháp thuật của mình bị tiếng đàn cắt đứt, tức giận không kiềm chế được mà quát lên: “Yêu nhân từ đâu tới! Bọ ngựa đầu xe người muốn tìm chết hay sao!”

Bốn phía im lặng đến kỳ quái.

Tướng lĩnh binh sĩ hai phe Kim Tống đại thể đều nghe nói qua vị thế ngoại cao nhân gần như thần thoại này, đặc biệt là vùng duyên hải từ Hải Châu đến Sở Châu, lâu thuyền của Thái Hoa Hầu tuy rằng không có bao nhiêu người từng gặp qua, nhưng mà vừa nhìn thấy lá cờ tím có thêu ngân long thì cũng đều nhận ra được –

Trong thiên hạ, cũng chỉ có hần một người, thân là ngũ thể tôn của Thái Tổ hoàng đế, lại cự tuyệt triều đình chính thức sắc phong, lấy màu đỏ và tím làm phục sức, lấy ngừ trảo ngân long làm ký hiệu, dùng tên gọi Thái Hoa của vùng Tây Vực Hoa Sơn làm danh xưng, người đời đều tôn xưng một tiếng quân hầu. Bề ngoài thiên hạ mà lại mạn bất kinh tâm, xem vương hầu tước vị như cặn bã, khiếu ngạo yên hà như thế, giống như thiên ngoại phi tiên, bao nhiêu tiêu sái, bao nhiêu kiêu ngạo!

... Nhưng mà đại tăng chính lại chưa từng nghe nói qua hần.

Tướng lĩnh thủy sư quân Kim là con cháu tôn thất Hoàn Nhan Vĩnh Gia, đối với truyền thuyết giang hồ của người Hán cũng biết được đại khái, nghe đại tăng chính kia nói như vậy, cũng không cảm thay hần mà đổ một thân mồ hôi lạnh. Bất quá nghĩ đi nghĩ lại, Long Hồ Sơn Thiên Sư Đạo là tên tuổi hàng đầu, Thiên tông Tào Động Tông cũng là danh môn đại phái, nhưng trước mặt đại tăng chính không đỡ nổi một kích. Lại nói, sư phụ của đại tăng chính chính là đương kim quốc sư của Đại Kim, Mật tông giáo tổ Cát Ô Pháp Vương, võ công pháp lực đều là vô địch đương thời. Cho dù là Thái Hoa Hầu này có lợi hại, bất quá cũng chỉ là con cháu Đại Tống hoàng thất lưu lạc bên ngoài, sao có thể là đối thủ của đệ tử thân truyền của Quốc sư được?

Lúc này đại tăng chính lại kêu gào thêm một lúc, cuối cùng không có ai tiếp lời. Bát ngát mặt sông, chỉ có nhạc thanh của không hầu dưới bàn tay Thái Hoa Hầu du dương truyền đến, réo rắt kỳ ảo. Phảng phất như phù phiếm truyền đi trên mặt nước trong suốt, lại đè xuống tất cả những tạp âm nhốn nháo. Một khúc đã dứt, dư âm vẫn thánh thót như tuyết sơn thanh tuyến, quanh quẩn bên tai.

Đại tăng chính ngốc ngốc mà đứng trên thuyền, đang muốn lần thứ hai khiêu khích, bỗng nhiên nghe được một tiếng cười nhạo.

Chỉ thấy Thái Hoa Hầu Triệu Thuyền mắt phượng nheo lại, lưỡi biếng nói: “Tiểu Trúc, vừa rồi bản hầu dường như nghe được một con chó điên đang sửa bữa?”

Thanh y thiếu nữ đứng phía sau hần khanh khách cười nói: “Thật sao! Quân hầu, ta vừa rồi chỉ nghe thấy một tên tặc ngốc phóng thích (đánh rắm), hạo thối hạo thối!” Lấy tay bịt miệng, gương mặt nhỏ nhắn nhăn lại làm thành vẻ mặt chán ghét.

Triệu Thuyền nhướn mày cười nói: “Tiểu Trúc, nữ hài tử sao có thể nói chuyện thô tục như vậy?”

“Ai nha, hồi quân hầu, ta chỉ là nhanh mồm nhanh miệng, ăn ngay nói thẳng mà thôi. Trong thiên hạ dĩ nhiên còn có kẻ không biết đến Thế ngoại ngữ tuyệt danh hào, thực sự là ếch ngồi đáy giếng, hoang đường buồn cười!”

Mắt phượng hẹp dài xẹt qua đùa giỡn ý cười, Triệu Thuyền hạ mi mắt, chậm rãi nói: “Đã như vậy, mặc kệ là chó điên cũng tốt, ếch dưới giếng cũng được, kinh động đến ái tỳ của ta, bản hầu liền xuất thủ đuổi hẳn đi vậy.”

Nhất thời, tiếng cười của Mai Lan Trúc Cúc đều nổi lên bốn phía, thanh thúy như chuông bạc.

Đại tăng chính giận đến tái cả người, giận dữ hét: “Yêu nhân! Người dám can đảm mắng ta! Cái gì Thế ngoại ngữ tuyệt, có thể so được với sư phụ ta sao? Chịu chết đi!” Giơ lên trong tay trống Dát Ba Lạp, chuẩn bị đánh ra.

Triệu Thuyền hai mắt đột nhiên mở ra, lạnh lùng nhìn hẳn, sắc bén như lưỡi đao tẩm độc, đại tăng chính cả người run rẩy dữ dội, nhịn không được dặng dặng lùi lại mấy bước.

Thấy hẳn như vậy Triệu Thuyền lại nở nụ cười. Hẹp dài mắt phượng diễm mà lại mỉ, sóng mắt lưu động, phong tình xoay chuyển, mọi người không khỏi nhìn thẳng mắt. Bỗng, mày kiếm đỉnh tú nhíu lại, hẳn than nhẹ một tiếng, giống như vạn phần khổ não. Mũi hẳn hơi hé, phun ra, cũng là những câu chữ lãnh khốc vô tình –

“Được, liền toại nguyện cho ngươi. Đi chết đi!”

Mũi mỏng cười đến ngoan tuyệt, mười ngón tay thon dài xen kẽ xẹt qua dây đàn không hầu, chỉ một thoáng, “Côn sơn ngọc toái phượng hoàng khiêu, phù dung khắp lộ hương lan tiêu (Côn Sơn ngọc nát phượng hoàng kêu, phù dung khóc sương hương lan cười)”. Nhạc thanh tranh tranh, réo rắt trầm bổng, đã được truyền vào thượng thừa Thái Cực Chân Khí!

Trần Bác lão tổ truyền xuống “Lục Thai Bát Pháp” công quyết, đã lấy Thái Cực Chân Khí làm chân khí đứng đầu. Tục ngữ nói, nước phù sa không chảy vào ruộng người ngoài. Năm đó Trần Bác tuy rằng đáp ứng Tống Thái Tông đem bộ công pháp khắc vào đèn cung đình ngự ban Thủy Tinh Đăng, nhưng Thái Cực Chân Khí tinh thâm huyền ảo trong đó lại chỉ truyền trong nội bộ Do Long phái mà thôi. Mà trong số một thời đệ tử cũng chỉ có Triệu Thuyền thiên tư phi phàm, thông hiểu thấu triệt.

Thái Cực còn được gọi là Âm Dương Ngự, ý là bốn nguyên sinh ra vạn vật. Nó đại biểu cho Đạo gia huyền ảo triết lý: đối lập, cân đối, chuyển hóa, viên dung... Mà cảnh giới tối cao của Thái Cực Chân Khí chính là dương không rời âm, âm không rời dương, âm dương tương tế, tương phản tương thành. Triệu Thuyền nhiều năm qua tinh tu khổ luyện, đã luyện tới cảnh giới chưa ai đạt được, tầng thứ tám, nhưng trước sau vẫn chưa thể đột phá đến tầng thứ chín chí cao.

Nhưng mà, dù là tầng thứ tám, cũng đã đủ rồi.

Nhạc thanh như cơn cuồng phượng minh, trong trẻo cao vút thẳng nhập chín tầng trời, rồi lại lưu luyến uyển chuyển, u oán như quỷ khóc nửa đêm. Nhưng mà bất luận nhạc thanh cao thấp nhanh chậm, đều là ngưng tụ thành một đường thẳng tắp thâm nhập vào màng nhĩ, tiếng trống trầm thấp âm ách của đại tăng chính hoàn toàn không lấn át được, chỉ một lát sau, nhịp trống dĩ nhiên theo giai điệu của không hầu mà dậm bệ, khiến tiếng đàn càng tăng thêm uy thế.

Đại tăng chính biết mình rơi xuống hạ phong, bỗng cắn đầu lưỡi, phun ra một búng bọt máu, đúng là hao tổn toàn thân tinh khí chống đỡ nhạc thanh. Chỉ thấy lòng bàn tay hẳn tập trung nội lực, lấy xảo kính đánh vào trống Dát Ba Lạp, muốn làm loạn nhịp của Không hầu, nhưng mà nhạc thanh chỉ là hơi ngưng trệ trong chốc lát, lại khôi phục như lúc ban đầu.

Triệu Thuyền liếc hẳn một cái, cười nói: “Đệ tử đắc ý của Mật tông giáo tổ, quả nhiên có vài phần bản lĩnh.” Hai tay mười ngón cấp tốc lướt trên dây đàn, Không hầu âm điệu vừa chuyển, đúng là sát phạt âm vang, nghiêm tiêu tiêu điều chỉ chí!

Đến lúc này, đại tăng chính sao còn có thể kháng cự được? Trong miệng oa một tiếng cuồng phun máu tươi, trống Dát Ba Lạp tuột tay rơi xuống đất, mặt như giấy vàng, thân thể ngã nhào xuống, từ trên lầu thuyền cao cao rơi xuống lòng sông!

Triệu Thuyên ngón tay lướt qua dây đàn, nhạc thanh véo von im bật, trên môi là một mặt ý cười âm lãnh như dao phong. Tiểu Trúc vỗ tay cười nói: “Ếch cũng dám khoác da tím, không biết lượng sức, đáng đời!”

Tướng lĩnh quân Kim Hoàn Nhan Vĩnh Gia trong lòng cũng biết đại sự không ổn, vội vàng phát tay nói: “Các huynh đệ! Bắn cung!” Quân Kim tuân lệnh, nhất thời hỏa tiễn lại như mưa bay tới.

Lý Bảo cười dài một tiếng, nói: “Tối hảo!” Tay giương lên, thủy quân Đại Tổng mạnh mẽ bắn lại, loạn tiễn như châu châu. Thuyền đội hai bên nhất thời triển khai một trận chiến kịch liệt. Chỉ là lúc này quân Kim đã mất đại tăng chính, binh sĩ thấy dấu pháp của Thái Hoa Hầu lẫm lẫm thần uy, trong tâm cũng khiếp sợ ba phần, nhất thời khí thế bị quân Tống áp đảo.

Trong hỗn chiến, chiến thuyền của Thái Hoa Hầu to lớn như vậy lại cách vòng chiến không xa, nhưng hai bên đều rất có ăn ý mà cùng làm như không thấy. Bọn họ cũng đều biết, lầu thuyền treo cờ tím của Thái Hoa Hầu thường thường lui tới vùng duyên hải Hải Châu và Sở Châu, nhưng lại không hề nhúng tay vào chiến sự của Tống Kim. Nhưng nếu có mất như mù mà chọc tới hấn, lập tức sẽ rơi vào kết cục giống đại tăng chính như vậy.

Nhưng mà, trong thần thoại cổ đại, rồng là một loại thần thú, thân dài có vảy... hưng vân bố vũ, thần thông quảng đại, đồng thời cũng là loài tùy tâm sở dục, tùy hứng thất thường nhất trong các thánh linh. Mà sau khi con người đem loài rồng uy vũ trang nghiêm trở thành biểu tượng cho đế thất hoàng quyền, cá tính thiên uy khó dò của rồng lại càng khó phỏng đoán.

Là kiến long ở đất hay phi long trên trời, còn phải xem vị vua trên chín tầng mây này tâm ý như thế nào.

Mà Thái Hoa Hầu Triệu Thuyên, hầu như là một nam nhân đứng trên đỉnh thế gian, một vị vương hầu không ngại, trích tiên nơi tục thế, rốt cuộc là cùng một mạch huyết thống với Thái Tổ Triệu Khuông Dận, có bình định loạn thế hùng tâm thống trị hay là giống như sư tổ Trần Bác, đạ bạc tự cam, xa cách hồng trần?

Tựa như thái cực, trong âm có dương, trong dương có âm, nhưng đồng thời cũng phi âm phi dương, trong lúc đó phân ly thành hắc bạch trắng đen....

Như vậy, thiên uy khó dò quân hầu tâm, rốt cuộc chọn con đường nào?

Mắt thấy trên sông chiến đấu kịch liệt, Triệu Thuyên ánh mắt thâm thúy.

“Giao long tiềm nặc ẩn thương ba, thả dữ hà mô tác hỗn hòa. Đẳng đãi nhất triều đầu giác tự, hám diêu phích lịch chấn sơn hà.” (Giao long giấu mình ở trong sông, cùng với cá tôm kia đánh đồng, Đợi đến một khi thời cơ đến, bùng tỉnh chấn động cả non sông). Hấn ngồi yên mà ngâm, khoe môi cong lên một mặt lạnh buốt ý cười.

Bài thơ chính là hoàng đế Hoàn Nhan Lượng của Kim quốc hiện nay đã sáng tác khi còn trẻ, bút lực hùng hồn, khí tượng rộng lớn, chí khí cao tận mây xanh. Mọi người đều biết, Hoàn Nhan Lượng xuất thân chỉ là một thần tử, ngôi vị hoàng đế hiện nay là hấn thí giết hoàng đế Hi Tông đời trước mà cướp được. Nhưng mà, hấn dời đô, cải cách quân chính, công lao cũng đủ để lưu truyền hậu thế. Hiện tại, lại đã tâm bình, xua quân xuống phía nam, mưu đồ thống nhất thiên hạ.

Nam nhi trên đời, nếu không thể thi triển hết tài cán, oanh oanh liệt liệt đeo đuổi một phen đại sự nghiệp, thật uổng cho một lần sinh ra trong thế gian!

Tĩnh chương thiên hạ quyền, túy ngọa mỹ nhân tất, vẫn là mộng tưởng từ xưa đến nay của tất cả nam nhân. Ngay cả man di hoàng đế Hoàn Nhan Lượng cũng có hoài bão như vậy, thử hỏi thế nhân có ai là ngoại lệ?

Mà Triệu thị tổ tiên, khai quốc Đại Tống hoàng đế Triệu Khuông Dận, không thể nghi ngờ cũng là một nam nhân như vậy! Thái tổ Triệu Khuông Dận xuất thân từ một Hán quân vô danh tiểu tốt, dựa vào một cây Bàn Long côn, vào sinh ra tử, lập nên vô số chiến công, cuối cùng Trần Kiều binh biến, khoác áo hoàng bào,

trở thành một đời khai quốc hoàng đế. Từ nay về sau hần Nam chinh Bắc chiến, mười ba năm dốc hết tâm huyết, cuối cùng cũng thiết lập được thế cục thống nhất thiên hạ.

Đáng tiếc, anh hùng khó qua ải mỹ nhân, vì vậy mới có “Chúc ảnh phủ thanh, thiên cổ chi mê” truyền thuyết.

Có người nói, khi Hậu Thục Quý Phi Hoa Nhị phu nhân xinh đẹp như hoa bị bắt đến Kim điện yết kiến, lập tức đối với nàng nhất kiến chung tình, không chỉ có Thái Tổ Triệu Khuông Dận, còn có đệ đệ của Thái Tổ, đồng dạng theo hần vào sinh ra tử chiến tướng Triệu Khuông Nghĩa...

Vì vậy, tháng mười năm Khai Bảo thứ chín, trong tẩm cung của hoàng cung đại nội, chúc ảnh điêu hồng. Triệu Khuông Nghĩa ngủ lại trong cung thấy sắc đẹp nảy lòng tham, đùa giỡn Hoa Nhị phu nhân, bị huynh trưởng nhìn thấy, tức giận không kiềm chế được, rút ngọc phủ chém tới. Triệu Khuông Nghĩa hoặc là không làm, đã làm thì làm cho trót, đơn giản giết chết huynh trưởng, kẻ vị hoàng đế, sử xưng Tống Thái Tông.

Tống Thái Tông kế thừa bước tiến của huynh trưởng, tiếp tục chinh phạt cắt cứ thế lực, tối hậu, thống nhất hoàn toàn vùng Trung Nguyên cùng phía Nam, cũng có thể nói là một đời hữu vi quân chủ.

Bắc Tống hoàng đế từ đó về sau, là từ Triệu Khuông Nghĩa bắt đầu, không phải là con cháu dòng chính của Thái Tổ, mà là huyết mạch của Thái Tông. Truyền tới sau này, càng ngày càng ngu ngốc vô năng. Tống Huy Tông cùng Tống Khâm Tông cũng có thể nói là nhân tài kiệt xuất trong số đó, là cùng một loại phong nhã văn nhân, ham mê thư họa thi từ, dốc tín đạo giáo, nhưng mà đối với việc triều chính lại thúc thủ vô sách. Rốt cuộc, phụ tử đó không chỉ trả giá thất thất bát bát, chỉ còn lại một người Khang Vương Triệu Cấu, từ Kim quốc chạy thoát trở về, cuối cùng dời đô về Lâm An lên ngôi hoàng đế, Nam Mạt từ nay về sau bắt đầu.

Nhưng mà, Đại Tống lúc bắt đầu lập quốc uy vũ lẫm liệt, đã không còn sót lại chút gì!

-đổi mặt sơn hà nghiền nát, mất mát tang thương, Thái Hoa Hầu Triệu Thuyên làm sao có thể cam tâm?

Hoàng đế Triệu Cấu lúc mới lên ngôi, còn trọng dụng Hàn Thế Trung, Nhạc Phi những danh tướng kháng Kim nên đánh thắng được vài trận, từ đó về sau liền không có ý tiến thủ, co đầu rút cổ tại Lâm An, làm một quân chủ an nhàn ăn chơi đàng ***. Thậm chí vào năm Thiệu Hưng mười một đã cùng Kim quốc ký kết hòa ước, cam nguyện “Đời đời con cháu, cần tuân lễ bệ tôi”!

Hần nguyện ý làm con rùa, nhưng người khác không muốn. Càng không nói đến hoàng đế Kim quốc hiện nay Hoàn Nhan Lượng, áp bức bóc lột, dã tâm xâm nhập phía nam người người đều biết. Cho dù hần muốn tiếp tục làm con rùa, cũng phải xem Kim quốc hoàng đế có khoan dung mà cho hần làm không.

... Điều gì có thể nhẫn, nhưng việc này không thể nhẫn!

Hẹp dài mắt phượng đột nhiên bùng lên hai đám hỏa diễm, Triệu Thuyên trên thuyền quắc mắt đứng lên, ống tay áo dài rộng theo gió phấp phất vũ động, ngân tuyến long văn trên tay áo trông rất sống động, phẳng phất như muốn phá không bay đi!

Nếu huyết thống Thái Tông đập hư giang sơn cẩm tú mà tổ tiên gây dựng, vậy hãy để ta lấy lại. Một lần nữa đoạt lại non sông quý giá, trả lại cho ta giang sơn ban đầu như tranh như họa. Thái Tổ huyết mạch, chưa bao giờ yếu nhược thua người!

... Tử Du, ta biết ngươi trạch tâm nhân từ, không muốn thấy một nửa non sông vốn chịu nhiều đau khổ lại tái khởi tiêu yên. Nhưng mà, ta có cách làm của ta! Nếu không đem quân thần triều đình đã mọc meo, đem vết thương thối rửa cắt bỏ đi, giang sơn làm thế nào có thể thay đổi diện mạo mới? Người là trị phần ngọn không trị phần gốc, ta sẽ gột rửa thế giới cũ, một lần nữa sáng tạo thế giới mới!

Kim quốc man di chi bang, dám mơ ước giang sơn Đại Tống của ta, tự nhiên là phải một mạch san bằng! Mà mặc kệ là hoàng tộc Thái Tổ chỉ biết ngồi không ăn bám, hay là bọn thần tử chỉ biết ngu trung, đồng dạng đều là một người cũng không thể lưu!

Nhạc Phi một tộc đặc biệt cũng là như vậy, tại trong quân có được cực cao danh vọng, chiến công hiển hách, nhưng hết lần này đến lần khác chỉ là một lũ não chết ngu trung! Từ lúc thật lâu trước đây, Do Long phái đã phái người liên hệ với người của Nhạc gia đang lưu vong ở Lĩnh Nam, mong muốn bọn họ có thể ở trong

cuộc tranh đoạt ngôi vị hoàng đế hỗ trợ Thái Tổ huyết mạch một tay, nhưng lại bị trăm đình tiết thiết mà cự tuyệt.

Trương Lăng thân là ngoại tôn của Nhạc Phi, tài trí siêu trác, cần mẫn chịu khó, lại thông hiểu binh thư, lòng mang ước phần chi khí. Như vậy niên thiếu, nếu thả hần về bản tộc Nhạc gia, chẳng phải là lại sống thoát thoát thêm một người ngu trung thần tử với Triệu Cấu, thậm chí trở thành kẻ địch uy hiếp ta?

Cổ nhân nói... Nếu tài cán không thể vì ta sử dụng, giết đi.

Tử Du, xin lỗi...

Tiểu Trúc phía sau biết hần quyết tâm đã định, lui ra hai bước, khoanh tay cung lập đến một bên cùng với chúng tỷ muội, trên mặt lộ vẻ không đành lòng. Bạch hạc Sơ Ảnh cũng cảm giác được sơn vũ sắp đến, vỗ cánh bay lên, tại trên không phía trên lầu thuyền kêu dài.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, Triệu Thuyên mắt phượng nheo lại, dồn khí đan điền, một tay nâng lên phượng thủ không hầu, một tay lướt qua dây đàn. Chỉ thấy dây đàn ứng thanh kịch chiến, một đạo lăng lệ kinh khí mất thường khó thấy như lợi đao mãnh bay ra, ẩn ẩn mang theo phong lôi chi thanh, đúng là hướng về phía thuyền có soái kỳ (cờ chỉ huy) của quân địch mà bắn tới

Một đạo khí nhận của hần quyền chú mười phần nội lực, Thái Cực Chân Khí lưu chuyển như ý, sức mạnh vô địch, tầm thường kinh tiền sao có thể sánh bằng? Chỉ nghe oanh một tiếng nổ, thủy sư quân Kim trên thuyền soái kỳ hét lên mà ngã gục, dư lực còn đem đầu thuyền phá thành một lỗ hổng lớn.

Kẻ cầm đầu quân Kim Hoàn Nhan Vĩnh Gia sợ đến mặt cắt không còn giọt máu, run giọng nói: “Lui binh! Khai thuyền!” Tiếng thanh la thu binh vang lên, Kim quốc thủy sư không kịp chấn chỉnh đội hình vội vàng chạy trốn. Soái kỳ đã đổ, quân tâm hoảng sợ, còn có dũng khí tái chiến hay sao?

Triệu Thuyên cười dài một tiếng, ngón giữa bung ra, dây đàn tranh một tiếng, đạo kinh khí thứ hai lại phát ra. Điều nói tiền như lưu tinh, nhưng lưu tinh đâu thể nhanh hơn tiền vô hình của hần? Hoàn Nhan Vĩnh Gia trên lầu thuyền Kim quốc chính là mục tiêu thủ tiền của hần, không hề phòng bị mà bị bắn thẳng vào tim, kêu cũng không kịp kêu một tiếng, thân thể đã ngã nhào vào lòng sông. Thi thể rơi xuống nước, nhưng vẫn chưa chấm dứt, chỉ nghe dưới nước truyền đến một âm thanh muện hưởng, bọt nước văng khắp nơi, thi thể vỡ vụn tung tóe trôi nổi giữa dòng nước đỏ tươi, từng đợt lan tỏa trên mặt sóng! Thái Hoa Hầu lấy tiếng đàn làm sát khí vô hình, xâm nhập ngũ tạng lục phủ của Hoàn Nhan Vĩnh Gia, cuối cùng sau khi chết còn cho nổ tung thi thể của hần!

Trên mặt sông những mảnh còn lại của tay chân nhìn thấy mà kinh tâm, mùi máu tanh khiến người ta buồn nôn, những người nhìn thấy đều không rét mà run.

Người cầm đầu đã chết, thủy sư quân Kim càng luống cuống tay chân, đội hình chạy trốn vừa mới chấn chỉnh lại trở nên tán loạn. Lý Bảo khẩn cấp chỉ huy thuyền đội thủ hạ thừa cơ truy kích, xôn xao loạn đội hình của bọn họ, lại bắn tên ngăn trở. Quân Kim kinh hoảng không tìm ra lộ, trái đụng phải chạm, tử thương cực kỳ thảm trọng.

Chính lúc quân Tống đang ở ranh giới hoàn toàn thu hoạch thành quả thắng lợi, Triệu Thuyên cười khê một tiếng, chậm rãi ngồi xuống. Phượng thủ không hầu đặt ở trước người, hai tay gảy đàn, nhạc thanh vang lên, trầm thấp không thể nghe, nhưng mà mặt sông bỗng nhiên nổi lên nồng đậm sương mù, trong nháy mắt trên sông không thể nhìn thấy năm ngón tay.

Thiên Ki Tử cùng Nghĩa Đoan bên người Lý Bảo quá sợ hãi mà nói: “Này, này, tiếng đàn dẫn động chu vi trăm dặm khiến cho thiên tượng dị biến... đạo pháp của Thái Hoa Hầu, đã tới cảnh giới hóa thể phi thiên rồi!”

“Hần muốn làm gì!”

Quả nhiên, ở giữa sương mù tràn ngập, song phương giao chiến đều đánh mất thị lực, điều tối cần trong chiến đấu. Quân Kim vốn đã yếu thế, thất linh bát lạc chiến thuyền lại được sương mù che lấp, lạng lẽ khần trương bỏ chạy.

Lý Bảo trong lòng bất mãn, nhưng cũng không dám nói gì, đợi cho sương mù tan hết, lệnh cho thuyền chỉ huy chạy đến bên mạn thuyền tử kỳ lâu của Thái Hoa Hầu, lên thuyền bái tạ. Thiên Ki Tử cùng Nghĩa Đoan tự nhiên cũng đi theo.

Bất ngờ, chân vừa chạm lên mạn thuyền, bỗng nhiên hai đạo kinh phong sát qua mặt mà qua, lạnh căm căm rét sủu sủu, khiến hần cả kinh toàn thân lông tơ đều dựng thẳng. Phía sau truyền đến hai tiếng kêu bi thống, hần vô ý thức quay đầu lại. Thiên Ki Tử tay ôm ngực, lưng cong lại, run rẩy, máu tươi theo khóe miệng tuôn trào ra ngoài, đạo bào nhiễm một tảng lớn đỏ tươi, rớt cuộc thống khổ mà ngã xuống. Bên kia, Nghĩa Đoan hòa thượng đã từ lâu ngửa mặt ngã xuống đất, vùng bụng thủng một lỗ lớn, máu chảy không ngừng.

“...Quân hầu, người!”

Một bàn tay hình dạng ưu mỹ, tinh tế thon dài dừng lại trước cổ Lý Bảo, bèn nhọn móng tay nghiêng nghiêng chỉ vào vết hầu của hần, móng tay dài trơn bóng thậm chí còn tô một lớp sơn đỏ tươi.

Một bàn tay như khuê các thiên kim ngọc thủ, chủ nhân của bàn tay cũng chính là Thái Hoa Hầu. Hần đứng ở trước mặt Lý Bảo, khóe môi cong lên, mắt phượng nheo lại, đồng tử mắt lóe ra một điểm trên tức ý cười.

“Lý tướng quân, bản hầu nghe nói người vốn là xuất thân nông gia, sau lại tìm được nơi nương tựa là Nhạc Phi chiếu tướng, từ từ tích lũy chiến công mới đi đến vị trí ngày nay”. Bèn nhọn móng tay nhẹ nhàng xẹt qua cổ hần, kéo theo một đạo vết máu, “Thế nhưng Lý tướng quân, người không nghĩ cao hơn sao? Phong hầu bái lữ, mãn tộc vinh hoa... Nam nhi một đời, ai không nghĩ làm rạng rỡ tổ tông?” Tuyệt sắc khuôn mặt đẹp như thiên nhân, thanh âm trầm thấp mỉa mai, ngôn từ như ác ma dụ dỗ.

“Phát thệ hướng bản hầu thuần phục, thay bản hầu huấn luyện thủy sư... Đại sự nếu thành, bản hầu tuyệt đối không bạc đãi người!”

Lý Bảo ra sức ngửa đầu, vết hầu trần trần run rẩy, vẫn là tức giận mắng: “Con bà nó, nguyên lai người cũng là một bụng xấu xa! Bản tướng quân nếu như không nghe thì sao!”

Trong mắt ý cười càng sâu sắc, đôi môi cong lên một vòng cung động lòng người, từng chữ từng chữ, rõ ràng minh bạch:

“Vậy người, cũng chỉ có thể cùng chiếu tướng quân Kim kia, đại tăng chính, đạo sĩ cùng hòa thượng ở đây, còn có thủy sư tướng sĩ do người đích thân luyện ra, đều cùng nhau, đi xuống suối vàng!” Thật lãng phí khổ tâm thu phục thủy quân Sở Châu, mưu đồ muốn tranh đoạt giang sơn của mình đã rất rõ ràng. Nếu như vị chiếu tướng ngay thẳng kiên cường này không muốn đầu hướng phe mình...

Phải nói, trước khi kế hoạch thành toàn, tuyệt đối không thể để mưu đồ của phe mình bị tiết lộ ra ngoài.

Như vậy chỉ có nhỏ cỏ tận gốc, đoạn tuyệt hậu hoạn, thậm chí mãn sông thủy sư binh sĩ, đều phải vì vậy chôn cùng! Giết người diệt khẩu, thiên cổ chí lý!

Tử Du, thật đáng tiếc, lý tưởng giữa ta và người khác nhau nhiều lắm. Một khi thời cơ đến, mưu định liền động, đương đoạn tắc đoạn, vì thành đại sự, chọn lọc là cần thiết. Nếu không, cần gì phải giương mắt nhìn dòng nước vẫn đục chảy đi?

Nếu đã chọn con đường xuất sơn, như vậy, ta không tiếc hết thầy đại giới, cho dù máu nhiễm đại địa, xương trắng thành sơn!

“Sử ký Hoắc Kê Liệt Truyện” có ghi chép, vào thời của Tề Uy Vương, “Quốc trung hữu đại điều, chỉ vương chi đình, tam niên bất phi hựu bất minh”. (Trong nước có con chim lớn, đậu trên đình của vua, ba năm không bay cũng không kêu một tiếng.) Chim lớn ba năm không bay cũng không kêu, vì sao?

Đó là bởi vì –

“Thử điều bất phi tắc dĩ, nhất phi trùng thiên; bất minh tắc dĩ, nhất minh kinh nhân”

(Chim ấy không bay thì thôi, một khi bay sẽ bay thẳng lên trời, không lên tiếng thì thôi, một khi lên tiếng sẽ kinh hãi thế nhân)

7. Chương 7: Chơi Lửa Tự Thiêu

Tháng mười một, Giang Nam cũng đã vào đông, càng ngày càng lạnh.

Sáng sớm, Tử Du đẩy ra cửa sổ tầng phòng, lãnh úc tươi mát khí tức đập vào mặt. Ha hả, quả nhiên trở lại Linh Ẩn Tự vẫn là thoải mái nhất.

Thích ý mà nheo mắt lại, hắn cầm lấy hộp trà, quyết định ngày hôm nay sẽ đi Lãnh Tuyền Đình ở sườn núi một mình hưởng dụng điểm tâm sáng. Hộp trà cầm trên tay, nhẹ hẫng, quả nhiên là uống hết rồi. Trà ngon chính là không nên uống a. Hắn đau lòng mà nhíu nhíu mày, từ trên bàn cầm lấy một hộp gấm, chần chừ một khắc, giở ra nắp hộp.

Nhàn nhạt mùi thơm tản ra bốn phía, bên trong hộp gấm chính là Bạch Vân trà thượng hạng, đúng là trà cống Cốc Vũ mà lần trước đại sư trụ trì Thượng Thiên Trúc Tự đã tặng.

Trung thu đêm đó, hắn từng có ý nghĩ đem trà tặng cho Triệu Thuyền làm lễ vật, nhưng cuối cùng vẫn là nói đã uống hết, không có tặng, chỉ lấy vài cọng lông vũ bạch hạc đem tới làm trò cười.

Bởi vì, chính hắn cũng không nở uống...

Lặng lặng nhìn một lát, Tử Du thở dài, đem nắp hộp nhẹ nhàng đẩy lại.

Tính kỹ, hay là không nên động đến nó đi. Ha hả, nhớ kỹ ở chỗ phương trượng vẫn còn thừa lại một ít Hương Lâm trà, không bằng đi lừa một chút đến. Dùng với hạt nhĩ cao làm bữa sáng, cho dù là làm thần tiên cũng không bằng a.

Chậm chậm đi ra cửa phòng, bỗng nhiên truyền đến một tiếng hạc kêu. Tử Du nghe tiếng quay đầu lại, nhìn thấy một con hạc màu xám tro vừa nhỏ vừa gầy ngẩng đầu bước tới, mổ há ra, ngậm lấy vật áo tăng bào của hắn.

Tử Du đứng lại, cười khổ, túm lấy áo choàng của mình kéo trở về, nhưng mà hôi hạc không nhả ra. Một người một chim, lồi lồi kéo kéo, cuối cùng “Xuy lạp” một tiếng, tăng bào cũ kỹ xé rách một đường thật lớn.

Gân xanh sau đầu nổ tung, Tử Du một đầu đầy hắc tuyến. Con hôi hạc kia dường như cũng biết mình gây họa, vỗ vỗ cánh, đem đầu cúi gằm xuống.

Một vị tăng trong chùa đi ngang qua cửa phòng, che miệng cười trộm: “Thánh cư sĩ, Âm Hương của nhà ngươi sáng sớm lại đến đòi ăn rồi!”

Từng cơn gió lạnh xuyên thấu qua tăng bào rách nát thổi vào người, cho dù là một đời thiền tông cao nhân, nhưng khí trời mùa đông khắc nghiệt như vậy, Tử Du cũng thực sự cảm thấy cả người lạnh đến phát run. Nhìn bên cạnh hôi hạc Âm Hương đang cúi đầu nhận tội, nhưng nhất quyết nếu không có thực vật là tuyệt không đi, mí mắt hắn không tự giác mà giật mấy cái. Ai, tên Triệu Thuyền kia, có khi nào làm được chuyện tốt!

Nguyên lai, con hôi hạc này chính là Triệu Thuyền cưỡng ép tổng tới cho hắn dưỡng.

Ngoại hình của con hạc này so với Sơ Ảnh rất khác nhau, hình thể là có chút nhỏ nhắn xinh xắn, lông chim toàn thân cũng không giống như Sơ Ảnh trắng như tuyết, mà lấy sắc màu xanh xám làm chủ đạo, lông đầu, cổ, ngực và đuôi là màu đen. So với Sơ Ảnh thân tư tuấn đạt, bề ngoài của nó xem ra ảm đạm rất nhiều. Nhưng mà, lông cổ nó buông rũ, xoa tung phân thù, tinh khiết không rãnh, lại hơn Sơ Ảnh một phần thanh nhã đoan trang.

Loại hạc này cực kỳ hiếm thấy, Triệu Thuyền không biết từ nơi nào tìm được, tỉ mỉ điều giáo thuần dưỡng xong đem tặng, còn lấy tên gọi “Âm Hương”, là từ câu thơ “Sơ ảnh hoành tà thủy thanh thiên, âm hương phù động nguyệt hoàng hôn” (bóng cây lưa thưa vắt ngang dòng nước, hương thâm đưa đẩy trăng hoàng hôn) mà ra, đơn giản là đặt cùng với “Sơ Ảnh” cho có đôi có cặp.

Đối với một kẻ da mặt dày tới chết còn muốn ăn đậu hũ, chiếm miệng tiện nghi như Triệu Thuyên, Tử Du cũng chỉ có thể đại thán ba tiếng bất đắc dĩ, đem hồi hạc Âm Hương tiếp nhận. Kim Tổng chiến tranh hết sức căng thẳng, trên giang hồ trái lại là một mảng bình tĩnh trước khi giông bão kéo tới, hẳn mừng rỡ tiêu dao, quay về thường trú tại Linh Ẩn Tự, nhàn cư dưỡng hạc, rất thích ý.

Thế nhưng, cho tới cuối cùng, kẻ khiến cho người ta phải đau đầu nhất, chính là con hạc mà Triệu Thuyên cho hẳn!

Hắn vốn là một người bán xuất gia, là không thể an nhàn thoải mái mà dưỡng sủng vật, thế nhưng Thái Hoa Hầu lại kiên quyết muốn đưa cho hẳn, nhìn con hồi hạc tính tình cũng có vẻ dịu ngoan, hẳn chỉ có thể miễn cưỡng mà thu nhận.

Nhưng mà, từ Thái Hoa cung cấm y ngọc thực đi tới Linh Ẩn Tự chỉ có cơm rau dưa, cho dù là đối với một con chim mà nói, cũng là vô cùng khó thích ứng đi! Tại Thái Hoa cung, Âm Hương ăn chính là cá tươi tôm sống mà bốn mỹ tỷ Mai Lan Trúc Cúc tỉ mỉ điều vị, trong khi ở Linh Ẩn Tự, có cơm thừa ăn đã là tốt lắm rồi. Cho nên lạc thú lớn nhất của nó, ngoại trừ việc bay tới dòng suối nhỏ trong núi để tróc sâu ăn, thì chỉ còn lại mỗi buổi sáng chạy đến trước tầng phòng của Tử Du ăn vạ điểm tâm thôi!

Cổ nhân nói” Từ xa xỉ khó nhập giản dị”, một điểm cũng không sai. Cho dù là một con chim cũng như vậy.

Tử Du đối với con chim cũng không có cách, đành trở về phòng thay đổi y phục rồi mang nó đi đại trù phòng, lấy mấy món chay đem ra cho nó ăn no, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm. Nhắc chân vừa định đi vào núi, giữa không trung bỗng nhiên lại truyền đến tiếng hạc kêu trong trẻo. Bạch hạc Sơ Ảnh giương cánh như xa luân, nhẹ nhàng bay tới. Hồi hạc Âm Hương thấy thế, vội vàng rút lui cái cổ, trốn vào sau lưng Tử Du.

Vì vậy mà, hai hạc đuổi bắt vòng vòng quanh thân Tử Du, Sơ Ảnh nhiệt tình như hỏa không ngừng vỗ cánh, Âm Hương lại là xấu hổ không ngớt tránh trái tránh phải, lông trắng lông xám đều ướt đầy đất...

Tử Du bỗng nhiên cứng đờ, sau gáy thẳng tắp hạ xuống hắc tuyến –

Cái kiểu ở chung của hai con hạc này, vì sao thoát nhìn... Lại quen mắt như vậy?

...Tỉ mỉ nghĩ nghĩ, chẳng phải là phiên bản của cái tên Triệu Thuyên kia có đánh chết cũng cứ quẩn lấy mình lại thường thường đối mình động tay động chân, khinh bạc đùa giỡn?

Đáng giận! Khó trách hẳn chết sống cũng muốn đem Âm Hương tặng cho mình!

Trên chân Sơ Ảnh đương nhiên mang theo thư Triệu Thuyên gửi tới. Tử Du mở giấy viết thư, lưu lưu loát loát chữ đầy cả tờ giấy, đều là những lời ân ái vô ích buồn nôn, hẳn liếc một cái xem thường. Trình độ mặt dày của người này, thật đúng là trước sau như một, kiên trì không nghĩ!

Khóe môi không tự chủ được mà hơi cong lên, Tử Du cười đến mị mắt. Từ hôm mồng năm tháng mười Sơ tổ dẫn thân từ biệt, hẳn cùng với Triệu Thuyên đã hơn một tháng không gặp mặt. Thấy hẳn cao hứng mà viết cho mình một bức “thư tình” buồn nôn như vậy, trong lòng lại có chút vui mừng không hiểu được. Kỳ thực hẳn cùng với Triệu Thuyên quen biết nhiều năm, hai người đều bề bộn nhiều việc tự gia môn phái hoặc giang hồ đại sự, cho dù một năm rưỡi không gặp mặt cũng là chuyện thường, những lúc đó đều dựa vào Sơ Ảnh truyền thư báo một tiếng bình an là tốt rồi. Nhưng mà lần này xa cách chỉ mới một tháng, hẳn nhưng lại có loại “tưởng niệm” tâm tình, hơn nữa, thứ tình cảm xa lạ này lại ấp ủ dưới đáy lòng, càng ngày càng nồng đậm...

Thiền tâm xao động, hẳn đã không thể quay về với tâm cảnh đương sơ như trắng nơi đáy giếng được nữa.

Đáng sợ hơn chính là, hẳn dĩ nhiên không cảm thấy có gì không tốt, trái lại trong lòng lại cảm thấy ngọt ngào không hiểu được.

Bàn tay lần tìm trong ngực, hẳn lấy thanh ngọc trầm ra. Trong sáng thông suốt ngọc bích, được thợ thủ công khéo léo tỉ mỉ mài thành vân văn cây trầm, hình dạng cao nhã giản khiết, vốn là cây trầm gài tóc mà Thái Hoa Hầu Triệu Thuyên xưa nay rất yêu thích. Sơ tổ dẫn thân ngày đó, hai người bọn họ từ Nguyệt lão từ đường đi ra, bên cạnh Tam Sinh Thạch, Triệu Thuyên gỡ xuống thanh ngọc trầm trên tóc mình, chính tay đem mái tóc dài của hẳn vấn lên. Sau đó, hẳn cúi xuống...

Cảm xúc ấm áp trên môi rõ ràng như thể mới phát sinh ngày hôm qua, Tử Du hai gò má đỏ ửng, mặt đỏ tới mang tai.

Khi đó, hần tâm tinh điêu dàng, ý loạn tình mê, mặc cho Triệu Thuyền hôn, hoàn toàn không có phản kháng. Bởi vì, truyền thuyết Tam Sinh Thạch từ miệng Triệu Thuyền rủ rỉ kể lại, dường như thực sự chính là kiếp trước của hai người bọn họ, ưu thương lại đau buồn. Hần vô pháp cự tuyệt một Thái Hoa như vậy.

“Nga yêu yêu! Tử Du na, hiếm khi thấy người lộ ra vẻ mặt như vậy a. Nguyên lai Thánh cư sĩ cũng không phải là bất thực nhân gian khời lửa a.” Tiếng cười bốn cột từ xa xa truyền lại, Tử Du vô ý thức ngẩng đầu, liền thấy một thân hắc y Tà được sư Lý Tư Nam.

Trống ngực nhảy lên một cái, Tử Du vội vàng đem thanh ngọc trầm cất vào trong lòng. Lý Tư Nam ánh mắt lợi hại, đã sớm liếc mắt nhìn thấy, nhưng làm như không có gì mà quay đầu, coi như không phát hiện.

“Ha ha, được sư thế nào lại rảnh rỗi tới tìm ta? Đúng rồi, linh được của hài tử Trương Lăng kia đã tìm được chưa?” Tử Du trấn định tâm thần, giống như bình thường lại mỉm cười mở miệng.

Lý Tư Nam thế nhưng không giống như bình thường cùng hần nói giỡn, ngược lại nhăn lông mày, thần sắc nghiêm túc, một lát, hần thở dài một hơi: “Tử Du... chuyện này để sau hãy nói, chúng ta đến Lãnh Tuyền Đình đi, đợi một lát còn có mấy người muốn tới.”

Tử Du trong lòng biết không ổn, nghĩ hỏi thăm xem có phải thương thế của Trương Lăng đã xảy ra biến cố gì không, nhưng lời tới bên môi lại nuốt trở lại. Hần mơ hồ nghĩ việc này hần là cùng với Thái Hoa Hầu Triệu Thuyền thoát không được can hệ, nhưng lại có điểm sợ hãi phải biết.

Hai người đều ôm tâm sự, một đường im lặng mà đi tới Lãnh Tuyền Đình, ngơ ngẩn ngồi xuống. Tô Đông Pha có thơ viết: “Bất tri thủy tòng hà xứ lai, Khiêu ba phó hác như bôn lôi” (không biết nước từ đâu chảy tới, sóng đập vào khe như sấm đánh) Lãnh Tuyền Đình chính là vì bài thơ nên mới gọi như vậy.

Hai người ngồi đối diện không nói gì, bỗng nhiên nghe trong tiếng nước chảy cuộn cuộn ầm ầm xen vào tiếng tay áo đón gió, có tiếng bước chân nhẹ nhàng từ xa tới gần. Hai người nghe tiếng quay đầu lại.

Người tới cao lớn anh vĩ, ngũ quan thâm thúy, đường nét phân minh, con ngươi mơ hồ lộ ra sắc xanh lam, đúng là một bộ dạng người ngoại vực. Hần mặc một thân đồ tươi cẩm y, càng làm nổi bật làn da trắng như tuyết, băng lãnh vẻ mặt nhưng lại tản mát sinh ra một loại khí tức dễ gần.

-chính là một trong Thế ngoại ngũ tuyệt, Thần binh thiên thành Đúc kiếm sư.

Tử Du hơi kinh ngạc, lập tức cười nói.

“Kiếm sư, ngọn gió nào thổi người tới đây vậy?” Đúc kiếm sư chính là người quái gở tị thế nhất trong năm người bọn hần, quanh năm ẩn cư trong thâm sơn làm nghề đúc kiếm, hầu như rất ít hạ sơn đi lại, ngay cả mua dụng cụ đồ ăn cũng đều là đệ tử đi làm. Hiện tại ngay cả hần cũng tự mình xuống núi, có thể thấy được, nhất định là có đại sự xảy ra.

Đúc kiếm sư liếc hần một cái, nhiều qua hần cùng Lý Tư Nam vào trong đình, đoạn chính mà ngồi xuống ghế đá, dừng thật lâu, mới dùng một ngữ điệu cứng đờ, không hề nhấp nhô mà mở miệng: “Một trận tà phong.”

Đỉnh đầu phẳng phất có một đám quạ đen cạc cạc bay qua, Tử Du cùng Lý Tư Nam đều là gân xanh hắc tuyến đồng loạt hạ, da mặt co quắp không ngừng-

Hảo lãnh một lời nói đùa. Đúc kiếm sư người quả không hổ danh là tể ngất cao thủ a!

Ba đại nam nhân nhìn nhau, chính đang nghĩ đã muộn đến mức không thể muộn hơn, bỗng nhiên một trận tiếng cười duyên dáng như chuông bạc vang lên: “A a, khoan thai tới trễ là đặc quyền của mỹ nữ, bất quá làm phiền các vị phải đợi lâu!”

Vừa dứt lời, một mỹ nữ xinh đẹp động lòng người xuất hiện ở phía đầu con đường núi. Mái tóc xinh đẹp tán lác, trên trán thắt một dải lụa năm màu rực rỡ, hoàng điệp quần chỉ dài vừa vắn tới đầu gối, để lộ một đôi chân nhỏ lả lướt cùng giày bó da trâu. Bộ trang phục tương đương dã tính như vậy, phối hợp với vóc dáng thon thả cùng sống mắt linh động, lại có khác một phen phong tình.

Diệu thủ dịch nha Mỹ trù nường, rốt cuộc cũng tới rồi!

Thế ngoại ngữ tuyệt đã tới bốn người, ở trước Linh Ẩn Tự, tại nho nhỏ Lãnh Tuyền Đình, trong lúc nhất thời đứng là phong vân tể hội, cao nhân tụ tập.

Tử Du cảm nhận được ngày hôm nay thật không tầm thường, đem ánh mắt hướng về phía Lý Tư Nam, phảng phất chờ mong hắn đưa ra đáp án.

“Tử Du, chúng ta ba người cùng nhau tới gặp người, là bởi vì-”

Tà được sư thu lại vẻ mặt không đứng đắn, vung tay lên, trong rừng cây lại đi ra một người.

Đêm trăng tròn. Ngọc Long Sơn ở Lâm An.

Tử Du đạp trăng mà đến, một thân trắng thuần tăng bào phảng phất như dung nhập vào trong sắc tuyết và ánh trăng. Mũi chân nhẹ lướt qua, trên mặt đất vốn còn sót lại một chút tuyết đọng, dĩ nhiên không tì vết.

Đột nhiên gió đêm thổi mạnh, khắp núi đồi tiếng thông reo trập trập. Tử Du không khỏi dừng cước bộ, ngửa đầu nhìn lên.

Ngày này là ngày rằm giữa đông, Ngọc Long Sơn thế núi cao và dốc, trước lúc mặt trời lặn đã rơi xuống một trận tiểu tuyết vẫn còn chưa có tan hết. Tán cây tuyết tùng trên khắp núi đều tích một tầng ngân bạch. Gió đêm nhẹ lay động ngọn cây, vụn tuyết là tả phiêu linh bay xuống, hắt vội vàng nhấm mắt lại, có hạt băng rơi vào trên mi mắt, chỉ cảm thấy lòng mi thật lạnh, không biết vì sao, hàn ý dường như chậm rãi thấm tận đáy lòng.

Phía sau vang lên tiếng bước chân quen thuộc.

“Tử Du.” Bên hồ Thiên Nhất, tử y nhân khoác áo choàng lông hạc, chậm rãi mà đến, ánh trăng chiếu vào mặt hắn, tuyết lệ dung nhan nghiêm như thần tiên trung nhân.

“...Đã lâu không gặp, Thái Hoa vẫn là phong thái như trước.” Tử Du ôn nhu nói.

“Ôi chao?” Triệu Thuyên kinh ngạc mà tròn tròn mắt phượng, “Ta còn tưởng rằng Tử Du sẽ là người đầu tiên cùng ta cắt bào đoạn nghĩa!”

Tử Du mỉm cười nói: “Ha hã, nói như vậy người dường như rất chờ mong?”

Triệu Thuyên vội vàng cười làm lành nói: “Y nha nha, Tử Du nói gì vậy. Tình ý của ta đối với Tử Du...”

“Minh nguyệt có thể chứng giám sao?” Tử Du cắt đứt lời hắn, khoe môi cong lên, cười đến bất đắc dĩ. Thái Hoa Thái Hoa, người mở mồm ngậm miệng đều là lời thoại này, diệp chân diệp giả, loạn không đứng đắn, ta rốt cuộc nên tin mới tốt hay là không tin mới tốt?

Bỗng nhiên, không trung truyền đến một tiếng hạc kêu. Bạch hạc Sơ Ảnh thoáng nhìn thấy hoi hạc Âm Hương bên người Tử Du, vỗ cánh nồng nhiệt mà bay qua.

Tử Du trong lòng biết không ổn, đỡ cái trán mà thở dài. Sau một khắc, lông chim trắng lông chim xám lại khắp bầu trời tung bay.

“Ôi chao, tình cảm của Sơ Ảnh và Âm Hương thực sự là rất tốt.” Triệu Thuyên nheo mắt cảm khái.

“...Phải” Hứng thú của người đứng là trước sau như một cổ quái.

Bên hồ Thiên Nhất có một tòa Thiên Nhất Các, cấu củng (một loại kết cấu đặc biệt của kiến trúc Trung Hoa, gồm những thanh ngang từ trụ cột chìa ra gọi là củng và những trụ kê hình vuông chèn giữa các củng gọi là đầu) mái cong treo lên tám ngọn lưu ly cung đăng, lụa mỏng bao phủ, mông lung ánh đèn trong đêm tối có vẻ đặc biệt nhu hòa sáng sủa. Hai người đi vào trong đình các, chỉ thấy bên cạnh giường gỗ lim có đặt huân lô sưởi ấm, màn che rũ xuống, bốn phía là một mảnh ấm áp dào dạt.

Tử Du trái phải do dự một hồi, mới ngồi xuống gối bằng tơ tằm, than thở: “Ngay cả tiểu đình các dùng để nghỉ ngơi cũng xây dựng thành dạng khí phái như thế này, thật đúng là phù hợp với cá tính cùng xa cực dục của Thái Hoa người...”

“Ôi chào, Tử Du, việc gì phải nói đông nói tây? Có cái gì muốn nói, cứ nói thẳng đi.” Dưới ánh nến khiêu động, Triệu Thuyên tựa người trên giường gấm, lưỡi biếng mở miệng. Hắn nâng lên chén ngọc, nhấp một ngụm, mắt phượng lưu ba, môi đỏ câu dẫn ra một vòng cung nghiêng ngả.

Tử Du giật mình, nhất thời nói không ra lời.

Ngọc Long Sơn đứng giữa Tây Hồ và sông Tiền Đường, cùng đỉnh Kỳ Tú của Linh Ẩn Tự không tính quá xa. Nhưng mà, hai người mặc dù quen biết nhiều năm, hẳn từ trước tới nay vẫn không hề hay biết trên ngọn núi này cũng có đạo quan của Do Long phái. Càng không phải nói, Triệu Thuyên rõ ràng là đã tới Lâm An mấy ngày, nhưng trong lá thư Sơ Ảnh truyền cho hẳn cũng không có nhắc tới, nếu không phải hẳn viết thư thăm dò, sao có thể có cuộc gặp gỡ tới nay?— cho tới bây giờ đều là Thái Hoa Hầu mặt dày mày dạn chủ động dây dưa, rốt cuộc là vì sao thái độ lại đảo ngược?

Thở dài, hắn thẳng tắp đón nhận ánh mắt của Triệu Thuyên, đảo khách thành chủ: “Như vậy rất chuẩn, người không có cái gì nghĩ phải nói với ta sao?”

Hai người ánh mắt tương tiếp, đối diện một lúc sau, Triệu Thuyên hạ xuống mi mắt, bên môi ý cười càng sâu, dáng vẻ mười phần vô hại: “Y nha nha, Tử Du na, người thật đúng là ăn định bản hầu...” Nói đến cuối cùng, nhưng lại hóa thành một tiếng nhỏ đến không thể nghe thấy thở dài.

Tử Du trầm mặc nhìn hắn, mím môi không nói.

Một mảnh yên lặng, một lúc lâu, Triệu Thuyên xuy cười một tiếng, buông chén rượu, chậm rãi nói: “Đến chỗ người cáo trạng chính là tiểu tử họ Trương kia sao? Ôi chào, điều không phải ta nói, bản hầu tự thấy đã đối với hắn hạ thủ lưu tình... Ta tuyệt đối không hại tính mệnh hắn, chỉ bắt quá-”

Tử Du cắt đứt hắn “Sai rồi.”

“Ôi chào?”

Tử Du nhìn thẳng hắn, từng chữ từng chữ rõ ràng mà nói: “Trương Lăng đến nay vẫn còn ở chỗ Dược sư, hôn mê chưa tỉnh, cho nên ta không có nghe được bất cứ cái gì từ miệng hắn. Bởi vì hắn vẫn chưa có chết, nên lời hứa người đối với ta tạm thời tính người làm được, món nợ của người với dược sư kia tự có bản thân hắn sẽ đến tìm người thảo toán.”

Ý cười yếu ớt ngưng trệ trên gương mặt tuyệt mỹ, Triệu Thuyên đáy lòng xẹt qua một tia bất tường dự cảm, miễn cưỡng nói “Vậy Tử Du người ...”

“... Người trăm thảo trừ căn, đao hạ vong hồn còn để lại một cái mạng, hẳn tìm tới Long Hồ Sơn Thiên Sư Đạo, Thái Hồ sơn trang, bọn họ đã hưởng Thế ngoại ngũ tuyệt chúng ta đòi công đạo!”

Mắt phượng nhất ngưng, hiện lên không dám tin tưởng quang mang, Triệu Thuyên khàn khàn nói: “Đạo nhân đó...Không chết? Hay là hòa thượng kia?”

Tử Du gần như đau lòng mà nhìn hắn: “Người không có gì để giải thích sao?”

Biết chân tướng đã bị vạch trần, Triệu Thuyên ngược lại không có cố kỵ. Hắn đứng dậy đến gần, thoáng cúi người, đưa tay vuốt nhẹ mái tóc tán lác sau vai của Tử Du, chậm rãi nói: “Người biết ta không có gì để giải thích.”

Câu dẫn ra một lũ tóc, niêm tại nơi ngón tay tinh tế thưởng thức, ẩn tình ý cười trên mặt Triệu Thuyên là một mảnh thần nhiên. Hắn nhẹ giọng mở miệng, ngữ thanh yếu ớt, nhưng cũng rõ ràng không gì sánh được: “Tử Du, người hiểu rõ vì sao ta làm như vậy, không phải sao?”

Tử Du không khỏi trầm mặc.

-ta hiểu rõ, ta thế nào lại không rõ...

Ngày ấy, người máu tấy sông Hoài, trước hết giết đại tăng chính cùng Kim tướng lập uy, lại một khúc nhạc cầm khiến thủy sư quân Kim hô phi yên diệt, sau đó, lật thủ vô tình giết chết Thiên Ki Tử cùng Nghĩa Đoan. Lại lấy mạng sống của quân binh áp chế, lệnh cho danh tướng thủy quân Lý Bảo đầu nhập dưới trướng của người.

Một đoạn hành vi mạnh mẽ vang dội, ngoan tuyệt quả cảm, rất có vương phách chủ phong. Kê hử duy nhất, chính là hòa thượng Nghĩa Đoan của Tào Động Tông có luyện qua quy tức công, thấy đại sự không ổn nhắm mắt giả chết, thừa dịp rơi vào trong sông thoát được tính mạng. Cứu tử nhất sinh sau, hắn tìm tới Long Hồ Sơn Thiên Sư Đạo cùng Thái Hồ Sơn Trang yêu cầu chủ trì công đạo.

Đức kiếm sư là tri kỷ hảo hữu của chưông giáo Thiên Sư Đạo hiện nay, mà Mỹ trù nương cùng với Thái Hồ trang chủ cũng có quá mệnh giao tình. Mà khi đó, Dược sư cũng đã từ Thái Hoa cung của người tiếp trở về hôn mê bất tỉnh Trương Lăng, mặc cho hắn trở hết bản lãnh cũng không cứu tỉnh được niên thiếu kia. Cuối cùng, bọn họ ba người cùng nhau tới tìm ta, muốn hỏi ta, ý định của người rốt cuộc là như thế nào.

Mà khi nghe xong Nghĩa Đoan khóc tố thì, ta lập tức hiểu được dụng tâm của người.

Đối mặt với loạn cục Kim Tống, người thân là Đại Tống hoàng tộc hậu duệ quý tộc, vương hầu không ngại, nhưng vẫn nhàn ẩn sơn lâm, không hỏi thế sự, nhìn như tiêu dao, bất quá là đang giấu tài, chờ đợi thời cơ, có đúng hay không?

Triều đình Nam Tống quân thần cầu an một góc, ca múa mừng cảnh thái bình, không biết đại nạn gần ngay trước mắt. Mà Kim quốc hoàng đế Hoàn Nhan Lượng dã tâm bừng bừng, muốn đưa quân nam hạ. Quân Kim dũng mãnh, quân Tống vốn suy nhược đã lâu nhất định khó có thể chống đỡ. Một khi hoàng đế Triệu Cấu hiện nay lần thứ hai đưa ra vô điều kiện cầu hòa, nhu nhược tư thái, tất sẽ kích khởi quần thần nội ngoại cùng đại bộ phận thần dân bất mãn. Đương lúc chiến cuộc bất lợi, nhân tâm bất mãn ứ đọng đến một nông nổi nhất định, danh vọng của đương kim thánh thượng sẽ chạm tới điểm thấp nhất.

Mà lúc đó, chính là thời cơ người chờ đợi, có đúng hay không?

Giống như người ngày ấy thu phục thủy quân Lý Bảo huyết tinh thủ đoạn mạnh mẽ cứng rắn, trong quân đội của triều đại Nam Tống, võ tướng đầu hạ dưới phe Thái Tổ nhất mạch của người tuyệt đối không ít. Mà văn thần trong triều, còn có nhiều Khổng Mạnh môn đồ ủng hộ dòng chính thống, nghĩ đến Thái Tổ huyết mạch. Âm thầm chi trì cho Thái Tổ nhất mạch là người, càng là nhiều không đếm hết... Thu phục nhân tâm, chiêu binh mãi mã, mục đích của Thái Hoa người là gì, ta như thế nào lại không rõ?

– non sông cẩm tú, giang sơn như họa, chính là cái người muốn, có đúng hay không?

Đại Tống năm Khai Bảo thứ chín, Thái Tông Triệu Khuông Nghĩa mưu hại huynh trưởng, ly kỳ huyền án tại chúc quang phủ ảnh, Đại Tống trung tướng cướp được thiên hạ trong tay, con cháu truyền thừa tới hai trăm năm. Hiện hôm nay, thân là con cháu Triệu Khuông Dận ngũ thế tôn, được truyền lại huyết mạch của Thái Tổ, muốn đem giang sơn này, thiên hạ này, đều cướp về, có đúng hay không?

Người đã từng ẩn nhẫn dụng tâm, người hiện nay bá nghiệp hoành đồ... Là tâm đầu ý hợp chi giao của người, cho đến ngày hôm nay, ta như thế nào lại không hiểu, không rõ ràng?

–nhưng mà, ta thà rằng mình không hiểu...

Hơi ngẩng đầu lên, Tử Du lắng lặng mà nhìn Thái Hoa đang đứng trước người mình, tìm một trận loạn nhịp. Một lúc, hắn mở miệng, ngữ thanh vô lực: “Thái Hoa, còn nhớ rõ không? Ta từng khuyên người đừng nên học Tông sư Đạo môn Trần Bác tiên bối của các người, đừng phụ một thân gần như thiên nhân thần thông. Người là Đại Tống hoàng tộc, là thiên chi kiêu tử mọi người hướng tới, càng nên vì thiên hạ thương sinh mà xuất ra một phần lực.”

“Y nha nha, Tử Du người nói không sai. Cho nên ta vui vẻ tuân mệnh, tự mình xuất thủ cứu vạn dân đang thống khổ. Ta đã lao khổ công cao như vậy, Tử Du có đúng hay không cũng nên có thưởng đi?” Mắt phượng nhất lưu, nụ cười của Triệu Thuyền rời khỏi môi. Ngón tay nắm chặt tóc Tử Du, hắn nhẹ nhàng kéo, Tử Du có hơi đau nhức, thuận thế ngửa đầu, trên môi ẩm nóng, môi hắn đã ấn lên tới, trần trọc tương tự, cực tấn triển miên.

“Người-” âm thanh của Tử Du bị nuốt chửng giữa nụ hôn, nghĩ đẩy hắn ra, nhưng cánh tay không hiểu sao lại không có khí lực. Triệu Thuyền uống chút rượu, thanh phân rượu hương cũng theo nụ hôn mà tràn ngập trong miệng mũi, huân nhiên dục tủy, vòng quanh lưu luyến, ngay cả tâm cũng theo đó mà mê hoặc.

Quá mức thân mật nụ hôn, quá mức nóng cháy đôi môi.

Không chỉ nói hấn là một người đã lập chí xuất gia tu hành, cho dù là giữa hai người nam tử hảo hữu, cũng thực không nên hết lần này đến lần khác làm ra hành vi bội đức du lễ như vậy.

Thái Hoa Hầu Triệu Thuyên nhưng lại làm được đương nhiên, đương nhân bất nhượng, toàn bộ không có nửa phần đuối lý. Kiêu ngạo tùy hứng, tùy ý làm bậy, không đem quy củ lễ pháp thế nhân đặt vào trong mắt. Nam tử mặt mày diễm sát này, đem quang vinh thiên hạ sùng vào một thân, tự cao tự đại, giống như thể gian sinh ra thì nên do hấn dư thừa tử đoạt.

Cho dù một người tu hành thanh tâm quả dục như hấn, ở trước khí thế ngoài ta ra còn ai này, cũng không tránh khỏi bị dao động. Huống chi người đó một thân phong tư tuyệt tục, phảng phất như thần tiên trung nhân, người thấy đều tâm chiết. Hấn Tử Du tuy rằng nói xằng Thánh cư sĩ, bất quá cũng chỉ là một phàm phu tục tử, hòa thượng gà mờ mà thôi, sao có thể là ngoại lệ?

Ái dục đối với con người, như cầm đuốc ngược gió mà đi, tất có ngày thiêu cháy tay mình.

Hấn đã từng không tin, đã từng nghĩ thí luyện thanh tịnh thiên tâm, nhìn mình sa vào ái dục sẽ có kết cục như thế nào... Vì vậy mới dung túng mà mặc cho Thái Hoa đối với hấn thân cận trên đùa, nhĩ tấn tư ma, không chút tị hiềm.

Vì vậy, thí luyện tại ngày hôm nay đã là bụi bặm lạc định. Kết cục đã rõ ràng minh bạch, nước rơi đá vỡ.

...Ngoạn hỏa tự thiêu, hấn đã thiêu cháy tâm của chính mình.

Nụ hôn trên môi càng thêm càng rõ. Triệu Thuyên ôm lấy hấn, hơi thở cực nóng, nụ hôn nhẹ đã biến thành hôn sâu, linh hoạt uốn cong nhưng có khí thế, tham nhập vào khoang miệng hấn tùy ý chạy, liếm thử hấp hút, vô cùng khiêu khích.

Hồn tiêu ý nhuyễn, tứ chi vô lực. Hấn cúi đầu mà thở dốc, ôn nhuận con ngươi đen phủ dày một tầng sương mù. “Thái Hoa, người ...”

“Hừ-” Triệu Thuyên ôm chặt eo hấn, ghé vào bên tai hấn ôn nhu dụ dỗ: “Đừng nói nữa...”

Hiểu nhau quá sâu, cho tới nông nổi ngày hôm nay, kỳ thực hai người đều biết đối phương muốn nói cái gì, muốn làm cái gì.

Tử Du nhắc tới chính mình đối với hấn đã từng khuyên bảo, chính là nỗ lực cuối cùng của hấn, hấn không muốn thấy Triệu Thuyên vì tranh đoạt thiên hạ mà tại nội bộ Nam Tống vương đình nhắc lên một hồi tình phong huyết vũ, nhắc nhở hấn vạn sự nên vì đa số lẽ dân bách tính mà lo lắng.

Triệu Thuyên lại cố ý hiểu sai, cố ý đem lời nói của hấn xuyên tạc, nói chính mình là vì bách tính thương sinh mà mưu định hậu động, một phen tác vi, tất cả đều là vì chỉnh đốn sơn hà, bình định căn khôn.

...Ai cũng không có sai. Thế nhưng, lập trường trái ngược.

Ai mới là người thắng cuối cùng?

Hai mắt khẽ mở, xuyên thấu qua màn lụa lay động nhìn ra ngoài đình, Tử Du thấy trong nước hồ trong vắt của Thiên Nhất Trì ánh ngược ra một vòng ánh trắng. Yên tĩnh sâu thẳm.

Hấn giương mắt, nhãn thần trong nháy mắt trở nên thanh minh rất nhiều, thẳng tắp mà nhìn vào đôi mắt phượng mị mà có uy của Triệu Thuyên, nhẹ giọng nói: “Thái Hoa... Người sẽ không sợ, lúc người hao hết thiên tâm vạn khổ đoạt lại ngôi vị hoàng đế thì, đại quân Kim quốc đã qua sông, người cho dù lên làm hoàng đế cũng sẽ chỉ là một cái thùng rỗng trên danh nghĩa?”

“Ồi chao, Tử Du, người nói lời này không khỏi quá xem thường ta. Hoàn Nhan Lượng chí lớn nhưng tài mọn, một dạng ngu ngốc hoàng đế, có thể làm khó dễ được ta?” Mắt phượng tuôn ra tràn đầy tự tin ý cười, Triệu Thuyên ngữ điệu ôn nhu, nhưng trầm đĩnh tiết thiết, “Một ngày quân quyền Đại Tống đều nằm trong tay ta, bản hầu chắc chắn sẽ đem bọn Kim lỗ đánh cho quay về với hoang dã lão gia của bọn chúng, trả lại ta non sông.”

“...Như vậy, trước đó thì sao? Trước khi người đoạt được ngôi vị hoàng đế quân quyền Đại Tống thì sao?”

Ánh mắt trở nên thâm thúy, Triệu Thuyên mím môi nói: “Chọn lọc là cần thiết.”

“Chính là nói, để đạt được hy vọng của mọi người trong triều, chi trì của các phái lão thần, nhân tâm dân gian, người sẽ để mặc cho bộ hạ ngồi yên xem Đại Tổng vừa khai chiến đã liên tiếp chiến bại? Thậm chí là lệnh cho bọn họ cố ý tháo chạy, dẫn phát oán phần bất mãn của mọi người?” Hoàng thượng Triệu Cầu hiện nay không phải là một hoàng đế tốt lành gì, thay đổi một người ngồi trên ngôi vị hoàng đế cũng không có gì không tốt. Thế nhưng khoan tay ngồi nhìn chiến sự thất lợi, cho dù chỉ là một đoạn ngắn thời gian ban đầu, nhưng mà vì vậy mà người vô tội phải chết, bách tính trôi dạt khắp nơi, bọn họ phải làm sao bây giờ?

“...Triều chính thế sự vốn là như vậy. Muốn đạt thành đại sự, sao có thể không có hy sinh? Mưu định hậu động, quyết định thật nhanh, nếu muốn trở thành vương giả cần phải có giác ngộ như vậy.” Triệu Thuyên tránh đi ánh mắt của hắn.

“Người xác định đó là cần thiết sao?” Tử Du thở dài, “Ngày rằm tháng bảy tết Trung Nguyên, người vì sao muốn ta cùng người thả hà đăng?” Sớm nên nghĩ đến, đêm đó Triệu Thuyên dường như có chút tâm sự, ngôn từ mập mờ, thậm chí kích động mà hôn hắn, đánh vỡ sự cân bằng im lặng mà từ trước tới nay trong lòng hai người đều hiểu rõ...

– đó là bởi vì, tâm của Thái Hoa Hầu cũng rối loạn đi?

Chiến họa một khi đã khởi, tất phải xương trắng đầy đồng, máu chảy thành sông, trong loạn thế lại có thêm không biết bao nhiêu oan hồn dã quỷ? Nếu thực sự là tâm như thiết thạch, không gì có thể lay động, làm sao có thể tại đêm Trung Nguyên đó tự mình thả xuống trần hà đăng kia?

Đối mặt với câu hỏi của hắn, Triệu Thuyên ngẹn lời. Một lát, hỏi ngược lại...

“Thế nhân đều nói, Thanh tịnh thiên tâm Thánh cư sĩ tâm mang thiên hạ, từ bi vi hoai. Mặt khác, hắn cùng với người đứng đầu Thế ngoại ngữ tuyệt Thái Hoa Hầu là tương giao tâm đầu ý hợp, ‘ái mộ chi tình, khả khi kim thạch, thiên lý thần giao, phù hợp phù khế.’”

“Như vậy, người trong thiên hạ và Thái Hoa Hầu, Thánh cư sĩ Tử Du sẽ chọn ai?” Mắt phượng mang theo ẩn tình ý cười liếc đến đây, thản nhiên tự đắc, phảng phất như không quan tâm. Nhưng mà Tử Du nhìn thấy sâu trong đáy mắt hắn chính là đang lo được lo mất.

... Nguyên lai, Triệu Thuyên có một câu nói thủy chung là không có lừa hắn –

“Tình ý của ta đối với Tử Du, thiên chân vạn xác. Người cái gì cũng có thể hoài nghi, duy nhất không được hoài nghi điểm này.”

Chỉ là, cho tới bây giờ câu thệ ngôn này lại trở thành tận đáy lòng che giấu cùng nặng trĩu đau đớn.

Tử Du trầm mặc một lúc lâu, chậm rãi ngẩng đầu, vẻ mặt vân đạm phong khinh. “Đã là Thánh cư sĩ... lựa chọn, đương nhiên là người trong thiên hạ. Một người và cả thiên hạ, ai nặng ai nhẹ? Không cần nghi ngờ. Người căn bản vốn không nên hỏi.” Ngữ điệu bằng phẳng, ngữ ý nhưng lại tàn khốc không gì sánh được –

Đó là đại ái đối với cả thế nhân, đó là đại từ bi phổ độ chúng sinh, nhưng mà đồng thời cũng đem thân phàm phu tục tử, thất tình lục dục của hắn, hết thảy đều vứt bỏ.

Thiên tâm của hắn đã từng như trăng nơi đáy giếng, chỉ vì một người mà khởi sóng. Hôm nay đã khôi phục lại yên tĩnh.

Trăng sáng trên cao, sóng biếc trong Thiên Nhất Trì như tẩy, ánh trăng xa xôi. Cho dù, người có vớt được ánh trăng nơi tay, bắt quả cũng chỉ là một khoảnh khắc ôn tồn. Bởi vì, nơi mà ánh trăng chiếu rọi, chung quy là khắp thế gian đại địa.

Dứt lời, Thánh cư sĩ phát tay áo, xoay người dứt khoát rời đi.

Ngay sát na hắn xoay người đi, đôi mắt phượng diễm mị của Thái Hoa Hầu ảm đạm như tro tàn.

Ngoạn hỏa tự thiêu, không chỉ có Thiên tâm lay động Thánh cư sĩ, tâm cao khí ngạo Thái Hoa Hầu cũng là như vậy.

Phảng phất minh cùng ám, quang cùng ảnh.

Chạm vào thì rung động, dứt bỏ thì đau đớn, ai cũng không thể may mắn tránh khỏi.

8. Chương 8: Tương Tư Thành Tro

Tháng mười hai, đỉnh Ngọc Long Sơn, gió núi rét mướt, như đao thấu xương.

Thất Tinh Quan ở lưng chừng Ngọc Long Sơn, hương hỏa thường thường, nửa năm trước đã được tu sửa qua một lần. Quan Lam Các ở đỉnh núi lại là tu sửa mới hoàn toàn, nhìn lại, đã trở thành nơi Thái Hoa Hầu Triệu Thuyên chuyên dùng để hồi tưởng, vô cùng hối hận, thở ngắn than dài...

Bên chân đặt huân lô sưởi ấm, áo choàng dệt bằng gấm vóc, áo khoác lông hồ ly trắng như tuyết, trên bàn đặt một chén canh táo đỏ ngân nhĩ còn đang bốc khói nghi ngút, tiểu hỏa lò đỏ rực than hồng đang hâm nóng cam thuần rượu nhạt. Cuộc sống ngay cả thần tiên cũng phải ao ước, thế nhưng Thái Hoa Hầu lại trôi qua khổ không nói nổi. Nghiêng người tựa vào lan can nhìn về phía xa, trước mắt là một mảnh trời sông bao la, chính là sông Tiền Đường.

Ai, đầy bụng sầu tư, đúng là một dòng xuân thủy hướng đông trôi.

Lan tỳ đi tới, thay đổi huân hương bên trong lư hương mạ vàng trong phòng, nhìn không chớp mắt rồi mới rời khỏi phòng.

“Tiểu Lan, thế nào thế nào?” Vừa ra khỏi cửa, ba nữ tỳ còn lại xông tới.

“Khụ, chính là một dạng ngắc ngoải nửa chết nửa sống. Đừng nói đồ ăn, điểm tâm đưa đến một chút cũng không có động.”

“Nói tới mới nhớ, Sơ Ảnh mấy ngày nay cũng không có hảo hảo ăn cái gì.”

“Đúng vậy đúng vậy, từ lúc Tử Du cư sĩ cùng quân hầu của chúng ta cắt bào đoạn tụ, a sai, là cắt bào đoạn nghĩa, cũng không cho Sơ Ảnh đi tìm Âm Hương nhà hán chơi đùa nữa. Sơ Ảnh cả ngày đều ủ rũ, tuyệt đối là vì tình mà khổ sở đi!”

“Bất quá, quân hầu như thế nào cũng học theo Sơ Ảnh? Một cặp chủ tớ dở hơi, quái thương cảm!”

Tiểu Cúc cười hì hì, nói: “Các người đoán xem quân hầu sau đó có hối hận hay không?”

Mai tỳ trừng mắt: “Không biết lớn nhỏ, ai cho người sau lưng nghị luận quân hầu?”

Tiểu Trúc nhưng nhanh mồm nhanh miệng mà ngắt lời: “Ai nha, ta đã sớm hỏi thẳng quân hầu rồi...”

“Có thật không?” Mai tỳ lập tức đem chính nghĩa nghiêm từ trách cứ của mình quăng qua một bên, vẻ mặt chờ mong chuyện bất quá.

“Nói nhanh lên, nói nhanh lên!”

Sau đầu nhỏ một khóa mồ hôi thật to, Tiểu Trúc trả lời.

“Quân hầu nói, hán vô cùng hối hận -”

“Ôi chao, thực sự? Hối hận không nên nhất thời ý động xuất sơn tranh thiên hạ?”

“...” Tiểu Trúc không nói gì lắc đầu “Hán nói hối hận ngày đó giết người không có giết triệt để, cuối cùng để cho một con cá lọt lưới chạy về phía Tử Du cư sĩ cáo trạng...”

Mấy người không nói gì, trên mặt hạ xuống thẳng tắp hắc tuyến.

“Tử Du cư sĩ nói không sai, quân hầu chúng ta là tính chết không chừa, chưa thấy Hoàng Hà chưa chết tâm! Sai, chỉ sợ hán có tới Hoàng Hà cũng chưa chắc đã chết tâm!” Tiểu Lan thở dài.

“Nga dục dục! Thực sự là lần đầu được mở rộng tầm mắt a. Chư vị mỹ nhân, thỉnh cầu thông báo giúp ta một tiếng, Lý Tư Nam có việc cầu kiến Thái Hoa Hầu.” Giọng nam cười hì hì bỗng nhiên vang lên, Tà được sư một thân hắc bào, thần nhiên tới.

Bốn mỹ tỳ lập tức quy củ đứng nghiêm, khôi phục lại thanh tao lịch sự thực nữ tư thái. Tiểu Trúc đi vào bẩm báo, chỉ chốc lát sau mời Tà được sư vào Quan Lam Các.

“... Được sư tiên sinh đến lúc này, không biết có phải là vì đến khuyên quân hầu làm hòa với Tử Du cư sĩ không?”

“Ai, chỉ hy vọng như thế.”

Mấy người thiếu nữ nhàn nhàn, nhẹ nhàng mà thở dài.

“Vô lương đại phu, đã lâu không gặp.” Triệu Thuyên xoay người, mệt mỏi nói.

“Chắc chắc, quân hầu, chỉ mới một ít thời gian không gặp, người như thế nào lại tiêu tụy như vậy a?” Giọng điệu thấp phần cảm khái, nhưng mắt lại cười đến nỗi híp lại thành một vầng trăng non. “Có muốn để ta bắt mạch xem qua?”

Mắt phượng sáng ngang, Triệu Thuyên liếc hắt một cái, lười biếng mà vươn cổ tay.

Tà được sư ngược lại sưng sờ tại chỗ. Uyển mạch chính là chỗ yếu hại trên cơ thể, tên này cư nhiên...

“Ôi chào? Được sư do dự cái gì?” Khóe môi cong lên, như cười như không. Hẹp dài mắt phượng tinh lưỡng khiếp người, tự tin cùng cuồng quyền không người sánh nổi.

Lý Tư Nam lẳng lẳng mà nhìn hắt, một khắc, thoải mái cười. Khá lắm một tên cuồng vọng! Dù là Thế ngoại ngũ tuyệt người đứng đầu, ta đứng cuối, nhưng dám đem uyển mạch yếu hại đưa cho ta, cũng coi như người có chiêm thức.

... Bất quá, nếu người không nói, ta thật sự là không dám động thủ, xem ra là vô duyên kiến thức người dày công tôi luyện tới tầng thứ tám Thái Cực Chân Khí.

Nhắc lên cổ tay áo bằng lụa viền ngân tuyến, mười ngón xuân thông, cổ tay như ngọc. Lý Tư Nam sưng sờ một lát, trên đùa nói: “Được sư ta thực sự là diễm phúc không ít a.” Vươn ngón tay, khoắc lên trên uyển mạch của hắt, nhắm mắt trầm ngâm.

“Làm sao?” Triệu Thuyên thản nhiên hỏi.

“Chắc chắc, thực không còn chút sức lực, tỳ vị khí hư, can khí tích tụ, nóng lạnh giao xâm... Quân hầu người bệnh rất nặng a!” Lý Tư Nam mắt không hề chớp, há miệng nói ngay, biểu tình vô cùng đau lòng.

Triệu Thuyên cười dài mà nói: “Nga? Nhưng không biết là bệnh gì?”

Lý Tư Nam trầm ngâm chốc lát, nghiêm mặt nói: “... Triệu chứng này là – ” giọng điệu kéo dài.

“Tương, Tư, Bệnh” Ba chữ, mỗi chữ nhấn một lần.

“Vèo” một tiếng, hai người nhìn nhau phì cười.

Một lát, Lý Tư Nam nói: “Tán gẫu một chút, ta nghe nói người cùng với Tử Du trở mặt không nhìn nhau nữa?”

Phượng mắt nheo lại, Triệu Thuyên ôn nhu nói: “Ôi chào? Chẳng phải cũng là nhờ được sư người ban tặng? Đúc kiếm sư Mỹ trù nương không trực tiếp tới tìm ta tính sổ, mà là cùng với người đến gặp Tử Du, hơn phân nửa cũng là chủ ý của người đi? Trương Lăng tiểu tử kia đã lông tóc vô thương mà giao cho người rồi, người việc gì phải tuyệt tình như vậy?”

“Nga yêu yêu, một cái mê man bất tỉnh vô dụng người, ta cần làm cái gì? Vậy mà cũng gọi là lông tóc vô thương?”

“Ôi chào, lúc đầu được sư người nói với bản hầu chính là, chỉ cần không phé võ công của hắt, không thương đến tính mệnh hắt là được, không phải sao?”

Hai người nhìn nhau, ánh mắt lóe ra bất định, cuối cùng nhìn nhau cười.

Triệu Thuyên quay về nằm trên giường gấm, lười biếng nói: “Dù sao mọi chuyện cũng đã như vậy rồi, bản hầu chỉ có thể tự nhận mình không may. Về phần tiểu tử họ Trương, được sư người được xưng Nhất đại

quốc thủ, cứ chậm chậm nghĩ cách cứu hấn là được. Đúng rồi, người hôm nay đến đây làm gì? Chắc không phải là hảo tâm tới để hòa giải ta với Tử Du đi?”

“Người thật ra đoán đúng phân nửa.” Lý Tư Nam tất tất tốt tốt từ trong ngực lấy ra một túi lụa nhỏ nhỏ, “Ta được Tử Du nhờ vả, đem cái này trả lại cho người.”

Trong mắt hiện lên một đạo duệ quang, Triệu Thuyên chớp lấy túi nhỏ, tay lại có chút run rẩy.

Lý Tư Nam nhìn thấy trong mắt, lạnh lạnh mà nói: “Chắc chắc, quân hầu người cầm chắc một chút, đừng làm rớt. Phải biết, ‘liên thành dịch thúy, tuyệt diễm dịch điều’ (thứ quý giá thì dễ vỡ, thứ xinh đẹp thì dễ tàn) na.”

Triệu Thuyên ổn định tinh thần, mở túi lụa, bên trong là một thanh ngọc trâm nhỏ nhỏ. Vân vân ngọc bích, nhả trí giản khiết, vốn là cây trâm gài tóc xưa nay hấn rất yêu thích. Sơ tổ phật đản ngày đó, trước Tam Sinh Thạch, hấn đã dùng cây trâm này vấn lên mái tóc của Tử Du...

Tay run lên, thanh ngọc trâm rơi xuống, may mà Lý Tư Nam nhanh tay lẹ mắt tiếp được.

“... Là Tử Du nhờ người đưa tới? Hấn còn nói cái gì?” Trầm mặc một lúc, Triệu Thuyên hỏi.

Lý Tư Nam cười nói: “Nga yêu yêu, hấn đào đâu ra thời gian để mà nói cái gì? Mấy ngày nay hấn đều vội vàng, chuẩn bị chính thức quy y thụ giới.”

Triệu Thuyên hoắc mắt đứng lên, tuyệt lệ dung nhan đột nhiên biến sắc: “Người nói cái gì?”

“Tử Du sẽ tại Linh Ẩn Tự chính thức quy y thụ giới, chưởng giáo thiền tông ngũ gia thất phái toàn bộ đều đến dự lễ. Thiệp mời đã phát khắp giang hồ, quân hầu người không nhận được sao?” Lý Tư Nam cười đến tự tại, lại cảm khái nói: “Thiền tông phân liệt đã lâu, ngũ gia thất phái đều có hệ thống riêng. Từ giờ trở đi, phải xem Tử Du của chúng ta làm sao thống nhất thiền tông, tái hiện lại huy hoàng của Lục Tổ năm đó.”

Ngừng lại một chút, hấn bật cười bổ sung: “Chắc chắc, ta lại quên nữa. Quy y rồi sẽ không còn là Tử Du, phải lấy pháp hiệu tương xứng. Không biết pháp hiệu của Tử Du sẽ là gì?”

“... Là ngày nào?” Ngữ thanh cuối cùng đã mang theo run rẩy.

“Mồng tám tháng chạp, ngày Thích Ca Như Lai đắc đạo thành Phật.”

Triệu Thuyên thất thanh nói: “Là ngày hôm nay?”

“Không sai, là ngày hôm nay.” Lý Tư Nam cười đến mặt mày loạn loạn.

Triệu Thuyên phát tay áo một cái, nhấc chân liền đi. Lý Tư Nam nhìn theo hấn đi ra ngoài, tới cửa bỗng nhiên gọi giật lại: “Quân hầu chậm đã!”

“Không biết được sư còn có gì chỉ bảo?” Triệu Thuyên quay đầu lại, trong mắt phượng là một mảnh băng hàn, lãnh liệt tâm phách.

Lý Tư Nam giật mình rùng mình một cái, rất nhanh lại miễn cưỡng cười nói: “Quân hầu đi như vậy, là tự tin có thể khuyên được Tử Du hồi tâm chuyển ý sao?”

Hẹp dài mắt phượng xẹt qua một tia cực kỳ nhỏ bé do dự, Triệu Thuyên nói: “Tử Du hấn...”

“Tâm niệm của Tử Du chính là muốn kế thừa nguyện vọng của sư bác hấn, thống nhất thiền tông ngũ gia thất phái. Mà nguyện vọng này, phải là sau khi hấn chính thức biệt độ thụ giới, mới có khả năng thực hiện.” Lý Tư Nam chậm chậm nói: “Vốn hấn cũng không phải nóng lòng nhất thời. Dù sao thiền tông phân lưu cũng đã nhiều năm, các gia thể hệ có rất lớn bất đồng.”

Khóe miệng phiệt một cái, hấn cười thật lưu manh: “Đáng tiếc quân hầu hùng tâm bừng bừng, chí hướng cao rộng. Người nếu cố chấp cùng đứa cháu Triệu Cầu không qua được, giang sơn đổi chủ bất quá chỉ là chuyện trong khoảnh khắc. Nhưng mà quân Kim nam hạ đã ngay trước mắt, trong triều rối ren hỗn loạn, lại là thêm một tràng họa kiếp, không biết thế gian còn phải tăng thêm bao nhiêu cô hồn dã quỷ!”

Triệu Thuyên ngạo nghễ nói: “Hoàng Nhan Lượng một kẻ man di mà còn có dã vọng muốn thôn tính thiên hạ, hướng chi bản hầu là Trung thổ hào kiệt, hậu duệ quý tộc, sao không có hùng tâm? Được sư nói như thế, là muốn đối đầu với bản hầu sao?”

“Nga dục dục, không dám không dám. Tin tức mới nhất, Kim quốc có một vị được xưng là thiên kiêu bối tử Tuyết Y Hầu, một đường nam hạ khiêu chiến Hán nhân cao thủ, không người địch nổi. Lúc này đã tới Giang Nam rồi. Hoàn Nhan Lượng lòng muông dạ thú có thể nói là rất rõ ràng, chèn ép vô lâm Giang Nam, tìm kiếm thời cơ xâm nhập phía nam. Tổng thất giang sơn nguy ngập vô cùng. Do Long phái các người lại có rắp tâm khác, đối với triều cục như hổ rình mồi. Sở dĩ, Tử Du vội vã quy y thụ giới, chính là vì muốn mau chóng thống nhất thiên tông, trợ giúp lực lượng Phật môn đối kháng với Do Long phái Đạo môn của các người, tổ chức nghĩa quân khởi nghĩa kháng Kim!” Lý Tư Nam cười mỉa mắt. “Nếu là cá nhân hần, chắc không hề muốn cùng người là địch. Hơn nữa thẳng thắn mà nói, chúng ta mấy người đều như nhau, cũng không cho rằng việc người lấy lại hoàng quyền quy về Thái Tổ nhất mạch có cái gì không đúng. Đáng tiếc Tử Du ngoại trừ cá nhân, lại càng đứng trên đại lập trường giai cấp mà nhìn vấn đề.”

Thần tình Triệu Thuyên trong nháy mắt ảm đạm, chợt cười lạnh nói: “Bất luận như thế nào, bản hầu tuyệt đối sẽ không để hần quy y xuất gia!”

Tam quy, ngũ giới, Bồ Tát giới... Nghi thức vẩy nước cạo đầu sau, vĩnh viễn lìa bỏ trần thế tình duyên, chặt đứt tất cả ràng buộc. Như vậy, đôi mắt đen ôn nhuận đã từng vì hần mà toát ra hết thảy ôn nhu, cũng sẽ mãi mãi tiêu thất, phẳng phất giống như chưa bao giờ tồn tại. Hần sao có thể để cho tất cả chuyện đó phát sinh?

Không tự chủ được mà nắm chặt tay, tiêm tú sắc nhọn móng tay đâm vào lòng bàn tay, máu tươi nhễ nhại. Hần nhưng giống như là không cảm thấy đau đớn, chỉ là gương mặt trắng bệch, thần tình cuồng loạn.

Lý Tư Nam thấy hần như vậy, thở dài một hơi, nói: “Linh Ẩn Tự trên đỉnh Kỳ Tú, chương giáo thiên tông ngũ gia thất phái đều toàn bộ tề tựu. Quân hầu người muốn một mình sấm sơn?”

Ngạo nghễ vung lên cầm, mắt phượng sáng rực, Triệu Thuyên cười đến phóng túng cuồng quyền: “Có gì không thể? Thái Tổ hoàng đế một cây Bàn Long côn đánh hạ Đại Tổng giang sơn, nho nhỏ thiên tông mà thôi, có thể làm khó được bản hầu sao?”

Lý Tư Nam ánh mắt lóe ra, chốc lát vỗ tay cười nói: “Thật cuồng vọng, thật kiêu ngạo! Không hổ là lão đại của Thế ngoại ngũ tuyệt chúng ta! Thế nhưng quân hầu na, cho dù là người xông được lên núi, gặp được Tử Du, liệu có nắm chắc khuyên hần bỏ đi ý niệm trong đầu, hồi tâm chuyển ý không?”

Tinh lực nhần thần của Triệu Thuyên lại trầm ảm thêm nữa.

Lý Tư Nam cười hi hi nói: “Kỳ thực ta nơi này có một bình kỳ được, chính là được sư ta phải vào sinh ra tử, đập lặn thiên sơn vạn thủy, mới thu thập được vô số trân kỳ được tài, phí hết tâm huyết phối chế ra được. Kỳ được này không chừng có thể giúp quân hầu một tay chủ lực nha!”

Triệu Thuyên ngạc nhiên nói: “Nga? cái gì được?” Có chút động tâm.

Lý Tư Nam từ trong ngực áo lấy ra một bình sứ, mỉa mắt cười nói: “Được này gọi là Long Tinh Hồ Mãnh Hoàn, là thiên hạ đệ nhất tráng dương xuân được, cho dù là trinh khiết liệt nữ cương liệt đến đâu, ăn vào cũng sẽ hóa thành *** oa đăng phụ. Ta cho quân hầu người, người chỉ cần cho Tử Du ăn một viên như vậy...”

Đương! Sau ót gân xanh bạo xuất. Triệu Thuyên giận dữ trừng mắt hần, dải lụa bạc bên hông đón gió run lên, hóa thành một thanh trường côn bạc.

“Nga yêu yêu, đừng có kích động như vậy!” Lý Tư Nam thấy tình thế không ổn, vội vàng xua tay làm lành, “Ta là thấy người rất kích động, nên mới đùa một chút điều tiết bầu không khí thôi. Thuốc này kỳ thực chính là...”

“... Lý Tư Nam, ta biết người muốn cái gì, bản hầu cũng không quản người. Niệm tại giao tình qua lại, Trương Lăng tiểu tử kia đã giao cho người rồi, hồn xác trên dưới một sợi tóc cũng đều không thiếu, võ công cũng không phế. Người đã là đệ nhất thần y đương đại, liền tự mình tìm biện pháp cứu tỉnh hần đi.” Triệu

Thuyền lạnh lùng mà cắt đứt hấn, hẹp dài mắt phượng hiện ra sơn vũ dục lai ngoan lệ, “Chỉ là, khuyên người tốt nhất đừng chọc tới trên đầu bản hầu!”

Lý Tư Nam ngẩn ngời, đã thấy thân hình hấn lướt lên, hóa thành một đạo ánh tím thẳng hạ sơn.

Một lát, hấn nắm trong tay bình sứ, quay về hướng Triệu Thuyền hạ sơn, trầm giọng truyền âm nói: “Quân hầu, được sư ở đây chúc người mã đáo thành công! Chỉ là nếu quân hầu tay không quay về, bình linh được trong tay ta có thể phát huy công dụng. Quân hầu nếu có ý, dùng cái mà ta muốn để đổi đi!”

Bóng tím tung bay đã tới sườn núi, xa xa nhìn lại chỉ còn là một chấm nhỏ trong tầm mắt. Thanh âm của Tà được sư ngưng tụ lại thành một đường truyền tới trong tai, hấn dừng một chút, lại lập tức đề khởi công lực, như bay mà hạ sơn.

Không trung truyền đến một tiếng trong trẻo hạc kêu, bạch hạc Sơ Ảnh vỗ cánh bay lên, đi theo chủ nhân.

Mồng tám tháng Chạp, ngày Thích Ca Như Lai đắc đạo thành Phật.

Truyền thuyết kể rằng, Thích Ca Mâu Ni từng tại Tuyết Sơn khổ hạnh sáu năm, lúc hạ sơn, vì trường kỳ đói khổ mà suy yếu không thể chịu nổi. Một nữ du mục đã mang sữa đến cung dưỡng hấn. Thể lực của Thích Ca Mâu Ni dần hồi phục, sau đó ở dưới gốc bồ đề nhập định bảy ngày, mồng tám tháng Chạp, dạ đồ minh tinh mà ngộ đạo thành Phật.

Bởi vì như vậy, Hán truyền Phật tự hàng năm vào ngày tám tháng Chạp đều dùng đủ loại hình thức để kỷ niệm. Pháp hội quy mô rất lớn, thiện nam tín nữ đều tụ tập một đường, còn có thể dùng cháo Tịch Bát (cháo mồng 8 tháng chạp: dùng nếp, đậu, và các loại quả khô như táo, hạt dẻ, hạt sen...nấu thành. Bắt nguồn từ Phật giáo, tương truyền Thích Ca Mâu Ni đắc Đạo vào ngày này, nên chùa chiền nấu cháo cúng Phật, về sau trong dân gian lưu truyền mãi thành tục lệ) do các chùa nấu.

Ngay tế điển pháp hội long trọng này, thanh danh vang khắp giang hồ Thánh cư sĩ Tử Du, y theo Linh Giác thiền sư trụ trì Vân Sơn Tự, tiến hành nghi thức rảy nước lên đầu quy y, từ ngũ giới cư sĩ, tiếp thụ Bồ Tát giới. Danh vọng của Thánh cư sĩ tại Thiền tông vốn đã được công nhận, mà thiền tông phân tán thành ngũ gia thất phái sau, từ lúc Tống triều bắt đầu suy thoái, văn tự Thiền tràn lan, đánh mất linh minh độc diệu kiết nhiên tùy chiếu lúc ban đầu, nhu cầu cấp bách hiện nay là cần một vị đại đức kiệt xuất thống nhất Thiền tông, chỉnh đốn Thiền phong. Vì vậy, tuy rằng ngũ gia thất phái chia rẽ rời rạc, các trường phái vẫn là tề tựu ở Linh Ẩn Tự, chờ đợi vị cư sĩ truyền kỳ của Thiền tông chính thống này chính thức quy y.

Chiếu theo quy củ, nghi thức quy y chia thành đạo dẫn, khải bạch, thỉnh sư, khai đạo, thỉnh thánh, tạ bốn ân, sám hối, nghi thức vẩy nước, xuống tóc theo trình tự như vậy.

Đỉnh Kỳ Tú Linh Ẩn Tự, các cao tăng đại đức tụ tập đến xem lễ chật cả đại sảnh, thậm chí kéo dài đến tận ngoài cửa chùa. Con đường mòn phía sau núi, cứ mỗi vài bộ lại có đệ tử xuất sắc của các gia các phái cầm côn thủ vệ, phòng bị kẻ thù bên ngoài xông lên núi phá hư nghi thức. Đề phòng sâm nghiêm, giới bị nghiêm cẩn.

Tử Du thân mặc nguyệt sắc tăng bào, do Tri khách sư và Duy na sư dẫn đường, đứng nghiêm bên ngoài cổng chùa, chờ đợi trụ trì nhận lời tấn kiến.

Đỉnh Kỳ Tú nguy nga cao vút, đỉnh núi giá lạnh đến xương, gió núi càng mãnh liệt, mơ hồ mang theo toái tuyết sương hoa, trước mắt là một trận gió tuyết lớn sắp ập tới.

Tử Du đứng ngoài cổng chùa, chỉ mới một chút thời gian, trên vai đã kết lại một tầng hơi mỏng ngân bạch. Hấn ngẩng đầu, giữa không trung những bông tuyết pha lê hình lục giác xoay xoay rơi xuống, rơi vào trên lông mi, điểm điểm băng lạnh. Không hiểu tại sao, ngay thời khắc này, hấn lại nhớ tới đêm rằm giữa đông kia, một mình đi gặp Triệu Thuyền thì, từ trên ngọn cây một trận vụn băng tuyết cũng đã rơi xuống mặt.

“Người trong thiên hạ và Thái Hoa Hầu, thánh cư sĩ Tử Du sẽ chọn ai?”

Nhu hòa âm thanh, bốc đồng ngôn từ, lo lắng tâm ý.

Tâm cao khí ngạo Thái Hoa Hầu, kiêu ngạo quyết tuyệt không người sánh nổi, biết rõ tâm của hấn đặt ở đâu, nhưng vẫn là được ăn cả ngã về không mà hỏi ra miệng, muốn hấn phải lựa chọn.

“Đã là Thánh cư sĩ... Lựa chọn, đương nhiên là người trong thiên hạ.”

Ngôn ngữ vừa ra khỏi miệng, đồng thời hần cũng rõ ràng mà nhìn thấy, mắt phượng sáng ngời của Thái Hoa Hầu trong thoáng chốc ẩm đậm như tro tàn.

Hần kỳ thực không chỉ là Thánh cư sĩ, hần đồng thời cũng là Tử Du. Tâm mang thiên hạ chính là Thánh cư sĩ, Tử Du chỉ là một người bình thường có thất tình lục dục mà thôi. Nhưng mà...

Đạo bất đồng, bất tương vi mưu. (Chỉ hướng bất đồng, không thể cùng nhau) Cơ hội bọn hần từng có được, đã bị cả hai bên hoang phế bỏ lỡ.

Ngoài cửa chùa, mơ hồ truyền tới vị Duy na sư kia khải bạch thanh âm: “Cư sĩ Tử Du đã quyết lìa bỏ thế tục, ý chí cầu đạo kiên định, xưa nay cung kính tọa tiền, từ dẫn phi thế.”

... Từ nay về sau, Tử Du dứt bỏ tục duyên, chặt đứt ràng buộc, quy y cửa Phật, vì thiên hạ chúng sinh mà cống hiến sức lực.

Linh Giác thiền sư nhận lời khải bạch, gọi Tử Du từ bên ngoài tiến vào. Tử Du đi đến trước pháp tọa của hần, chấp tay, quỳ thẳng trên bồ đoàn, thấp ba nén hương.

Trong điện ngoài điện đồng thời truyền tới tiếng chuông khánh rất vang dội. Mộc xử cùng đồng chung đánh ra âm hưởng thật lớn, giống như có thể gột rửa nhân tâm, hùng hậu vang vọng, chính là tiếng chuông cảnh báo trên núi.

Ngoài điện một tiểu sa di vội vã chạy vào, kêu lên:

“Có người xông lên núi.”

Chưởng giáo Ngũ gia thất phái đều đến xem lễ, nghe vậy không khỏi giận dữ. “Người phương nào dám can đảm làm càn như vậy?”

“... Người mặc áo tím mang đai ngọc, còn mang theo một con hạc trắng, chính là, là – Khiếu ngạo yên hà Thái Hoa Hầu!”

Tử Du giống như không nghe thấy, quỳ trên bồ đoàn lạy ba lạy.

Chưởng giáo Tào Động Tông, Lương Tịch thiền sư ghi hận Thái Hoa Hầu từng trên sông Hoài giết môn hạ đệ tử Nghĩa Đoan của hần, lập tức đứng dậy nói: “Các vị cứ thông thả ở đây xem lễ, ta đi một lát liền về.”

“Đối phương là người đứng đầu Thế ngoại ngũ tuyệt, tất phải tài nghệ kinh người, chúng ta cùng đi!” Chưởng giáo Vân Môn Tông và Pháp Nhân Tông cũng đứng lên theo.

Ba người cùng nhau xuống núi, trong gió xa xa truyền tới tiếng chúng đệ tử hô quát cùng đau đớn thanh âm từ sườn núi. Một hồi hỗn chiến.

Trong điện, Linh Giác thiền sư hỏi: “Con có thành tâm vào đạo hay không? Con có một lòng tu luyện đạo quả hay không?”

Tử Du hạ mi mắt, theo Duy na sư niệm: “Đệ tử Tử Du hôm nay thỉnh đại đức làm bản sư minh chứng xuống tóc.” Ba thỉnh ba lạy như vậy, đoan trang nghiêm cẩn, không chút nào bồn loạn.

Tuyệt tình tế mong manh mà hạ xuống, phảng phất có thể nghe được âm thanh hoa tuyết rơi vỡ, an tĩnh mà thanh thúy ôn nhu. Bạch hạc Sơ Ảnh giương cánh bay giữa không trung, trắng noãn lông vũ giống như dung nhập vào bầu trời đầy tuyết.

Triệu Thuyên tử y tung bay, cầm trong tay bàn long côn sáng bạc, thần sắc nóng nực, nhãn thần sáng rực. Tình thế khẩn cấp không thể trì hoãn, hần bất chấp kinh thế hãi tục, một đường dùng sức, lao như bay lên núi, trên đường gặp phải bất cứ hòa thượng sa di nào nhảy ra ngăn trở, cũng đều là một cơn quét tới, đánh bất tỉnh nhân sự.

Lúc này hần một đường đạp loạn thạch, bám vách đá, chuyển qua vô số khúc quanh, trước mắt địa thế trở nên trống trải. Bỗng nhiên giữa không trung Phật hiệu vang lên, nhảy xuống ba hòa thượng, đều là bảo tượng trang nghiêm, khí độ bất phàm.

“Triệu quân hầu, người tại sông Hoài đàn một khúc nhạc làm sát mấy vạn sinh linh, lại hãm hại vô tội đệ tử của chúng ta, thủ đoạn quá mức tàn độc. Lão nạp hôm nay đặc biệt đến điểm hóa người.” Lương Tịch thiền sư chấp tay nói.

Triệu Thuyên cười lạnh nói: “Các người tránh ra!”

“Quân hầu chấp mê bất ngộ, còn muốn đến bao giờ?” Lão hòa thượng bàn tay làm thành trạng thái niêm hoa, nét mặt lộ ra ôn hòa ý cười, chính là tuyệt nghệ Niêm Hoa Chỉ của Phật môn. (động tác ngón trỏ và ngón giữa đập lên ngón cái, gọi là niêm hoa)

Truyền thuyết kể lại tại pháp hội Linh Sơn, Phật tổ niêm hoa thị chúng, chúng đệ tử không người có thể giải được kỳ ý, chỉ có tôn giả Ca Diếp tỉnh tỉnh mỉm cười đáp lại, đắc được chân lý. Niêm Hoa Chỉ đó là xuất phát từ Phật điển, nhìn như nhu hòa, kỳ thực uy lực vô cùng.

Hai chương giáo kia cũng vận khởi Phật môn Đại Thủ Ấn cùng Bàn Nhược Chương. Chỉ chốc lát sơn vũ dục lại, nhất xúc tức phát.

Triệu Thuyên thần sắc ngưng trọng, biết ba vị chương giáo này đều là cao tăng đắc đạo, một thân công lực đăng phong tạo cực, chỉ là không ở trên giang hồ dương danh mà thôi. Lập tức không dám chậm trễ, vận khởi mười phần Thái Cực Chân Khí, nhất thời tử y trên người vi vi bay lên, chân khí lưu chuyển, tay áo phật vũ động. Trong tay hắn là thanh bàn long còn sáng bạc do dải lụa biến hóa mà thành, hắn hoành côn đương hưởng, giữ lực chờ đợi.

Trong đại điện, Linh Giác thiền sư vì Tử Du khai đạo nói: “Con nay ân cần tam thỉnh, ta nguyện vì con làm bản sư minh chứng quy y, sở hữu ngôn giáo, con nên cẩn thận lắng nghe... Con có thể tuân theo giáo pháp hay không?”

Tử Du đáp: “Y giáo tuân phụng.”

Linh Giác thiền sư rời khỏi chỗ ngồi thấp hương, lấy hương hoa phụng thỉnh chư phật, bồ tát cùng các bậc khác, đến làm minh chứng nhân và giám đàn hộ vệ cho lễ quy y xuống tóc.

Trong điện tiếng khánh lần thứ hai vang lên, Tử Du thành kính quỳ gối, từ tạ thiên địa, quân vương, phụ mẫu, sư trưởng “Bốn ân”, quỳ lạy thập phương thường trụ tam bảo chín lạy, lạy Linh Giác thiền sư ba lạy, chấp tay quỳ thẳng.

Cúi đầu, Tử Du nhẹ giọng niệm bài kệ sám hối: “...Duy nguyện tam bảo, từ bi nhiếp thụ, phóng tịnh quang minh, chiếu xúc ngã thân. Chư ác tiêu diệt, tam chương quyên trừ, phục bản tâm nguyên, cứu cánh thanh tịnh.”

Trong khoảng không rộng rãi u tảo của đại điện, thanh âm trong sáng bình thản của hắn ngân nga quanh quẩn. Ngẫu nhiên có gió lạnh xuyên qua cửa sổ mà vào, chân đèn trước phật sùng, ánh nến chập chờn, ánh lên mặt đất những hình dạng sáng tối bất định.

“Chậm đã!” Tiếng gào to vang lên, mang theo quân lâm thiên hạ, kiêu căng không người sánh được.

Vô hình kinh khí ầm ầm đánh, cửa đồng khắc hoa hậu điện nhất thời mở rộng! Ngập trời tuyết bay ủa vào trong điện. Điện mục thần tình, duy chỉ có mũi nhọn bạc của bàn long còn chớp động làm người ta hoa mắt, quanh thân phát ra thực chất sát khí sắc bén lạnh đến thấu xương. Mặc dù trong điện đều là các cao thủ Thiên tông các gia các phái, cũng có một loại cảm giác giống như da thịt bị cắt nhỏ!

Chợt, tiếng hạc trong trẻo vang lên, bạch hạc Sơ Ảnh lướt vòng mà tới.

“... Khiêu ngạo yên hà Thái Hoa Hầu!”

Cho dù là người chủ trì nghi thức quy y đức cao vọng trọng như Linh Giác thiền sư, Thái Sơn sụp đổ vẫn bất động thanh sắc, cũng không cảm kinh hô ra tiếng. Cao tăng đại đức trong điện cũng đều là quá sợ hãi.

Quỳ trên bồ đoàn, Tử Du chậm rãi đứng dậy, quay đầu nhìn Triệu Thuyên đang đứng ở cửa.

Cửa điện rộng mở, sáng sủa tuyệt quang ánh vào, trong điện nhất thời bừng sáng. Nguyên lai, không biết lúc nào, tuyết đã rơi lớn như vậy. Phô thiên cái địa, trắng xóa một mảnh.

Triệu Thuyên đứng trước cửa điện, hơi ngẩng đầu, máu đỏ tươi theo khóe môi hần chảy xuống cằm, ngay cả vạt áo tím cũng nhiễm một mảnh thâm nâu vết máu. Búi tóc tản ra, tóc dài liệp liệp bay trong gió lạnh. Đầy trời hoa tuyết, rơi vào trên tóc hần, trên thân áo, quen thuộc gương mặt xem ra đã hao gầy một chút.

“...Tử Du.” Hần nói, mang theo trầm thấp thở dốc, lập tức ho ra một búng máu, hiển nhiên là bị nội thương không nhẹ. Xác thực, bị ba vị chưởng giáo của Thiên tông ngũ gia thất phái liên thủ cản đường, mà còn có thể vùng thoát khỏi bọn họ xông lên núi, thì cho dù là đứng đầu Thế ngoại ngũ tuyệt Thái Hoa Hầu, cũng không có khả năng không bị thương.

Bạch hạc Sơ Ảnh trên đỉnh đầu hần lượn vòng, không khỏi kêu dài thê lương.

Mọi người nhất thời rơi vào yên lặng. Một lát, Linh Giác thiên sư thấp giọng nói. “Triệu quân hầu, người tùy tiện sấm sơn, cắt đứt nghi thức long trọng của Thiên tông chúng ta, không biết có gì chỉ giáo? Chẳng lẽ Do Long Phái các người muốn cùng toàn bộ Thiên tông chúng ta đối địch?”

Triệu Thuyên lại ho mấy tiếng, đưa tay lau đi vết máu đỏ tươi bên môi, nhưng máu tươi vẫn không ngừng mà tràn ra, ống tay áo tím viền ngân tuyến nhất thời cũng nhuốm đỏ điểm điểm hoa đào.

“... Bản hầu vì Tử Du mà đến, cùng Do Long phái, cùng Thiên tông đều không quan hệ.” Hần từng chữ từng chữ mà mở miệng, hẹp dài mắt phượng bắn ra nóng bỏng quang mang, vừng vàng đình tại trên mặt Tử Du, không bỏ qua cho mấy may thần sắc biến hóa nào. Thiên tâm thanh tịnh Thánh cư sĩ, người có thật hay không sẽ mang chút phân tình dĩ vãng đều đốt quách cho rồi?

Tử Du lặng lặng nhìn hần, rất lâu rất lâu, không nói lời nào.

Nam nhân kiêu căng cuồng quyền không ai bì nổi này, đã có bao giờ để lộ một bộ dạng chật vật như vậy trước mặt người khác?

– Bàn tay phải cầm chặt bàn long côn hơn phân nửa ẩn trong ống tay áo, nhưng mà, từng giọt máu tươi dọc theo thân côn sáng bạc vẫn chảy xuống dưới, chảy xuống dưới... Tuyết ở dưới chân, máu đã đọng thành vũng.

Tuyết trắng cùng máu đỏ, nhìn thấy mà kinh tâm.

Chúng tăng nín hơi tĩnh khí, âm thầm đề tụ công lực, dự bị một khi tình thế không đúng lập tức hợp lực chế phục cường địch xâm phạm. Trong điện đa phần là đại đức cao tăng Thiên tông các phái, ngoại trừ phật hiệu, công lực cũng là sâu không thể dò. Cho dù là Thái Hoa Hầu được xưng đứng đầu Thế ngoại ngũ tuyệt, cũng tuyệt đối không thể toàn thân trở ra.

Bốn bề yên tĩnh không tiếng động. Không biết qua bao lâu, Tử Du nhẹ nâng lên khóe môi, vân đạm phong khinh mỉm cười: “Đa tạ đạo hữu Do Long Phái Thái Hoa Hầu đã đến đây xem lễ.”

Tay áo bào trắng phát một cái, hần kiên quyết xoay người, tại bờ đoàn một lần nữa quỳ xuống.

“Linh Giác đại sư, thỉnh tiếp tục.”

Hần cười đến bình tĩnh nhu hòa, phẳng phát giống như trong băng thiên tuyết địa có bạch liên thần nhiên hé nở, thơm ngát đưa tình, gột rửa nhân tâm thánh khiết. Vô cùng bình thần ngữ khí, vô cùng khiêm tốn lễ nghi.

Nhưng cũng là vô cùng tuyệt tình lãnh khốc ứng đối!

Hần đối đãi với Triệu Thuyên như là khách quý đại biểu Do Long Phái đến đây xem lễ!

Triệu Thuyên đứng ở ngoài cửa điện, ánh mắt âm đạm, bỗng nhiên giống như tê tâm liệt phế mà ho lên. Phút chốc, khom lưng nôn ra một búng máu. Mặt đất trắng noãn tuyết nhất thời bùng nổ một đóa huyết hoa, điểm sát đến chói mắt.

Không cần một chiêu nửa thức đã khiến ta lạc đến nước này... Tử Du, so ra ngoan tuyệt cố chấp tâm như thiết thạch, nguyên lai ta không bằng người ...

Linh Giác đại sư trên tay cầm tịnh bình rời khỏi chỗ, đi tới trước Tử Du vẫn đang chấp tay quỳ thẳng, lấy cam lộ trong bình vẩy lên đỉnh đầu hần, chính là nghi thức vẩy nước, liên tục ba lần.

Gió lạnh mang theo hoa tuyết từ ngoài cửa điện vù vù mà ập vào, mái tóc dài của Tử Du tung bay trong gió.

Một khoảnh khắc lòng đau như cắt. Triệu Thuyên hoảng hốt nhớ lại, là ở trước Tam Sinh Thạch bên ngoài chùa, mình đã từng đem mái tóc đỏ vắn tại bàn tay, tinh tế vuốt ve, vì hấn mà vắn lên cây trâm.

Linh Giác đại sư cầm trong tay giới đao, nói: “Nay lấy giới đao, cắt tóc của con, để con tình trần vĩnh diệt...”

Trong tiếng kinh kệ, tóc dài đứt từng khúc, lặng lẽ rơi xuống. Triệu Thuyên ngơ ngẩn mà nhìn, trong mắt một mảnh thâm đạm.

Một tác tương tự một tác tro.

Tử Du, người thắng chính là người, ta thua triệt để...

Nội thương nơi ngực bụng lại ần ần bắt đầu đau đớn, ba vị đại chưởng giáo liên thủ, hấn đã rất nhiều năm không có bị thương nặng như vậy. Thì ra, tư vị bị thương chính là như thế này...

Hấn lại ho sặc sụa, bên môi không ngừng tràn ra máu đỏ tươi, mùi vị rỉ sắt ngọt tanh tại trong miệng quanh quẩn.

“... Con nay quyết chí xuất gia, không hối hận thối lui?” Kệ ngữ niệm xong, Linh Giác đại sư lại dừng lại đao, hồi một lần cuối cùng.

Tiếng hạc kêu âm hưởng khắp đại điện, trong trẻo thê lương, lông trắng cùng lông xám từ giữa không trung lả tả bay xuống. Không biết lúc nào, hồi hạc Âm Hương đã bay đến đây, cùng Sơ Ảnh ở trên không trung phách thành một đoàn.

Tử Du hạ mi mắt, một lát, thấp giọng nói: “Quyết chí xuất gia, tuyệt không hối hận.” Ba lần hỏi hai lần đáp như vậy.

Rốt cuộc, nghi thức quy y kết thúc, bên bờ đoàn tóc rơi đầy đất.

“Ban cho con pháp hiệu Tuệ Thâm...” Phủ thêm áo cà sa, từ nay về sau, Thánh cư sĩ Tử Du đã không còn tồn tại. Thế gian này chỉ còn lại Thiền tâm thanh tịnh Tuệ Thâm thiền sư. Hấn vứt bỏ thất tình lục dục, tự tính sáng rõ thông thấu, trở thành đại đức chưởng giáo của Thiền tông ngũ gia thất phái.

Những lời nói đùa, những lời khiển trách, những ràng buộc nhu tình, thực sự là quá ngăn ngại quá vội vã. Hoảng hốt nhớ lại, cuối cùng chỉ là một mảnh mệnh mang. Tử Du của ta đã mất, ta phải đến đâu, mới có thể đem hấn trở về...

Tiếng khánh vang lên, Tuệ Thâm hướng Linh Giác thiền sư thành tâm thành ý lạy ba lạy, đứng qua một bên. Linh Giác thiền sư ngồi xuống lễ bái, Duy na tăng lĩnh xướng tăng chúng cùng nhau tụng kinh, kết thúc buổi lễ.

Trong tiếng chuông tăng Phạn xướng, Triệu Thuyên chống cón đứng thẳng dậy, dùng tay áo xóa đi vết máu bên môi, lau rồi lại chảy, chảy lại lau, ống tay áo tím nhạt rất nhanh nhuộm thành hỗn độn ám sắc. Mỗi một búng máu nôn ra, sắc mặt hấn càng thêm tái nhợt. Cuối cùng, tuyết mỹ gương mặt đã trắng bệch như giấy.

Gió tuyết bay khắp trời, băng hàn lãnh ý xuyên thấu qua da giống như thấm đến tận bên trong cốt tủy. Trong đôi mắt phượng hẹp dài, tất cả vạn vật đều tàn tạ thành tro. Hấn lại nhợt nhạt cong lên khóe môi, chính là nở một nụ cười, giống như đương sơ sáng sủa vô tà. Phẩy tay áo một cái, hấn xoay người lao đảo hạ sơn. Bạch hạc kêu dài một tiếng, chỉ phải rời khỏi hồi hạc đuổi theo chủ nhân.

Trời đất vô thanh.

Một trận cô đơn đau khổ đại tuyết.

Trong không trung mơ hồ như nghe được âm thanh vỡ nát của hoa tuyết rơi xuống đất. Tuệ Thâm lặng lẽ quay đầu lại, phát hiện trên tóc, trên áo Triệu Thuyên đã bám vô số tuyết hoa. Xa xa mà nhìn, tóc mai một mảnh trắng xóa, cuối cùng, mái tóc như tơ đường như đều đã bạc trắng.

Triêu như thanh ti mộ thành tuyết.

... Thái Hoa, người nếu như khư khư cố chấp, vậy nên thử nỗ lực giác ngộ đại giới đi.

Tuệ Thâm thu hồi ánh mắt, nhắm mắt chấp tay, không ai thấy rõ thần sắc của hắn. Trong điện hương khói lượn lờ, lơ lửng bất định, tượng Phật thiếp vàng tướng mạo từ bi, tư thế bao quát nhìn xuống chúng sinh, thương xót mỉm cười.

9. Chương 9: Gieo Nghiệt Nhân, Gặt Ác Quả

Tổng Thiệu Hưng năm thứ hai mươi tám, mồng bảy tháng giêng, phong tục gọi là Nhân nhật.

Trên đỉnh Kỳ Tú, bóng đêm mê mang. Ban ngày, ở đây vừa kinh qua một hồi ác đấu. Thiên kiều bối tử của Kim quốc, Đản Hạo Thanh, trước giết Cái Bang bang chủ Hồng Đào, sau lại bị ngũ tinh lục lâm minh chủ Tạ Khiếu Phong đánh rơi xuống vách núi. Nguy cơ của võ lâm Giang Nam có thể tạm hoãn.

Trăng đã lên giữa trời, Tuệ Thâm đứng ở vách đá, gió đêm thổi qua khiến cho bạch sắc tăng bào của hắn đón gió bay lên, mơ hồ giống như phong thái ôn nhuận như ngọc trước kia của Thánh cư sĩ. Hôi hạc Âm Hương bên người hắn buồn bã ỉu xiu mà cúi gục đầu.

Phía sau có tiếng bước chân nhỏ vụn vang lên, hắn nghe tiếng quay đầu lại, vẻ mặt ngạc nhiên, tiếp theo lại nhàn nhạt cười nói: “Được sư, là người ...”

Lý Tư Nam cười hắc hắc nói: “Tử Du, a, không, hiện tại phải gọi người là Tuệ Thâm thiên sư.” Cố ý kéo dài giọng điệu, mặt mày loàn loàn cười đến lưu manh.

Tuệ Thâm sớm biết tính tình của hắn, mỉm cười cũng không nói tiếp.

Lý Tư Nam cảm thấy không thú vị, lắc đầu nói: “Chắc chắn, nếu như Thái Hoa mà có ở đây, nhất định theo bản được sư nói xong câu đầu sẽ lập tức nói: Tử Du người làm hòa thượng thế nào lại trở nên vô thú rất nhiều?”

Tuệ Thâm sắc mặt khẽ động.

Lý Tư Nam lập tức bắt được thần tình rất nhỏ biến hóa của hắn, nhướn mày nói: “Đúng rồi, vừa nãy cao tăng người đem bản được sư trở thành ai vậy? Không phải là người đang ngóng trông Thái Hoa tới tìm người?”

Tuệ Thâm không nói gì cúi đầu, mở ra lòng bàn tay phải, một thanh ngọc trâm dưới ánh trăng phản chiếu ra trong suốt ónh quang.

Lý Tư Nam liếc mắt một cái, cười nói: “Nga yêu yêu, quên mất. Đây là ta nhờ Thiên kiều bối tử mang tới đưa cho người. Chính là mồng tám tháng Chạp ngày đó ta từ chỗ Thái Hoa cầm tới.”

Tuệ Thâm vô ý thức nắm chặt cây trâm, nói: “Là người, nhờ người mang tới?”

“Không sai. Chẳng lẽ cao tăng còn tưởng rằng là Thái Hoa?” Lý Tư Nam nheo lại nguyệt nha mắt, trong mắt hiện lên một tia giảo hoạt dị quang. Tuệ Thâm trầm mặc không nói.

“Nghe nói mồng tám tháng chạp hôm đó, Thái Hoa một mình một người xông lên núi, đại náo Thiên tông, thập phần kiêu ngạo a! Đáng tiếc hắn cuối cùng dường như vẫn là tay không mà về, ta ngày hôm qua đi thăm hắn, nhưng không gặp được, tỳ nữ của hắn nói hắn còn đang dưỡng thương... Lấy thân thủ của hắn, trên giang hồ này người có thể làm hắn bị thương chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay. Chẳng lẽ là, cao tăng người chính mình xuất thủ?”

Tuệ Thâm nhìn hắn một cái, nhàn nhạt nói: “Thái Hoa cho người bao nhiêu lợi ích để khiến người đến thử ta?”

Lý Tư Nam giật mình, cười gượng: “Nga dục dục, ta làm rất lộ liễu sao? Đã bị người nhìn ra?”

Tuệ Thâm dừng một chút, nói: “... Hấn bị thương, có thể nói do ta gây ra. Ta căn bản không có ý làm hấn bị thương, nhưng nếu hấn cứ khư khư cố chấp, thì nên nghĩ đến kết quả như vậy.” Ngữ khí vô cùng bình thản.

Lý Tư Nam lẳng lặng mà nhìn hấn một lát, than thở: “Tử Du, không, Tuệ Thâm thiên sư, người quả thật là Phật môn cao tăng, vô dục vô cầu, tứ đại giai không, loại như ta không có khả năng đuổi kịp... Thái Hoa kiêu ngạo cuồng quỵến, có dã vọng khu hỏ thôn lang, thế nhân đều nói hấn thái độ làm người tàn độc, thủ đoạn tàn nhẫn. Nhưng hấn đâu so được với người, có thể mặt không biến sắc mà vô hình đã thương người. Ta đoán hấn thà rằng thấy người cùng hấn tranh chấp, hoặc cùng hấn trở mặt động thủ, cũng vẫn tốt hơn người đối hấn làm như không thấy, hờ hững thờ ơ.

Tuệ Thâm nâng lên tay, nhìn thanh ngọc trâm trong lòng bàn tay, khóe môi cong lên, cười đến cô đơn: “Đã gieo nghiệt nhân, liền gặt ác quả, Ta bắt quả chỉ là thuận theo tự nhiên mà thôi.”

Lý Tư Nam ánh mắt lóe ra, đột nhiên nói: “Nếu như Thái Hoa nguyện ý cúi đầu nhận sai, sửa chữa ý định ban đầu, cao tăng lại sẽ thế nào?”

“...Sẽ nhận sai, sẽ quay đầu lại, vậy sẽ không phải là Thái Hoa quân hầu nữa.” Một lúc lâu, hấn thở dài, xiết chặt cây trâm trong tay.

“Chắc chắn, kỳ thực người làm sao biết không phải? Sao không cùng lùi một bước, quay về như trước?” Lý Tư Nam chặc lưỡi.

Tuệ Thâm bật cười nói: “Ha, xem ra người thực sự thu được của Thái Hoa không ít chỗ tốt.”

“Nga dục dục, lại bị người nhìn thấu nữa. Như vậy đi, người tha thứ cho hấn lần này, ta sẽ đem trân bảo ngân lượng hấn hối lộ cho ta chia cho người phân nữa, làm sao?” Lời nói đùa giả mà như thật.

Cúi đầu, ánh mắt chăm chú tại thanh ngọc trâm. Một lúc lâu, Tuệ Thâm dùng chút lực, bẻ gãy cây trâm, tiện tay ném xuống đất, nhàn nhạt mà nói: “Đã tới nông nổi này, sao còn có thể quay lại như lúc ban đầu? Còn có, được sự, ta biết người trong lòng cũng có tính toán... Ta không quản chuyện của người, người cũng đừng xen vào việc giữa ta và hấn.”

Lý Tư Nam ngẩn ra, cười gượng nói: “Quả nhiên, ... Ngoại trừ hấn ra, chuyện lần này nếu đổi lại là một người khác trong Thế ngoại ngũ tuyệt chúng ta, người cũng sẽ không đến nỗi tuyệt tình như vậy.” Thái Hoa và người đều là người thông minh, nhìn ra được ta có tâm tư khác... Nhưng mà đến lượt chuyện nhà của các người, liền đương cục giả mê a.

Thanh âm của hấn rất nhỏ, Tuệ Thâm lại đang xuất thần, nên không có nghe rõ, ngạc nhiên hỏi lại: “Người nói cái gì?”

“A, không có gì.” Lý Tư Nam qua loa trả lời, lại nói: “Đúng rồi, ta nghĩ người nói Thái Hoa sẽ không quay đầu lại sợ rằng là quá mức vô đoán.”

“...Ha, hấn không phải là cái dạng tính tình không gặp Hoàng Hà không chết tâm sao? Ta nói sai chỗ nào?” Tuệ Thâm thản nhiên mỉm cười.

“Chắc chắn, không phải vậy.” Lý Tư Nam con mắt cười thành một vầng trăng non, “Người đánh giá thấp độ dày da mặt của hấn cùng với hấn đối với người chấp nhất chỉ tâm na.”

“Ha hã, vậy thì miễn đi. Mấy năm nay, ta đã thụ đủ hấn nói bậy cùng đánh chết không buông rồi.” Tuệ Thâm phất tay áo ly khai, Lý Tư Nam nhân lúc hấn xoay người, nhìn thấy khóe môi hấn một mảnh ý cười đậm như tơ liễu.

Chắc chắn, Tử Du na, mặc kệ người là Thánh cư sĩ cũng tốt, Tuệ Thâm thiên sư cũng tốt, thực sự tứ đại giai không sao? Nếu thực sự là vô dục vô cầu, tại sao nhìn thấy thanh ngọc trâm kia tâm lại dao động? Sự tình ban ngày ta đã nghe nói, Kim quốc bối tử kia hình như là bị chưởng phong của người đánh văng xuống vực. Mà nguyên nhân người xuất thủ, bắt quả chỉ là để đoạt lại thanh ngọc trâm mà thôi. Nhưng mà lao hết gian khổ đoạt lại cây trâm, người lại chính tay đem nó bẻ gãy...

Thái Hoa cùng người, đều đang ở trong cuộc, bị tình che mờ hai mắt. Ai cũng cố chấp, ai cũng không chịu nhượng bộ. Không biết rằng, nòi nào úp vung nấy, nghiệt nhân ác quả cũng là một loại duyên phận. Nếu

như là ta, sẽ không bỏ qua cho dù chỉ một tia, cho dù chỉ một phần vạn cơ hội...

Đã gieo nghiệt nhân, liền gặt ác quả.

Những lời này khi nói ra trước mặt được sư thì, thật đúng là nghĩa chính nghiêm từ, suất khí lại uy phong, nhưng tới khi trở thành hiện thực, lại khiến cho người ta hắc tuyến không ngớt!

... Ta nói Cát Ô Pháp Vương na, kẻ gây nghiệt thực sự không phải là ta, người muốn thù sao không đi tìm chính chủ, để làm chi tính tới trên đầu ta, để cho ta phải thu ác quả chết tiệt này!

Thái Hoa người thực sự là một đời yêu nghiệt, chộc bạc này cường thù đại địch cũng có thể có biện pháp chuyển tới trên thân người khác!

Tuệ Thâm khoe miệng co quắp, nhìn Cát Ô Pháp vương đối diện với mình, cùng với một đám môn hạ đệ tử phía sau lưng hắn, ở trong lòng lăm lăm.

Tổng Thiệu Hưng năm thứ hai mươi tám, Kim Chính Long năm thứ ba, giữa tháng sáu.

Một năm nay, kể từ tháng giêng, Kim Tống chiến sự càng ngày càng sâu sắc ác liệt. Kim đế Hoàn Nhan Lượng trách Tống phản bội, tăng cường biên cương, mưu đồ xâm nhập phía nam người người đều biết. Hơn nữa, tiếp sau Thiên kiều bối tử, hắn lại phái thái tử Tế Vương phủ Đan Huyền Vọng đến nhiều loạn bắc ngũ tinh lục lâm đại hội, cũng may đúng lúc ngăn cản được.

Giữa tháng tư, Tuệ Thâm đáp ứng lão bằng hữu tiền chủ của bắc ngũ tinh là Tạ Tấn, cùng Tà được sư kết giao xâm nhập lãnh thổ Kim quốc. Bọn họ trốn ở Đại Kim Hoàng lăng tự viện Phong Vân Tự, vẫn không để lộ sơ hở gì, cũng tùy thời khuyên hóa thế tử Tế Vương Đan Huyền Vọng, thuyết phục hắn trốn ra binh thư kế hoạch đánh Đại Tống của Hoàn Nhan Lượng. Tháng sáu, binh thư tới tay, Tuệ Thâm cùng Lý Tư Nam che chở đoàn người mẫu tử Đan Huyền Vọng thoát khỏi Đại Kim. Kết quả, trên đường trốn đi, gặp phải Đại Kim quốc sư tự mình truy đuổi – Mật Tông giáo tổ Cát Ô pháp vương, còn có một đại bang đồ tử đồ tôn của pháp vương nữa.

Bên người mang theo phụ nữ trẻ em, đối phương lại người đông thế mạnh, tự nhiên không thể cường chống, huống chi Tà được sư thương thế chưa lành. Tuệ Thâm vung tay lên, hiên ngang lăm lăm: “Được sư, người dẫn bọn hắn đi trước.” Nghĩ thầm chờ một đoàn phụ nữ trẻ em đều đi, mình cũng hự hoảng vài chiêu rồi bỏ chạy. Binh thư đã tới tay, cần gì phải cùng với Pháp vương liều mạng? Phải biết rằng Cát Ô Pháp vương vốn là Mật Tông giáo tổ, là quốc sư mà Kim đế Hoàn Nhan Lượng có được từ lễ sinh của tộc Thổ Phiên. Có người nói hắn thần thông quảng đại, pháp lực vô biên, nếu không phải là vạn bất đắc dĩ, Tuệ Thâm thực sự không muốn cùng hắn đối đầu.

Thấy Tà được sư mang theo một đoàn già trẻ lên thuyền chạy trốn, Cát Ô Pháp vương phân phó mấy người đệ tử đuổi theo, riêng hắn tự mình ngăn cản Tuệ Thâm.

Đợi hắn đi tới gần, Tuệ Thâm mới phát hiện, Cát Ô Pháp Vương mũi cao mắt sâu, đường nét thâm thúy, trán hắn nhưng lại vẫn còn tồn tại vài phần trẻ con, thoát nhìn so với mấy người đại tăng chính đệ tử của hắn còn muốn trẻ hơn nhiều lắm. Hắn trên người khoác cà sa màu đỏ, tay cầm kim cương quyết, đầu đội ngũ cách lâu quan, bảo tượng trang nghiêm, nhân thần sắc bén, quanh thân tản mát ra khí thế như Kim Cương hộ pháp trừng mắt. Phía sau hắn hơn mười đệ tử, đều là tăng lục và đại tăng chính mặc áo cà sa tím.

“Pháp Vương, Mật Tông và Thiên Tông vốn là nước giếng không phạm nước sông, chúng ta tốt xấu cũng là Phật môn nhất mạch, không bằng người phóng một phương tiện để bản tăng ly khai đi?” Tuệ Thâm chấp tay cười nói.

Cát Ô Pháp Vương trầm mặc không nói, đem ánh mắt sắc bén hướng về phía hắn.

Tuệ Thâm thầm kêu không ổn, chỉ có thể ngưng thần mà chờ hắn mở miệng. Bầu không khí khẩn trương trầm trọng, hết sức căng thẳng.

Rốt cuộc, Pháp Vương thận trọng mở miệng: “Người @#\$ thế ngoại ngũ tuyệt @#%&*?”

Khuông đương! Tuệ Thâm dưới chân vừa trượt, thiếu chút nữa ngã bổ nhào. Miễn cưỡng đứng thẳng, Tuệ Thâm gắng gượng mà cười: “Pháp Vương, vui lòng sử dụng ngôn ngữ mà bản tăng có thể nghe hiểu được?”

“Giết ta đệ tử % mẽ @#&F, thế, ngoại, ngũ, tuyệt?”

Dù sao thì lần này cũng nghe được mấy từ then chốt, Tuệ Thâm cười khổ: “Thế ngoại ngũ tuyệt có năm người. Ta tuy là một trong số đó, nhưng giết đệ tử của người lại là một người khác.” Triệu Thuyền, bản lĩnh chuốc rắc rối kết oán thù của người quả nhiên thiên hạ vô địch! Sông Hoài đánh một trận, người tru sát Thiên Ki Tử, Nghĩa Đoan cùng đại tăng chính của quân Kim, một lúc đem Thiên Sư Đạo, Tào Động Tông cùng Mật Tông Giáo Tổ đắc tội một lần. Nhìn khắp thiên hạ, chỉ sợ không có người thứ hai có can đảm như vậy!

Pháp Vương trừng lớn mắt: “\$%*%@#?” Chính là gà nói vịt nghe.

Tuệ Thâm lau lau mồ hôi hột trên trán, lần thứ hai nỗ lực: “Ta nghĩ, giết đệ tử của người, hẳn là một người mặc áo tím, mang theo bạch hạc, có việc không việc đều tiện tiện mà cười, nhìn như vô hại kỳ thực là một tên yêu nghiệt. Hẳn mặc dù cũng là một trong Thế ngoại ngũ tuyệt, nhưng cùng với ta không hề can hệ, oan có đầu, nợ có chủ, người nên phóng ta ly khai đi. Pháp Vương nếu như có hứng thú, hoan nghênh đi Thái Hoa Cung ở Tây Nhạc Hoa Sơn mà tìm hẳn báo thù.”

Thực tế ở trong lòng oán hận cười gằn.

Thái Hoa ta biết người nhàn rỗi không có việc làm, cho nên mới ở trên giang hồ gây chuyện thị phi, giáo phong giáo vũ. Thay vì nhìn người đầu óc động kinh đi tranh cái gì ngôi vị hoàng đế bá nghiệp thống trị, để cho vị Mật Tông Giáo Tổ nói gì cũng không hiểu này đi tìm người tiêu khiển đi!

“%&@#%&? Thế ngoại ngũ tuyệt?” Lặp đi lặp lại, Pháp Vương dường như nhận thức đúng được một cụm từ.

Trên mặt hạ xuống hàng loạt hắc tuyến, Tuệ Thâm ở trong lòng đem Triệu Thuyền nguyên rửa một trăm lần lại một trăm lần. Hắn nhẩn nại mà nói: “Là, giết đệ tử của người là một trong Thế ngoại ngũ tuyệt, nhưng người đó không phải ta!” Lần này hắn khoa tay múa chân mà ra dấu, lại hướng ánh mắt về phía bọn đệ tử của Pháp Vương xin giúp đỡ. Ta van các người! Ở đây không có một người nào có thể nghe hiểu được ta nói gì sao?

Sự thực chứng minh, Pháp Vương một lòng muốn báo thù cho vị đại tăng chính chết thảm trong tay Triệu Thuyền cũng là có đạo lý –

Tên kia tuy rằng kiến thức nông cạn, nhưng là người duy nhất trong hàng đệ tử của Pháp Vương tinh thông Hán ngữ. Tùy thân phiên dịch bị chết oan uổng, tại Trung thổ ngôn ngữ không thông, nửa bước cũng khó đi, chẳng trách Pháp Vương tức sùi bọt mép.

“Người \$%*#@? Thế ngoại ngũ tuyệt! Là người @&%#*!” Sau chừng bảy tám lần cố gắng câu thông không thành thì, Pháp Vương nổi giận, kim cương quyết trong tay hung hăng chống xuống đất, nhất thời đất rung núi chuyển, tro bụi tứ tung.

Dự định chỉ điểm kẻ gây tai họa chính thức tuyên cáo thất bại, trong lòng biết việc này hôm nay khó có thể yên ổn trôi qua, Tuệ Thâm bắt đắc dĩ mà tể xuất tràng hạt. Nhất thời, Phật quang ngút trời thẳng nhập chín tầng mây, chân ngôn Phạm xứ vang vọng thiên địa, người đứng đầu Mật Tông và Thiên Tông triển khai một trận đánh kinh thiên động địa.

Kim cương phục ma châu chống lại Kim cương tứ phương quyết, ai thắng ai thua?

Tràng hạt vốn là lễ kính pháp khí, gồm một trăm lễ tám viên ngọc châu, dùng khi tu trì niệm chú thì lần tràng hạt. Chất liệu chế ra tràng hạt khác nhau sẽ có công dụng khác nhau. Tràng hạt trắng của Tuệ Thâm, phần lớn thời gian chỉ dùng vào việc lễ kính cầu phúc, thi triển pháp chú, thỉnh thoảng cũng kiêm luôn công dụng đánh bay Thái Hoa Hầu.

Kim cương quyết, còn gọi là tứ phương quyết hoặc tứ quyết, vốn là binh khí cổ của Ấn Độ, sau lại bị Mật Tông sử dụng làm pháp khí. Ngoại trừ chất liệu khác nhau, bề ngoài đều có một đầu nhọn, trên đầu còn lại trang trí các loại Phật tượng khác nhau. Cát Ô Pháp Vương sử dụng chính là trên đầu có tượng Kim cương hộ pháp trừng mắt, hàm chứa phần nộ, hàng phục ý chí.

Giống như là thanh phong kiếm chống lại lang nha bổng, đều thiên về công kích, phải xem đến khi lâm trận thì làm sao vận dụng.

Kim cương quyết cắt ngang, khí thế như cầu vồng. Kinh khí bay lên, cây cỏ bật gốc, khắp nơi khói xanh, đá vụn vỡ nát. Cát Ô Pháp Vương tuy rằng mặt mũi non nớt, miệng lưỡi vụng về, nhưng một thân công lực quả thực không hổ danh xưng Mật Tông Giáo Tổ, Kim cương quyết vũ động, sức mạnh như rồng.

Tràng hạt trong tay Tuệ Thâm huy động, quang diễm phóng thẳng lên trời, hân thân hình du động giữa đao quang kiếm ảnh, linh động không chút trệ sập, thể công của Pháp Vương tuy mạnh, nhưng ngay cả góc áo của hắn cũng không chạm được. Chỉ thấy trong kịch chiến tầng bào trắng của hắn theo gió nhẹ nhàng tung bay, phiêu nhiên dục cử, pha thêm vài phần tiên phong đạo cốt phong tư.

Hai người đấu một trận ngang sức ngang tài.

Tuệ Thâm tự đánh giá, nếu mình có thể thì triển hết sở trường, dùng tràng hạt lấy nhu thắng cương, hàng phục Kim cương quyết cũng không phải là không có khả năng. Mật Tông Giáo Tổ tuy rằng là danh vọng hàng đầu, nhưng thân phận Thế ngoại ngữ tuyệt kiềm tâm nhậm chưởng giáo Thiên tông của hắn cũng không phải hư danh! Đáng tiếc...

Hiện nay không phải luận võ để giành phần thắng, đơn đả độc đấu. Cát Ô Pháp Vương có một bang đệ tử, là phụng mệnh Đại Kim hoàng đế đuổi bắt hắn. Quần ẩu chi lộ, không thể phân thuyết.

Phanh phanh phanh, khuông khuông khuông, đô đô đô...

Thấy sư phụ không chiếm được thượng phong, đệ tử Pháp vương đều xuất ra pháp khí hỗ trợ. Một loạt tầng lục cùng đại tăng chính mặc áo cà sa tím xếp thành một hàng, trống cái, trống con, trống hạt, trống đồng, trống Dát ba lạp, chung, đặc, linh, nao bạt, hoa đan lật, bạch hải loa, cốt hào, phún nột, đủ loại pháp khí rục rở muôn màu, đan vào thành –

Một dàn đại hợp tấu khiến cho người ta váng não hôn đầu.

Sau cùng, một người đại tăng chính cầm trong tay cương động cốt địch thổi ra âm thanh, sắc nhọn chói tai, làm người ta sởn gai ốc.

Chim đang bay trên trời bị kinh hách, vỗ vỗ cánh rớt xuống vài cọng lông chim, chỉ một thoáng bay mất vô ảnh vô tung, cá đang bơi trong sông cũng kinh khủng quá mà nhảy lên khỏi mặt nước, trở mình vài cái lại chìm xuống đáy nước. Khí trời cuối hạ đầu thu, cây cối tiêu điều gió lạnh nổi lên bốn phía, thiên địa biến sắc, cây cỏ cũng chịu không nổi mà héo rũ...

Thái Hoa, ta xin lỗi ngươi! Nhìn đám người này cũng bắt chước cùng một kiểu, giống ngươi mặc đồ tím, nhưng mà tạp âm này... Sớm biết như vậy, ta trước đây tuyệt không nói không hầu, ngọc sanh của ngươi là tà âm a a a a a ~Tuệ Thâm trán đầy mồ hôi, bị dàn hợp tấu quái dị ảnh hưởng, khí huyết trong ***g ngực bốc lên, đối mặt với Cát Ô Pháp Vương chiêu chiêu tiến sát, dần dần rơi xuống hạ phong.

Mũi nhọn của Kim cương quyết hoa phá trường không, phong thanh lẫm liệt, Tuệ Thâm tay run một cái, tràng hạt đột nhiên mất kiểm soát, chính diện chịu đòn. Trong khoảnh khắc, một trăm lẻ tám viên niệm châu tan rã, ở giữa không trung tung tóe, vương vãi đầy đất trần châu.

... Gieo xuống nghiệt nhân, liền gặt ác quả. Ai là nghiệt nhân của ai, ai là ác quả của ai?

Thu chưởng thối lui, Tuệ Thâm bên môi lướt qua nhàn nhạt cười khổ. Thái Hoa, có lẽ ngươi nói đúng, Tam Sinh Thạch tự có tiền duyên, dây dưa giữa ngươi và ta, một đời này cũng vô pháp chấm dứt. Diệt ái không tận gốc, đời đời khổ phục sinh. Đã có ràng buộc, ái dục giống như thanh đao hai lưỡi, thương người đồng thời, cũng là thương tổn chính ta. Ngày đó, ta nhẫn tâm nhìn ngươi một mình sấm sét, trọng thương rời đi; cho tới hôm nay, coi như trả lại cho ngươi vậy...

Niệm châu rơi xuống đất, như châu lạc ngọc bàn, trong khoảnh khắc Phật quang mờ mịt dựng lên.

Pháp Vương ngừng đầu, gương mặt trẻ con thanh tú chợt có bóng ma thoáng hiện, thần tình quỷ quyết, so với lúc này giống như hai người. Trong con ngươi thanh triệt lóe lên hồng quang, miệng hắn bỗng nhiên thì thảo vịnh tụng Lục Tự Chân Ngôn, trầm thấp cổ xưa ngôn từ giống như viển cổ vu chú, trong khoảnh khắc vô thanh vô tức nhiếp nhàn tâm thần.

Tuệ Thâm trong lòng rừng mình. Đây là – hồn phách kiếp trước nhập vào? Mật Tông từ trước đã có đầu thai phục sinh, bắt muối tâm linh thuyết pháp, chẳng trách Cát Ô Pháp Vương tuổi còn trẻ như vậy đã ngồi vào vị trí Mật Tông Giáo Tổ...

Chu vi xung quanh, áp lực phút chốc gia tăng, khác hẳn bình thường, Tuệ Thâm thân hình nhất thời thụ trở. Đột nhiên trước mắt một bóng người ẩn hiện, Pháp Vương giống như quỷ mị vọt đến trước mặt hắn, một chưởng ấn ra, nhẹ nhàng như thể chỉ dùng chút lực, nhưng lực uẩn nghìn cân, mạnh mẽ như rồng! Né tránh không kịp, ngực bị trực tiếp đánh trúng, Tuệ Thâm phun ra một búng máu tươi, lão đảo lui về phía sau, lui thẳng đến bên bờ sông mới có thể dừng lại, thân thể lung lay muốn đổ.

“Lạc lạc lạc...” Pháp vương phát ra xót xa tiếng cười, gương mặt trẻ con lại phối thêm một phần dữ tợn ngoan lệ thần tình, giống như từ trong địa ngục đi ra lệ quỷ, quỷ quyết đáng sợ. Phối hợp với bốn phía chiêm trống hợp tấu pháp nhạc, chẳng khác gì một cái đàn tràng cúng bái siêu độ vong hồn.

Nếu đối thủ là Pháp Vương thì còn có thể miễn cưỡng chống đỡ, nhưng nếu đối thủ là một cái ngàn năm lão quỷ... hay là, lập tức nhảy ngay vào trong sông bỏ chạy thực mạng? Ha hã, có thể đem một thành viên Thế ngoại ngũ tuyệt bức đến nông nổi này, Cát Ô Pháp Vương quả thực danh bất hư truyền. Mình nếu như may mắn thoát được hôm nay, nhất định phải –

Nỗ lực mà thu thật nhiều đệ tử! Mang theo bên người, vừa có thể phô trương thanh thế, lại có thể hỗ trợ vậy ầu, nhất cử lưỡng tiện.

Pháp nhạc thanh không ngừng quấy nhiễu, Tuệ Thâm ngực đau nhức, nội tức bất ổn, nhưng vẫn là trong khổ tìm vui mà suy nghĩ lung tung.

Không khí ngột ngạt khiến cho người ta hít thở không thông, dày đặc mây tầng áp thấp, liên tục cuộn cuộn, phía chân trời mơ hồ vang vọng sấm rền, sấm vũ ập đến. Bỗng nhiên, trong trẻo tiếng hạc kêu xé tan không gian. Tuệ Thâm ngơ ngàng ngẩn đầu, vách núi đối diện, lưu vân biến ảo sương mù mờ mịt, đỉnh núi sương linh bạch hạc vỗ đôi cánh tuyết trắng, lượn vòng mà đến.

Là Sơ Ảnh!

Hắn lần này bí mật xâm nhập Đại Kim, chỉ thỉnh thoảng nhượng hời hạc Âm Hương truyền thư qua lại với Linh Ẩn Tự. Mà gần đây hắn cùng Được sư đều cho rằng sắp đạt được thành công, nên khiến cho Âm Hương quay trở về Linh Ẩn Tự trước... Nhưng mà, Sơ Ảnh ngay trước mắt, chẳng lẽ lại là...

Gió sông đột nhiên nổi, thấm lạnh ẩm ướt ứa vào ống tay áo, lướt qua da thịt có một loại rõ ràng xúc cảm. Sương tỏa mây trôi, lại là một tiếng hạc kêu, hời hạc Âm Hương vỗ cánh bay tới. Hai hạc xoay quanh, mây mù trên đỉnh bị gió thổi bay đi, lộ ra một góc đỉnh núi, chỉ thấy một người mặc áo tím ngồi trên vách núi, trước người là một cây phượng thủ không hầu, vạt áo đón gió, phẳng phất giống như thiên nhân. Hắn xa xa nhìn về bên này một cái, lập tức cúi đầu, hai tay giao phách, khoanh khắc, tiếng đàn như nước chảy mây trôi từ thiên ngoại ứa về.

Thập nhị môn tiền dung lãnh quang, nhị thập tam ti động tử hoàng.

Thái Hoa Hầu Triệu Thuyên, hắn cuối cùng cũng tới!

Nhạc thanh réo rất lơ lửng, trong suốt kỳ ảo, không phải rất cao, nhưng dần dần đem pháp nhạc của các đệ tử Pháp Vương áp xuống. Thậm chí có vài người trong đám đệ tử kia bị nhạc thanh mê hoặc, nghe được như say như dại, ngay cả pháp khí trong tay mình cũng quên, dần hợp tấu pháp nhạc khiến Tuệ Thâm đầu vầng mắt hoa bất tri bất giác cuối cùng cũng đã ngừng lại.

Quanh quần vài vòng sau, nhạc thanh dần dần khinh nhu, giống như gió xuân phất qua mặt, mưa phùn thấm vạt vật, tuy rằng cực thấp cực nhỏ, nhưng không tản mát theo gió mà ngược lại ngưng tụ thành một đường truyền vào trong tai Tuệ Thâm. Tuệ Thâm ngẩn ra, chợt thấy chân khí tán loạn trong nội phủ của mình được tiếng đàn trợ giúp, dần dần trở nên bình ổn thông thuận. Triệu Thuyên nguyên lai là mượn tiếng đàn không hầu thay hắn chữa thương.

Từ mồng tám tháng chạp tại trận đại tuyết trên đỉnh Kỳ Tú cách biệt đó, bọn họ rốt cuộc trong lãnh thổ nước Kim lần thứ hai gặp lại, cũng đã là cách nửa năm có thừa.

Tuệ Thâm trầm mối cảm xúc ngổn ngang, ngẩng đầu nhìn phía vách núi. Bạch hạc cùng hôi hạc ở giữa không trung bay quanh truy đuổi, lông chim bay xuống như hoa vũ, xa vời mây mù lượn lờ quanh thân hân. Khoảng cách quá xa, không thấy rõ mặt của hân, chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy một thân tử bào đai ngọc, phong tư lồi lạc, dáng vẻ từ trên cao nhìn xuống giống như thiên ngoại trích tiên khiêu ngạo yên hà.

... Xét đến cùng chính là một câu: tính chết không chừa.

Đã tới tình cảnh này, hân cư nhiên vẫn nhớ kỹ trước tiên phải bày ra một bộ phong độ oai phong, Tuệ Thâm ngay cả khí lực để mắng hân đều đơn giản bỏ!

Tuệ Thâm đương nhiên sẽ không ngốc đến độ cho rằng đối phương là kịp thời chạy tới. Không cần phải nói, tên này bám theo phía sau hân và được sự cũng không biết đã bao nhiêu ngày rồi, dù sao hai con sủng vật dở hơi của hân cũng rất thuận tiện làm kẻ chỉ điểm.

... Thế nhưng hân thấy truy binh của Pháp Vương đuổi tới, vẫn án binh bất động, ở một bên tọa sơn quan hổ đấu. Cho tới khi Pháp Vương hoán đổi linh hồn tình thế nguy cấp mới ra tay, có thể nói là hoàn toàn bộc lộ vô sỉ bản sắc –

Thêu hoa trên gấm không bằng trong tuyết đưa than, Thái Hoa người quả nhiên là thấu hiểu tinh tú trong đó.

“Cát Ô Pháp Vương, người không ở Thổ Phiên tiêu dao, thiên lý xa xôi chạy tới Trung Thổ, không biết có chuyện gì? Chẳng lẽ là thấy đại loạn tương khởi, muốn nhân cơ hội đánh cướp? Bản hầu khuyên người sớm dừng tay, miễn cho tự tìm đường chết.”

Nhạc thanh chấm dứt, Triệu Thuyên giương giọng lên tiếng, thanh âm ngưng lại một đường truyền xuống vách núi, tư thái tiêu sái tự nhiên.

Tuệ Thâm đầy mình đều là oán khí, nhịn không được hả hê mà nghĩ.

Vị Pháp Vương này không biết tiếng Hán, người căn bản là đàn gảy tai trâu, gà vịt loạn giảng.

Nào ngờ, Pháp Vương nhường mảy nói: “Tam sơn ngũ nhạc, ngũ hồ tứ hải, ta muốn tới thì tới, người nào dám quản ta? Hảo một người bá đạo mỹ nhân, thú vị thú vị!” Ngữ thanh khàn khàn thô dất, ngữ điệu cũng có chút cứng nhắc, nhưng tiếng Hán nói được rất lưu loát trôi chảy.

Tuệ Thâm không khỏi biến sắc. Pháp Vương này, cùng với lúc này dường như không phải là cùng một người... Hình thức sinh hồn phụ thân của Mật Tông chính là như vậy sao?

Ánh mắt âm thầm quét qua xung quanh, hân thấy đám đệ tử của Cát Ô Pháp Vương đều là một dạng đương nhiên, hiển nhiên là đã tập mãi thành quen.

Triệu Thuyên hiển nhiên cũng nhìn ra điểm này, chần chờ một chút lại nói: “Mỹ nhân? Đa tạ các hạ khen nhâm. Nhưng không biết các hạ nên như thế nào xưng hô? Bản hầu nên gọi người là Cát Ô Pháp Vương, hay là...”

“Lạc lạc lạc, tên bất quá chỉ là một cái danh hiệu, người gọi ta Bốn Ba được rồi. Nhưng không biết vị mỹ nhân này lại nên như thế nào xưng hô?” Pháp Vương mở to mắt, nếu như không có tiếng cười sỗ gai ốc kia, thì quả thật cũng có vài phần thiên chân vô tà.

Triệu Thuyên ôn nhu nói: “Ôi chao, bản hầu chính là kẻ thù giết đệ tử mà vị Cát Ô Pháp Vương lúc này muốn tìm, là người đứng đầu Thế ngoại ngũ tuyệt.”

“Thế ngoại ngũ tuyệt? #@#& mẽ %&?” Bỗng nhiên, Pháp Vương đứng yên bất động, trên mặt thần sắc biến hóa, giọng nói cũng thay đổi, trong miệng lại lẩm bẩm một tràng tiếng Thổ Phiên.

Trên mặt Tuệ Thâm không khỏi hạ xuống một loạt hắc tuyến... Vị Cát Ô Pháp Vương ban đầu này, đối với cái từ Thế ngoại ngũ tuyệt thật đúng là... Chấp niệm sâu nặng a!

Bất quá đã đến lúc này, hân cùng Triệu Thuyên đều nhìn ra, trên người vị Mật Tông Giáo Tổ này dường như có hai linh hồn cùng tranh đoạt quyền kiểm soát. Mà vị tự xưng Bốn Ba kia, pháp lực thần thông hiển nhiên càng thêm lợi hại.

Triệu Thuyên ánh mắt xoay động, cười nói: “là, Thế ngoại ngữ tuyệt, ta cũng vậy, hần cũng vậy.” Chỉ một ngón tay, đem kẻ vốn đã bị bỏ qua một bên là Tuệ Thâm kéo dài xuống nước.

Cát Ô Pháp Vương rơi vào trong cực độ hỗn loạn: “Người? Hần? Thế ngoại ngữ tuyệt? @\$ mẽ &#%&?”

“Đúng vậy, ta là Thế ngoại ngữ tuyệt, hần cũng là Thế ngoại ngữ tuyệt!” Triệu Thuyên cười mị mị gật đầu.

“\$% mẽ % trương &P?” Pháp Vương quay đầu lại nhìn Tuệ Thâm, lại nhìn Triệu Thuyên, quang quác quang quác nói liên tục, nhưng không ai hiểu hần đang nói cái gì.

Triệu Thuyên thế nhưng tự không tự dạng mà gật đầu, trên mặt là một bộ tràn đầy đồng cảm biểu tình: “Không sai! Đúng! Đều là Thế ngoại ngữ tuyệt. Kỳ thực, Đúc kiếm sư cũng là Thế ngoại ngữ tuyệt, Mỹ trù nương cũng là Thế ngoại ngữ tuyệt, Tà được sư lúc này lên thuyền đào tẩu trước cũng là Thế ngoại ngữ tuyệt...”

Liên tiếp nghe được “Thế ngoại ngữ tuyệt”, Cát Ô Pháp Vương bị nhiều hôn đầu, trợn tròn hai nhang muỗi mắt không hiểu gì cả “\$%@#*? Thế ngoại ngữ tuyệt \$@#\$?”

Thấy Triệu Thuyên đem hần ra làm trò đùa, Tuệ Thâm ở một bên cười đến ngã sấp.

Đột nhiên, thần sắc trên mặt Pháp Vương biến đổi, chỉ nghe Bồn Ba quát: “Đồ ngu! Đừng nghe mỹ nhân kia nói diên! Bị lừa người biết không!”

“@&@%#!” Cát Ô không cam lòng tỏ ra yếu kém.

“Được rồi được rồi, để ta đến, để ta đến thay đệ tử của người báo thù, được rồi chứ?” Bồn Ba nói, “Mỹ nhân, xin lỗi, ta muốn mượn đầu của người dùng một lát!”

Bồn Ba vừa dứt lời, bóng người đã lóe, nhanh đến nỗi mắt thường không theo kịp, như quỷ mị mà lao thẳng tới vách núi.

Triệu Thuyên cười nói: “Có bản lĩnh liền tới lấy đi! Bản hầu cũng đang muốn cùng người tính nợ, đả thương mỹ nhân của ta, sao có thể không trả giá đại giới!” Bên hông dải lụa bạc đón gió run lên, hóa thành bàn long cón bẹn nhọn băng lãnh, Thái Cực Chân Khí luân chuyển như ý, liên tục văng phục, bảo vệ toàn thân.

Ầm ầm một trận sấm rền đất cuộn, trong mây đen trầm thấp dày đặc bỗng hiện lên một đạo duệ quang, chiếu sáng bốn phía, vạn vật đều tấn hiện. Tuệ Thâm trong lòng cả kinh, không tự chủ mà ngưng mắt nhìn lại, đã thấy trên vách núi hai người đánh cho nan phân nan giải, mặc áo cà sa đỏ chính là Pháp Vương, mà nhân ảnh áo tím kia-

Mắt phượng môi đàn, mỉm cười nhẹ nhàng, cho dù là khuynh quốc danh hoa cũng không hơn thế này. Chỉ là tóc của hần...

Kim cương quyết của Pháp Vương đảo qua, kinh khí kích động, vương quan trên đầu Triệu Thuyên phút chốc vỡ vụn, khiến cho mái tóc dài trong sát na như thác trút xuống. Tóc dài đến thắt lưng, sáng bóng như gương. Nhưng mà tóc của hần, đúng là ngân bạch một mảnh, giống như sương tuyết!

Con người của Tuệ Thâm không hay biết mà co rút lại, trong khoảnh khắc, minh nhuận ánh mắt chỉ có thể ánh chiếu ra mái tóc bạc nhìn thấy mà kinh tâm kia...

Từ trước tới nay yêu quý nhất bề ngoài, đem dung mạo trần du như tính mệnh Thái Hoa Hầu, lúc nào thì tóc đã bạc trắng?

... Nghĩ như thế nào cũng chỉ có một khả năng.

Mồng tám tháng chạp ngày ấy, Triệu Thuyên một mình sấm sơn, cuối cùng ảm đạm rời đi. Khắp bầu trời tuyết bay rơi xuống một thân sương hoa toái tuyết, xa xa nhìn lại, giống như mái tóc đã điểm sương.

Bạch phát tam thiên tượng, duyên sâu tự cá trường. Tương tư thành hôi, nhất dạ bạch đầu.

(Tóc bạc ba nghìn tượng, duyên sâu tự một trường. Tương tư đã thành tro, chỉ một đêm đầu bạc.)

“Tình ý của ta đối với Tử Du, thiên chân vạn xác. Người cái gì đều có thể hoài nghi, duy nhất không được hoài nghi điều này.”

Ẩn tình ý cười trên mặt, đùa bỡn lời nói, không đứng đắn ngôn từ, tự tiểu phi tiểu mắt phượng... Mỗi một lần, đều là vô lại mà sắp đến đây, ở bên tai hắn triền miên thì thầm, vô luận bị đánh bay bao nhiêu lần, cũng lại một lần nữa, bắt khuất mà lại sắp qua, kiên trì không nghỉ, nếu không bị thương cũng sẽ không lùi bước.

Vì vậy, tại những lúc thân cận dị thường cùng rung động, luôn luôn có chút trọng yếu đã bị bỏ qua.

Khi nói câu kia, nụ cười của hắn là cái dạng gì?

Bị lạnh lùng cự tuyệt, đứng ở trong đại tuyết nhìn mình xuống tóc, lúc đó hắn có đau xót hay không?

Đoạn tuyết thư tín, hoàn toàn đối với hắn hờ hững suốt nửa năm, lúc đó ngực hắn đang suy nghĩ cái gì?

Hắn lặng lẽ đi theo mình cùng được sự, xa xa đứng nhìn, trong lòng đến tột cùng là ra sao tư vị?

-thậm chí, hắn không có vừa tới đã xuất thủ cứu người, án binh bất động, nghĩ mượn dịp thi ân, hay là... Năm ngoài tháng chạp thụ thương căn bản còn chưa có khỏi hẳn?

Phượng tử long tôn của Đại Tổng, Do Long Phái một đời tuấn ngạn, thiên chi kiêu tử Thái Hoa Hầu, gần như hoàn mỹ nam nhân, nội tâm của hắn có đúng là cũng giống như bề ngoài bất cần đời, vững chắc không thể bẻ gãy?

Tất cả sở hữu đều chỉ là phỏng đoán, ký ức có được cũng chỉ là hốt hoảng mơ hồ, hắn thậm chí không thể nhớ rõ mình lần đầu gặp gỡ Thái Hoa là như thế nào. Từng một đường kết bạn đồng hành, chính là hắn ngoan tâm quyết liệt, tương phùng lần nữa, tóc đen đã trở nên bạc trắng...

Tiếng sấm nổ vang, phía chân trời điện quang ẩn hiện, mưa to như trút rầm rầm hạ xuống.

Chỉ sát na, khóe mắt bị nước mưa ướt đầm.

10. Chương 10: Chắp Tay Giang Sơn

Trong tiếng sấm đình tại nhức óc, ưu nhã nhu hòa tiếng nói xuyên phá trọng trọng màn mưa rõ ràng truyền vào tai: “Pháp Vương quả nhiên thần thông quảng đại danh bất hư truyền, bản hầu lĩnh giáo. Tiếp tục kéo dài thật không thú vị, động chân chương đi!”

Pháp Vương khặc khặc cười quái dị nói: “Lạc lạc lạc, y theo lời mỹ nhân.”

Lại thêm một đạo thiểm điện, màn trời đen đặc thành linh bị một mũi nhọn rọc rỗ xé rách. Hai người trên vách đá đều tự lùi lại mấy bước, vận khởi suốt đời công lực. Pháp Vương cúi đầu niệm khởi chú ngữ thấp âm cổ quái, ám kim sắc Phật quang tại phía sau hắn ngưng tụ thành một hộ pháp kim cương cực lớn. Mặt Tông Tồi Cao Áo Nghĩa: Phần Nộ Không Hành Giả!

Triệu Thuyền tóc dài như tuyết, bàn long côn trong tay ngân mang chớp động, cuối cùng ở giữa thân gãy thành hai đoạn, lập tức hai mũi ngân nhọn rất nhanh xoay tròn, giữa không trung hình thành một đồ án âm dương ngư thật lớn, âm dương luân chuyển, xoắn ốc xoay quanh, động tĩnh tương kiêm, cương nhu tịnh tế, chính là Thái Cực Chân Khí tầng thứ chín!

Băng lãnh nước mưa theo gương mặt uốn lượn chảy xuống, chợt có hàn lãnh thấu xương thâm nhập vào thân thể, Tuệ Thâm kinh ngạc ngẩng đầu nhìn vách núi. Trong tiếng mưa xối xả, nỗi lòng ngược lại càng trở nên không minh.

...Nửa năm trước, Triệu Thuyền tại đỉnh Kỳ Tú bị trọng thương, tuy không phải trí mạng, nhưng cũng tuyệt đối không thể hoàn toàn khỏi hẳn. Hắn vào lúc này lại cường đề nội tức, đột phá cực hạn bản thân mà thi triển Thái Cực Chân Khí tầng thứ chín...

Chân khí vận chuyển, ống tay áo dầm nước phát động, Tuệ Thâm khẽ quát một tiếng, thân hình chợt khởi, dùng hư lãng không lược mà lướt lên vách núi, đứng ở bên cạnh Triệu Thuyên. Hai người kia đều là ngạc nhiên không hiểu nhìn qua.

Tay phải Tuệ Thâm hai ngón trở giữa nhẹ nhàng đáp trụ, giống như niêm hoa, hướng đối diện Pháp Vương nở nụ cười. Sát na, trong mưa lớn cuồng phong như có bạch liên bùng nổ, hương hoa tràn ngập, từ ái bi mẫn mỉm cười xuyên thấu trùng trùng điệp điệp màn mưa mà rực rỡ ánh quang. Phật Tổ niêm hoa, Ca Diếp mỉm cười. Tuyệt học Thiền tông Niêm Hoa Chỉ!

Ầm ào mãnh liệt một trận tạt vũ, ba người song song xuất thủ.

Hùng hồn cương mãnh kinh khí Phật quang kịch liệt chạm nhau, loạn vũ kích phi, quang diễm tận trời, ngay cả bầu trời đen đặc cũng được rọi sáng lên. Dưới vách núi đệ tử của Pháp Vương đều sợ đến cả người đều phát run, quỳ rạp trên đất, chuyển động thủ ma ni luân, tụng niệm Lục Tự Chân Ngôn, khẩn cầu Phật tổ phù hộ.

Oanh một tiếng nổ qua đi, cơn mưa to như trút nước dần dần ngớt hạt, hạt mưa to như hạt đậu biến thành mưa bụi nhuyễn như tơ lất phất rơi, trời đất trở nên an tĩnh rất nhiều. Chợt có tiếng hạc thê lương vang lên, cắt ngang bầu trời. Pháp Vương bị Triệu Thuyên cùng Tuệ Thâm liên thủ một kích bức lùi lại mấy bước, tới sát vách núi, bạch hạc Sơ Ảnh trung tâm hộ chủ, từ không trung vụt xuống tấn công, bị hấn trở tay một chưởng đánh rơi vách núi. Hôi hạc Ấm Hương kêu một tiếng thê lương, lao thẳng xuống vực, đuổi theo.

Không trung có sương linh lông hạc phiêu linh rơi xuống, lả tả như mưa. Triệu Thuyên cấp nộ công tâm, cắn đầu lưỡi phun ra một búng máu, bàn long côn tế thượng giữa không trung, xoay tròn càng nhanh, đồ án âm dương ngư lân thứ hai xuất hiện, giữa bầu trời đen như mực ngân quang lóe ra.

Tuệ Thâm thở dài một tiếng, lẩm bẩm nói: “Pháp Vương, người đi đầu thai đi thôi. Nếu môn hạ đệ tử người không phục, nhờ kỹ tìm Thế ngoại ngữ tuyệt chúng ta báo thù, đừng liên lụy đến người khác.” Tay phải giơ lên, lần thứ hai bấm tay bắn ra.

Niêm hoa hữu ý phong trung khứ, vi tiểu vô ngữ tu bồ đề. Niệm niệm hữu sinh diệt tứ tượng, đạn chỉ sát gian kỷ luân hồi. (Niêm hoa hữu ý bay theo gió, mỉm cười không nói Tu Bồ đề. Niệm niệm bốn tượng có sinh diệt, sát na chớp mắt đã mấy lần luân hồi)

Luân hồi trong lúc, tâm vừa khẽ động, chớp mắt ngàn năm.

... Thái Hoa, người đoán đúng rồi, ta dù rằng tâm như thiết thạch, nhưng tuyệt không có biện pháp mắt mở trừng trừng nhìn người tao ngộ tử kiếp. Mấy kiếp tiền duyên mới có thể đối được kiếp này gặp nhau, một chút vô ý, thiền tâm đã động, làm sao có thể bình tĩnh thông dong, hờ hững thờ ơ?

Lúc trước ta ở trước mặt Pháp Vương có vài phần thoái nhượng, không dùng toàn lực phản kích, chính là cố kỵ mình xung động có thể đẩy Thiền Tông và Mật Tông vào thế nước lửa. Nhưng mà, cho tới cục diện hiện tại, cũng chỉ đành phải vậy...

Thế ngoại ngữ tuyệt hai người toàn lực xuất thủ, bậc nào uy thế?

Thật lớn Âm Dương Ngư cùng Bạch Liên Hoa lần lượt tại không trung phóng ra, giữa những hạt mưa như tơ, quang hoa vạn tượng, giống như minh nguyệt trên cao chiếu khắp thế gian đại địa, sáng tỏ rực rỡ tràn ngập thiên lý! Mây đen sương mờ trong nháy mắt tan biến vô tung.

Pháp Vương đứng ở vách đá, cười khắc khắc quái dị, đang định xuất thủ, bỗng nhiên đứng yên bất động, kêu lên một tiếng đau đớn, quát: “Đồ ngu người ... #@#&%&!” Đúng là hồn của Cát Ô lại áp thần thức của Bồ Ba!

Cao thủ so chiêu, hơn thua chỉ một chút.

Giữa không trung mây mù thổi tán, vân phá nguyệt lai, trong khoảnh khắc ánh sáng tràn ngập, như vô biên vô hạn sóng lớn ập đến đây! Pháp Vương điên cuồng hét lên một tiếng, không kịp né tránh, thân thể đã bị đánh bay, kích phi khí lưu đưa hấn đi thật xa lao vào lòng sông. Dưới vách núi chúng đệ tử đều kinh hãi, phát một tiếng hô to, tán loạn bỏ chạy.

Tàn vũ tung bay, thiên địa yên tĩnh. Tuệ Thâm chậm rãi thu tay lại, nhìn dòng sông phía xa xa, vẻ mặt bình thản. Lặng lẽ quay đầu, Triệu Thuyên đứng ngay sau lưng hắn, nâng lên tay, ôm lấy eo hắn, ghé vào bên tai hắn thổi khí: “Tử Du, người không giận ta nữa?”

“...Bần quái pháp hiệu Tuệ Thâm”

“Tử Du Tử Du! Ta thấy vẫn là Tử Du nghe êm tai. Tử Du nguyện ý xuất thủ giúp ta, ta rất cảm động!” Thái Hoa Hầu sắc mặt tái nhợt, bên môi ngấn máu, nhưng vẫn nhếch lên khóe môi cười đến xảo trá, giống như một con tiểu hồ ly vừa trộm được gà.

“... Câm miệng!”

Một cái tát đem gương mặt vô lại hầu như tiến đến chóp mũi phách qua một bên, Tuệ Thâm phất tay áo liền đi. Đi mới được mấy bước đã nghe từ phía sau truyền tới tiếng thống khổ rên rỉ, nghĩ muốn không thêm để ý tới, nhưng mà đi được hai bước vẫn là nhịn không được mà dừng bước quay đầu lại.

Bàn long còn mất đi nội tức quán chú, biến trở lại là một dải lụa bạc, nằm giữa vùng bùn, mũi nhọn lóng lánh nằm ảm đạm trong bóng tối. Triệu Thuyên chống Không hầu miễn cưỡng đứng thẳng, trong miệng tràn đầy là máu, ho khụ không ngừng. Tử y gấm vóc sớm bị mưa to ướt đầm, mất đi phiêu dật linh động phong tư. Tóc trắng như tuyết, giống như tơ lụa buông xuống gương mặt, giữa trời chiều hôn ám phiếm ra nhàn nhạt ánh quang.

Bình tĩnh đứng lại, chầm nửa khắc, rốt cuộc vẫn là quay trở lại.

“Tay người quy củ một chút!”

“Ôi chào, Tử Du, ta là người bệnh, chỉ là đỡ mà thôi.”

“... Ta muốn biết, người thực sự bị thương sao?”

“Y nha nha, Tử Du, đầu của ta bỗng nhiên choáng váng choáng váng, ta muốn phải hôn mê!”

“Người!” Giận không thể át, phanh một cái, lưu tinh bay lên trời.

Tổng Thiệu Hưng năm thứ hai mươi tám, Kim Chính Long năm thứ ba, tháng bảy. Thời cuộc phân loạn, đã tâm xâm nhập phía nam của Kim để Hoàn Nhan Lượng người người đều biết, hai nước chiến sự hết sức căng thẳng.

Triều đại nam Tống, nhi tử duy nhất của hoàng đế Triệu Cấu là Nguyên Ý Thái tử chết non, cũng không sinh thêm được người con nào khác. Chư triều thần thay nhau thượng biểu, thỉnh cầu hoàng thượng chọn một người trong hoàng tộc làm con thừa tự, sớm ngày sắc lập Thái tử. Nhưng mà, từ lúc quân Kim công hãm Biện Kinh thì, Thái Tông nhất mạch hoàng tộc con cháu đều đã hầu như không còn. Vì vậy, có đại thần tiến gián muốn đưa Thái Tổ nhất mạch lên ngôi. Triệu Cấu mặt rồng tức giận.

Giang hồ đệ nhất thần y “Bất tử bất cứu Tà dược sư” vào cung hiến thần dược, nghe nói có thể giúp hoàng thượng đại chấn hùng phong, dẫn hạ long tử. Vua dân nội ngoại đều mỗi mắt mong chờ.

Tháng bảy khí nóng vẫn chưa hết, mưa phùn mang tới hơi lạnh khí trời. Yên nguyệt mộng lung, bóng đêm mờ mờ.

Lâm An Ngọc Long Sơn, bên bờ hồ Thiên Nhất. Thiên Nhất Các rường cột chạm trổ, bên dưới đầu củng mái cong ánh đèn ảm áp hạ lạc, chiếu rọi qua màn châu, quang hoa lưu chuyển.

Toàn thân tử y dựa vào lan can mà ngồi, xa xa nhìn xuống dưới chân núi. Chân núi vừa có thêm một mẫu hồ sen, ánh trăng sáng sánh, một hồ sen tàn nghe tiếng mưa rơi.

Chính là Thái Hoa Hầu Triệu Thuyên.

Trần đầy một bồn băng vụn trong suốt đựng trong ngọc bồn phỉ thúy, ướp lạnh rượu nho Tây vực tam chưng tam nhưỡng. Mỹ tửu đỏ sẫm như máu nằm trong dạ quang bôi, khẽ nhấp một ngụm, khắp miệng thanh hương, huân nhiên dục túy.

Trên bàn dài bằng gỗ lim giữa các, hộp gấm hé mở, bên trong là một tập huân hương tổ tiên, đều là thư từ ghi chép bao năm qua lại giữa hần và Tử Du. Đêm dài đằng đẵng, cô chằm nan miên, khổ sở chờ đợi mà người vẫn chưa tới, hần chỉ có thể đọc lại bút tích, giải nỗi tương tư.

Khổ đợi đến nửa đêm, đi vào lại đi ra, bên ngoài đình mưa rào đã dần dần trở nên im ắng, người kia vẫn là chậm chạp chưa tới. Lúc này hần nhắc lên rèm, đi ra khỏi đình các, đã thấy trời quang sau cơn mưa, trời trong như tẩy, một vầng trăng sáng từ sau mây chậm rãi lộ ra. Vân khai vũ tễ rồi, ánh trăng đặc biệt nhu hòa sáng sửa.

Mờ mịt cúi đầu, chỉ thấy trong nước hồ trong suốt của Thiên Nhất Trì, không có một gợn sóng, mặt hồ phẳng như gương, chiếu ra một vòng trăng thật sáng. Nhớ lại đêm Trung thu năm ngoái, trên đỉnh Hoa Sơn, hần ở dưới ánh trăng sân túy khởi vũ, giành được Tử Du một nụ cười, thổi sanh xương họa, bậc nào phong nhã khoái ý.

Tối nay ánh trăng, càng hơn trước kia.

Trong gió mơ hồ truyền tới rất nhỏ tiếng tay áo vũ động, Tuệ Thâm đập trăng mà đến. Đi tới sườn núi xa xa nhìn lại, Thiên Nhất Các cung đăng chiếu sáng, giữa bầu trời đen đặc lại có mơ hồ một loại cảm xúc âm áp, thấm vào nhân tâm.

Bỗng nhiên, trong bóng đêm yên tĩnh lại có nhỏ vụn tiếng nước vang lên, trên mặt hồ Thiên Nhất sương khói mịt mờ,朦胧 lung sương trắng lượn lờ vẩn vút, như mộng như ảo. Tuệ Thâm cũng không suy nghĩ nhiều, đi thẳng qua đó.

Tiếng nước càng lớn, trong mê mông sương mù, hần nhìn thấy Triệu Thuyên đứng ở trong hồ, hơi cúi xuống, dùng tay vớt ánh trăng. Lập tức sóng nước xao động, vỡ nát một vòng ánh trăng, hóa thành một hồ lấp lánh quang ban, tinh tinh điểm điểm ẩn hiện.

Nghe được tiếng bước chân của hần, Triệu Thuyên quay đầu, hướng hần mỉm cười. Tuyệt lệ gương mặt dính nước, tựa như hồng liên hé nở, minh diễm chiếu nhân, không thể dời mắt.

Trong lòng áy náy một chút, lập tức thanh tỉnh trở lại, Tuệ Thâm mặt đỏ tới mang tai mà nói: “Triệu Thái Hoa! Người, người đang làm cái gì!”

Triệu Thuyên còn đang cười, hẹp dài mắt phượng tràn đầy lưu quang, sáng rực dị thường: “Ai, Tử Du, người cuối cùng cũng tới. Bản hầu đang vớt ánh trăng...”

Tuệ Thâm nhất thời vẻ mặt hắc tuyến: “Người uống say rồi?”

Tập trung nhìn lại, giữa mênh mông sóng nước chiếu rọi, tử y nhân mắt phượng ẩn tình, môi đỏ mang cười, tuyệt sắc phong hoa không thể che giấu. Đáng tiếc hồng nhan chưa lão đã bạc đầu, một đầu tóc như tơ phát phơ hạ xuống, đuôi tóc uốn lượn trên mặt nước, ngân quang ẩn hiện, như sương như tuyết.

Trong lòng đau xót, Tuệ Thâm tiến đến bên bờ hồ, ôn nhu hỏi: “Vì sao lại muốn vớt ánh trăng?”

Tuyệt lệ gương mặt đã tưới đẫm thủy quang, dưới ánh trăng mỹ đến mức khiến người ta phải nín thở, quyền rũ mắt phượng tà tà nâng lên, diễm trung mang sát. Chỉ là, sóng mắt ngày thường luôn luôn linh động giáo hoạt dường như được phủ một tầng sương bạc, sương khói mịt mờ,朦胧 lung ảo ảnh hốt. Hần mở miệng, phảng phất nói mê: “Bởi vì, Tử Du chính là ánh trăng trên bầu trời... Bản hầu nếu như có thể đem ánh trăng vớt lên, Tử Du vĩnh viễn vĩnh viễn sẽ không ly khai nữa...”

Tuệ Thâm ngửi được trong hơi thở của hần có mùi rượu, nguyên lai, thực sự là say. Tìm lại lỗi nhịp, nhìn dưới ánh trăng nghiêng đầu cười đến hải lòng Triệu Thuyên, hần nhất thời mờ mịt, không biết nên làm thế nào cho phải. Bước tới một bước, hần đi tới bờ hồ, vươn tay, ôn nhu dụ dỗ: “Thái Hoa, người trước hết ra khỏi nước đã.”

Triệu Thuyên nheo mắt nhìn hần, vẻ mặt chần chờ. Tuệ Thâm không thể làm gì khác hơn là tự mình vươn tay kéo hần.

Hai tay nắm lấy, Triệu Thuyên liếc hần, bỗng nhiên khóe môi cong lên, dật ra bương bình ý cười, trên tay dụng lực, rầm lạp một tiếng, bọt nước văng khắp nơi, Tuệ Thâm bất ngờ không kịp đề phòng, đã bị hần kéo vào trong hồ.

“Người-” Tăng bào đều bị thấm nước, Tuệ Thâm nổi giận, nhưng ngay khoảnh khắc tiếp theo bị đối phương ôm vào lòng, lời nói của hắn bỏ dở.

Trước mắt là một mảnh trắng bạc.

Dưới ánh trăng trong trẻo nhưng lạnh lùng, mái tóc dài phi phất của Triệu Thuyền trắng xóa như sương tuyết, phiếm ra nhân nhật ngân quang. Theo tư thế nghiêng người về trước của hắn, dương phi thành một đường vòng cung mỹ lệ, sau đó mạn mạn rơi xuống, uốn lượn trên mặt nước, mang theo một vòng lại một vòng sóng gợn. Có vài lọn tóc phất qua bên cổ hắn, tán loạn nhiều tại bên tai bên mặt hắn, có chút ngứa, ngay cả tâm cũng theo đó mà nhẹ nhàng rung động.

“Tử Du, ta bắt được người rồi... Ánh trăng của bầu trời, đã lọt vào trong lòng ta rồi...” Triệu Thuyền ghé vào bên tai hắn triển miên thì thầm. Gần trong gang tấc, hơi thở lẫn nhau, thanh phân rượu hương quanh quẩn bốn phía, huân nhiên dục túy. Tuệ Thâm từ lượng không có, không khỏi cảm thấy choáng váng.

“Thái Hoa, người say rồi, buông ta ra.” Cảm giác khác thường nảy lên trong lòng, Tuệ Thâm cố sức đẩy hắn ra, trong lòng bàn tay, nóng rực nhiệt độ xuyên qua tử y đầm nước trần trần kéo tới, hắn trong lòng rung động.

Giương mắt, chống lại đôi mắt phượng diễm trung mang sát, con người chuyên chú thâm tình nóng cháy như muốn thiêu đốt hắn. Tuệ Thâm quên mất lắng tránh, tìm một trận loạn nhịp mà để hắn tùy ý nghiêng người đến đây, đem cực nóng bờ môi hôn lên hắn. Quen thuộc nam tính khí tức đem hắn vây vào giữa, không thể động đậy.

Hai tay cố chấp mà ôm trọn lấy hắn, Triệu Thuyền hôn rất chuyên chú, như là muốn đem toàn bộ thần hồn dung nhập vào trong xương máu hắn. Trần trọc hấp dục, môi lưỡi dây dưa, trong mắt phượng một mảnh thủy quang liễm diễm, yên khí mê ly, giống như ma mị hồ nước dưới ánh trăng, một khi tới gần, tất sẽ cam tâm tình nguyện, chết chìm trong đó.

Một nụ hôn thật dài, trong miệng vẫn còn phảng phất mùi rượu, giống như nhen nhóm toàn thân huyết dịch, Tuệ Thâm kinh hách trợn mắt, kiệt lực giật lại cự ly giữa hai người: “Thái Hoa, ...buông ta ra, người...”

“Đừng trốn, Tử Du...” Triệu Thuyền kéo lấy ống tay áo của hắn, mày kiếm nhíu chặt, đầy mắt thống khổ, “Thật vất vả vớt được ánh trăng, lại vỡ nát, nhưng mà không phải ta cố ý...” Ướt đầm tóc bạc dán tại bên mặt hắn, trơn bóng thủy quang phiếm ra tươi đẹp thanh huy.

Tuệ Thâm không tự chủ được mà lui lại phía sau một bước, giống như có một loại kiên trì không hiểu được sắp bị phá vỡ, trong lòng sợ hãi. Ống tay áo phất động, một hộp gấm rơi xuống, phá vỡ ánh trăng trong ao. Nắp hộp bung ra, mảnh vụn trà hương rơi lả tả phủ kín mặt nước, thanh ngọc trầm gãy thẳng tắp chìm vào đáy nước, chỉ để lại một chuỗi thật nhỏ bọt khí nổi lên.

Triệu Thuyền ngưng ngẩn mà nhìn cây trầm chìm vào trong nước, môi mấp máy, mờ mịt tựa như một bất lực hài tử. “Đã gãy... Ánh trăng vỡ nát, trầm cũng đã gãy... Tử Du của ta, cũng không gặp nữa...”

Càng là yêu thương lại càng lo sợ nghi hoặc. Càng là trân quý lại càng chua xót.

Một khoảnh khắc tình triều cuộn cuộn, ngũ tạng lục phủ như bị liệt diễm thiêu đốt, Tuệ Thâm vươn tay, ôm lấy thất lưng Triệu Thuyền, dùng toàn bộ sức lực gắt gao ôm hắn.

Được khích lệ, Triệu Thuyền trở tay ôm chặt hắn, nóng rực bờ môi rơi xuống cổ, hạ xuống một chuỗi liên tiếp khe hôn, mẩn ý mà nhìn thân thể hắn bởi vì bất an mà run rẩy không ngừng. Thon dài ngón tay nhẹ nhàng cởi bỏ y kết của hắn, tay giương lên, quần áo vì thấm đầm nước mà trở nên nặng nề đều trượt xuống, xa xa ném lên bờ.

Bị gió đêm thổi qua, trên người lại không còn quần áo, toàn thân thấm lạnh. Tuệ Thâm mở to mắt, cả kinh nói: “Thái Hoa-”

Triệu Thuyền trầm thấp mà nở nụ cười, nghiêng đầu, nhẹ nhàng mút vành tai hắn. Tê dại cảm giác giống như điện lưu chạy khắp toàn thân, Tuệ Thâm eo chân đều mềm nhũn, thân thể cơ hồ đứng không vững, ở

trong hồ lung lay muốn đổ. Đôi tay hữu lực của Triệu Thuyên vững vàng ôm lấy hấn, đem hấn đặt trên cự thạch bên bờ hồ.

Trắng nõn thân thể loả dục dưới ánh trăng thuần khiết, hàng mi dài của Tuệ Thâm khẽ run rẩy, nhu hoà âm thanh cũng bởi vì *** mà trở nên khàn khàn: “Có tiếng người đi qua...”

Triệu Thuyên vuốt ve dưới tay phiểm ra một tầng bạc hồng trơn bóng da thịt, quyến luyến không dứt, đáp được mạn bất kinh tâm: “Không ai đến đây, ta đã sớm bảo các nàng tránh đi rồi...” Lưu loát mà xả hạ quần áo của mình, hấn cúi người, dịu dàng mà áp lên Tuệ Thâm thân thể...

Một màn tóc bạc phủ xuống, phẳng phất giống như từ sinh ra cho đến nay cả thế giới ngay tại trước mắt khuyh đảo. Dưới thân là cự thạch băng lãnh cứng rắn, trên trời ánh trăng sáng tỏ thanh huy, Thiên Nhất Trì sóng nước lân lân, nguyệt ảnh đọng đưa, không còn yên ả. Nhưng mà, mười ngón chặt chẽ đan vào nhau, hơi thở nóng rực như lửa, giống như một cạm bẫy dịu dàng lại không cho phân thuyết, đem thân tâm hấn toàn bộ đều bao phủ. Tuệ Thâm than nhẹ một tiếng, khép lại hai mắt.

Gió thổi phướn động, rốt cuộc là gió động, hay là phướn động?

-chỉ cần là tâm động, sẽ không có đường lui. Tam sinh minh ước, ngàn năm luân hồi.

Khi tỉnh lại, người đã nằm trên giường trúc tương phi ở Thiên Nhất các. Đỉnh đầu là bích tiêu yên la mỏng như thiên cánh, thấp thoáng ánh trăng trong trẻo, mơ hồ xuyên qua màn thêu tinh xảo phức tạp hoa văn. Lư hương mạ vàng đang đốt thanh tâm an thần Long Tiên Hương, lượn lờ vẩn vít, nhuộm đắm một phòng yên tĩnh tao nhã.

Người nọ lại không có bên người.

Tuệ Thâm cắn chặt môi dưới, cũng không nhúc nhích.

Tránh mặt không gặp cũng tốt, sự tình ra như thế này hấn hoàn toàn không biết phải làm sao ứng đối.

Lúc này gặp mặt mà nói, thật sự rất xấu hổ –

“Ôi chào, Tử Du người tỉnh?” Màn châu lay động, Triệu Thuyên lộ đầu vào, dạ quang bôi trên tay dưới ánh trăng loé ra lộng lẫy ánh đỏ.

Tuệ Thâm nhìn hấn, bỗng nhiên đầy mặt ửng hồng.

“Y nha nha! Tử Du người xấu hổ!” Triệu Thuyên giật mình một cái, nửa cúi người ghé vào tai hấn cười trộm: “Người sẽ không đem bản hầu ăn sạch sẽ rồi bỏ chạy đi? Ôi chào, Tử Du người cái gì cũng có thể hoài nghi, nhưng không thể hoài nghi ta một mảnh chân tình...”

Lời ngon tiếng ngọt vô cùng thuần thực mà ra khỏi miệng, Tuệ Thâm tức giận trừng hấn một cái, quay đầu qua chỗ khác.

“Đúng rồi, Tử Du người có nóng hay không? Rượu nho tam chưng tam nhượng của Tây vực, đã được ướp lạnh qua, mát lạnh ngon miệng, tình sự xong uống một chung, phiêu phiêu dục tiên a.” Triệu Thuyên gật gù đắc ý, cười đến mặt mày đều loan loan.

Quay đầu, trừng.

Triệu Thuyên mất bò mới vội vàng lo làm chuông: “Ôi chào, thuần túy là trùng hợp. Ta cũng không phải chuẩn bị sẵn rượu ngon để chờ cuộc diễm ngộ từ trên trời rơi xuống này!”

Tuệ Thâm trong lòng chợt động, thật chậm thật chậm mà quay đầu lại nhìn hấn, ôn rộng mắt đen lộ ra hồ nghi thần sắc. Triệu Thuyên vô ý thức đưa tay bịt miệng, nụ cười trên mặt cứng ngắc biến dạng, cũng đã không kịp thu hồi.

Thái dương gân xanh nổi ra, bình tĩnh giọng điệu ẩn chứa phong ba khí tức: “Thái Hoa, người vừa rồi, căn bản là không có say-”

“Ôi chào, việc này...” Có điểm chợt dạ.

“Vết ánh trăng, cũng là chuẩn bị cho tốt làm cho ta xem?” Tuệ Thâm nghiêng răng.

“Không phải, tuyệt đối không phải!” Triệu Thuyên kích động đứng lên, tiện tay buông cái chén, đề cao thanh âm vì mình biện giải.

Tuệ Thâm cảm giận mà trừng mắt, rõ ràng là không tin. Triệu Thuyên bị hấn trừng đến nổi phát bực, nhưng trong lòng lại có điểm chột dạ. “Thực sự là không phải...”

Bỗng chốc, Tuệ Thâm mở to hai mắt nhìn, vươn tay nắm lấy một nắm tóc bạc bên mặt hấn: “Đây -”

“Ôi chao?”

Ngón tay chậm rãi chà xát lỗ tóc, một đàn hắc tuyến từ trên mặt hạ xuống. Triệu Thuyên đột sinh cảnh giác, cười gượng vài tiếng nghĩ thối lui, lại bị nắm tóc không thể động dấy.

Trên ngón trở nhuộm đầy một ngón trắng bạc, sợi tóc vì dính nước mà mất đi ngân quang, khôi phục lại đen kịt lượng lệ ban đầu. Tuệ Thâm ngẩng đầu, gân xanh tĩnh mạch sau gáy thành thịch đập.

Một trận quỷ quyệt trầm mặc. Triệu Thuyên trong lòng biết đại sự không ổn, rút cuộc cúi đầu nhận tội.

“Đây tuyệt đối không phải là chủ ý của ta! Là tên vô lương đại phu kia nói Tử Du người ăn mềm không ăn cứng...”

“Người cho là đem sự tình đổ hết lên đầu được sư là có thể thoát tội sao, hấn tuy rằng buồn chán nhiều chuyện háo sắc lưu manh, nhưng nhiều ít cũng ý thức được đại thể, chưa bao giờ giống người như vậy làm xằng làm bậy, gây chuyện thị phi!”

“Y nha nha, Tử Du người không biết, tên vô lương đại phu kia tuyệt đối không giống như người tưởng tượng như vậy tinh khiết thiện lương. Kỳ thực thuốc nhuộm tóc là ta yêu cầu, rất trong sáng. Hấn lúc trước nhưng thật ra liều mình hướng ta quảng cáo cái gì Long Tinh Hồ Mạnh Hoàn... Khụ, hấn còn nói dùng thuốc này nhuộm tóc, dính nước cũng tuyệt không phai màu, lừa đảo, tuyệt đối là lừa đảo!”

“Phanh” một cái, Triệu Thuyên viền mắt đen một bên. Tuệ Thâm nghiêng răng nghiêng lợi: “Các người một đám cấu kết với nhau làm việc xấu!”

Triệu Thuyên tự biết đuối lý, ai oán mà bưng con mắt lui về góc tường ngồi vẽ vòng tròn.

Cách một lát, cơn giận nguôi được một chút, Tuệ Thâm trầm giọng nói: “Người lúc nào thì cùng hấn hỗn cùng một chỗ?”

“... Là ngay sau mùng tám tháng chạp ngày đó.” Sợ hãi âm thanh, mang theo vô hạn uỷ khuất. “Ta thấy Tử Du người thực sự rất giận, mà tên vô lương đại phu kia lại nói trong tay có một bình kỳ dược có thể giúp ta đạt thành tâm nguyện, cũng chỉ có thể muối mặt mà đi tìm hấn...” Trăm phương ngàn kế rốt cuộc cũng lấy được Thái Cực Chân Khí của bản hầu, được sư a, trận tranh chấp này người mới là người thắng lớn nhất a.

“Hừ, thảo nào mùng bảy tháng giêng hấn đã giúp người làm thuyết khách! Cái gì kỳ dược, hay là cái thuốc nhuộm tóc quỷ quái này?”

“Ôi chao, sao có thể? Một lọ thuốc nhuộm tóc đã có thể đổi được Thái Cực Chân Khí của ta, đâu có chuyện tốt như vậy! Kỳ thực, hấn cho ta chính là Long Tinh Hồ Mạnh Hoàn...”

“Ân?” Hung hăng mà trừng qua.

“A, không, kỳ thực là Kim Thương Bất Chấn Hoàn...”

“Triệu, Thái, Hoa, người -”

“Y nha nha, Tử Du, ta không có nói dối a!” Triệu Thuyên nhắc tay bảo vệ mặt, “Đừng đánh! Đánh người không đánh mặt a! Tuyệt thể mỹ mạo của bản hầu a-”

Trong tiếng kêu rên, Tuệ Thâm rốt cuộc cũng hiểu được trước sau ngọn nguồn.

Triều đại Nam Tống hiện nay hoàng đế Triệu Cấu không có con trai, Thái Tông nhất mạch cũng không có con cháu gì. Tuy có triều thần dâng tấu xin trả về Thái Tổ nhất mạch, hoàng thượng nhưng không cam nguyện. Nguyên lai, Triệu Cấu có một lần lâm hạnh hậu cung thì, vừa lúc cận thân dâng tấu quân Kim

xâm chiếm khản cấp quân tình, hấn bị chấn kinh, vẫn chưa gượng dậy nổi. Nhưng trong thâm tâm vẫn nghĩ sinh hạ long tử kế thừa ngôi vị hoàng đế.

Đáp ứng Triệu Thuyên sở thác, đầu tháng bảy, Tà được sự được triều thần theo phe Thái Tổ tiến cử vào cung, mượn cơ thay hoàng thượng trọng chấn hùng phong, dân lên chính là “Kim Thương Bất Chấn Hoàn”, vĩnh tuyệt năng lực sinh dục.

Sau lưng sườn sườn thẳng hạ mồ hôi lạnh, Tuệ Thâm vẻ mặt hắc tuyến: “Các người hảo độc...”

Triệu Thuyên ngửa mặt cười nói: “Cứ như vậy, Thái Tổ nhất mạch không cần đánh cũng có thể thu hồi ngôi vị hoàng đế, không cần chiến trường tranh phong, tinh phong huyết vũ. Tử Du, người hài lòng rồi chứ?”

Tuệ Thâm bỗng nhiên thấp giọng nói: “... Thái Hoa, người vẫn muốn làm hoàng đế sao?”

Triệu Thuyên thấy thần sắc hấn ảm đạm, nghi hoặc chỉ chốc lát, bỗng nhoẻn miệng cười, mừng đến tâm đều nở hoa: “Tử Du, người là lo lắng ta trở thành hoàng đế rồi, tam cung lục viện thất thập nhị phi, bỏ quên người sao? Y nha nha, Tử Du người không cần lo, nước chảy ba nghìn ta chỉ lấy duy nhất một bầu. Bản hầu đã sớm cùng bọn họ thương nghị rồi, để nhi tử bá tông Tú An Hi Vương Triệu Tử Xương làm con thừa tự của Triệu Cấu trở thành Thái Tử. Tiểu tử này là lục thế tôn của Triệu Đức Phương, cũng là tử tôn nhất mạch của Thái Tổ...”

“... Người thật sự buông tha sao?” Bị đối phương mặt dày vô sỉ đánh bại, nghĩ mường chửi, lời lẽ trong miệng trần trở nửa ngày, rốt cuộc chỉ thở dài ra.

“Ôi chao, xưa có Chu U Vương vì một nụ cười của Bao Tự mà phong hoả hí chư hầu. Bản hầu tự thấy, tình ý của ta đối với Tử Du tuyệt đối không thua hấn. Chắp tay giang sơn có là cái gì!”

“Người – “đó là hôn quân nổi danh trong lịch sử có được hay không? Không hiểu người đặc ý cái gì! Không biết độ dày tường thành cùng với da mặt người so ra, cái nào dày hơn?”

Nhìn vẻ mặt, hình như có điểm không ổn, Triệu Thuyên biết điều mà chuyển hoán trọng tâm câu chuyện: “Ôi chao ôi chao, Tử Du, đúng rồi, người để tóc dài trở lại đi? Ta yêu nhất tóc của người. Sơ Tổ dẫn thần ngày đó, ở trước Tam Sinh Thạch vuốt ve mái tóc của người, ta hai ngày sau vẫn luyến tiếc không rửa tay!”

“Phanh” một tiếng, tuyệt mỹ gương mặt lại tăng thêm một con gấu mèo mắt, một trái một phải, tôn nhau lên thành thú. Tuệ Thâm đứng dậy, rồi giường liền đi.

Tử y nhân đi theo phía sau hấn, luôn miệng lải nhải: “Tử Du người đừng đi! Để tóc dài trở lại đi thôi.”

“... Đừng tưởng!”

“Ôi chao, Tử Du, dù sao thì người cũng đã phá giới không làm được hoà thượng, vì sao...”

“Câm miệng!”

“Tử Du Tử Du...”

“... Được rồi, đừng ồn nữa, chờ qua mùa hè rồi hãy nói.”

“Y nha nha, Tử Du Tử Du!” Tâm đều nở hoa.

“Đi, đem một bát nước ô mai ướp lạnh đến uống, trời rất nóng.”

“Được, Tử Du người đừng đi, ta đi một lát liền về.”

Ngồi ở bên bàn gỗ lim, Tuệ Thâm tay chống má, chờ tên kia trở về. Ánh mắt lướt qua hộp gấm trên bàn, ngực rung động. Đây rõ ràng là hộp gấm Trung thu năm ngoái hấn đem đựng lông hạc đưa cho Triệu Thuyên, nghĩ không ra, Thái Hoa Hầu yêu thích xa hoa lại vẫn giữ lại...

Nhẹ nhàng mở ra nắp hộp, một tập giấy viết thư ánh vào trong mắt. Tiện tay giở ra vài tờ, đều là thư từ qua lại giữa hai người bao năm qua.

“Trọng thu dạ, đương như ước nhi lai, dữ quân lâm hiên ngoạn nguyệt, sanh hiết tương thù.” Hồi âm Trung thu năm ngoái cũng ở bên trong, Tuệ Thâm nhắm mắt nhớ lại hấn tại đỉnh Hoa Sơn đón gió khởi vũ phong tư, khoé môi cong lên một nụ cười.

Ngoài đình các chột có tiếng hạc trong trẻo vang lên. Xuyên thấu qua màn lụa xanh biếc, Tuệ Thâm nhìn thấy bạch hạc Sơ Ảnh cùng hôi hạc Âm Hương giữa không trung xoay quanh bay lượn, vỗ cánh quay về, một dạng hoà thuận.

Chính là, từ lúc Sơ Ảnh bị Pháp Vương đả thương sau, Âm Hương sẽ không chống cự chán ghét nó thân cận nữa. Mà nhờ có linh đan của dược sư, thương thế của Sơ Ảnh rất nhanh khỏi hẳn, trình độ tham ăn càng hơn hẳn trước kia. Nếu cứ tiếp tục mập lên, không biết nó còn có thể bay nổi nữa hay không.

Tiện tay ở trên bàn cầm lấy một khối điểm tâm, nghĩ đem ra cho Sơ Ảnh, nhưng cánh tay lại đụng trúng hộp gấm, thư từ rơi xuống đây đó. Hắn cúi người nhặt lại, bỗng nhiên một bài từ ánh vào mắt, diệt lệ chữ viết, khiêu thoát bay lên, chính là nét chữ của Triệu Thuyên. Điều ký “Lâm Giang Tiên”, từ viết:

Túy lý tiểu đàm thiên hạ sự,

Vấn quân thiên cổ hưng vong.

Thừa phong khởi vũ ái sơ cuồng.

Sanh ca thù xướng,

Minh nguyệt chiếu nghe thường.

Nhất dạ ngọa thính hà ngạnh vũ,

Vi thù lương tấn như sương?

Tương tư tối khổ đoạn nhân tràng.

Giang sơn như họa,

Cũng thủ hựu hà phương!

(Khi say nói cười chuyện thiên hạ

Hỏi người lẽ hưng vong từ nghìn xưa

Theo gió khởi vũ thuở ban đầu yêu say đắm

Sanh ca xướng hoạ

Trắng sáng chiếu khúc Nghe Thường.

Một đêm ngồi nghe mưa rơi trên sen

Vì ai mái tóc như sương?

Tương tư rất đau lòng thống khổ

Giang sơn như hoạ

Chấp tay lại có ngại gì!)

Như vậy ngạo mạn khinh cuồng nam nhân, đã từng chỉ điểm giang sơn, bề nghệ phong vân, nhưng đêm dài không ngủ, ngồi nghe mưa rơi trên tàn sen, thâm lương thương tâm đến mức nào? Khi đó, hắn là đang do dự đi?

Dùng Thái Cực Chân Khí làm đại giới, đánh đổi được dược sư vào cung, khiến cho Triệu Cấu tuyệt hậu. Triều Thần đại thể đều thuận phục, Đại Tổng hoàng quyền quy về Thái Tổ nhất mạch đã là kết cục đã định. Giang sơn hoàng vị, trở tay là được, trên đời này có nam nhi nào không động tâm?

Vậy mà, vương đồ phách nghiệp khổ tâm mưu tính lâu như vậy, cuối cùng vẫn là kiên quyết buông tha, giang sơn đã tới tay lại chấp tay nhường cho người ta, chỉ vì muốn hắn hồi tâm chuyển ý...

Viễn mắt bỗng không hiểu chưa xót, hắn đem giấy tờ nhất nhất nhặt lên, bỏ lại ngay ngắn trong hộp. Quế xâm ngày đó tại Nguyệt lão từ cũng nằm lẫn trong thư từ, xem kỹ lại một lần, quả nhiên là trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

Tiểu sa di đoán xâm nói: “Hai bên phải có một bên gác lại sự nghiệp nhường bộ theo bên kia, mới có thể có kết quả viên mãn. Nếu như hai người không ai nhường ai, ai cũng không muốn thối lui một bước, vậy chỉ có thể là suốt đời nuôi tiếc.”

Cho tới cuối cùng, nhường bộ quả nhiên chính là Thái Hoa. Cái gì đã vọng hùnh tâm hết thấy đều như nước chảy về biển đông. Chỉ cần hấn tao ngộ nguy nan, Thái Hoa cho dù mang nội thương trong người, cũng không tiếc tổn hại công lực, liều mình cứu giúp. Một đêm đầu bạc tuyết rằng là một lời nói dối, nhưng tình ý của hấn lại quá rõ ràng...

“Duyên phận của hai người thoát nhìn không có bất cứ dấu hiệu thành công nào, nhưng... Có chút hành vi tương như không quan trọng lại có khả năng rung động được đối phương.”

“Mọi sự dùng mưu kế cũng được thuận lợi.”

Vào một tiếng, hấn nhẹ cười ra tiếng. Ha ha, “Dùng mưu kế cũng được thuận lợi” là chỉ người này nhuộm tóc đến lừa hấn sao? Trong u ám có lẽ có trời xanh phù hộ, khiến cho hai người bọn họ gặp dữ hoá lành, gặp nan trình dạng.

-nếu đã vậy, trời cao thần phật làm chứng, đệ tử Tuệ Thâm, thân trúng dục tiền, rơi vào tình nghiệt trần duyên, khó có thể đắc đạo thành Phật. Duy nguyện suốt đời không đổi, cùng người đó làm bạn đến già...

Lúc Thái Hoa Hần bưng nước ô mai ướp lạnh vào, đã thấy Tuệ Thâm ngồi sau bàn giấy, quay nhìn hấn mỉm cười, tựa như bạch liên bừng nở.

Trong lòng áy náy, hấn thăm dò mà mở miệng:

“Tử Du?”

Tuệ Thâm tiếp nhận nước ô mai, uống một ngụm nhỏ, bỗng nhiên thấp giọng nói: “Chờ trận chiến sự này tạm lắng, hai chúng ta cùng đến chân núi Sư Tử Phong, khai sơn trồng trà đi.”

“Ôi chào? Trồng trà?” Triệu Thuyên da mặt co quắp. Ta đời này chưa từng làm qua việc nhà nông a!

“...Không muốn thì thôi.” Tuệ Thâm vẻ mặt hăm hăm.

Triệu Thuyên kinh ngạc, trong đầu bỗng nhiên hồi tưởng lúc hộp gấm từ trong tay áo hấn rơi vào Thiên Nhất Trì, ngoại trừ thanh ngọc trầm còn có mảnh vụn Cốc Vũ Bạch Vân trà...

Thế tục hôn điển, hai bên song phương tất lấy trà làm lễ, thậm chí còn gọi hôn lễ là “trà lễ”

Đó là bởi vì, cây trà a, một khi trồng xuống sẽ không thể di dời. Cho nên coi như là đính ước, là tình ý kiên trinh không đổi. Từ xưa đến nay, một bên tặng trà, tức là biểu thị cầu hôn ước đính...

Thanh âm vui mừng đến thay đổi, Triệu Thuyên run giọng nói: “Muốn muốn, thế nào lại không muốn?”

Thấy Tuệ Thâm đuôi mày ẩn tình, khoé mắt mang cười, hấn càng hí hửng, mắt phượng xếch lên cười đến tà mị: “Y nha nha, vậy để ta kêu Tiểu Trúc các nàng đi nghỉ danh sách sách lễ, bạch ngọc bích san hô thụ, thúc bạch quỳn đoạn, mũ phượng khăn quàng, kiệu tám người khiên, một thứ cũng không thể thiếu! Nhất định phải khiến Tử Du người phong phong quang quang mà xuất giá! Ôi chào, đúng rồi, được sư bên kia, ta nhất định phải nhớ mua của hấn tốt nhất mỡ huân hương...”

Tốt, tốt, phi thường tốt. Vừa mới bị người cảm động một chút người lại bày ra một bộ cợt nhả!

Tuệ Thâm gạt đầu, bẻ khớp ngón tay răng rắc. Sau một khắc, đám đến vui vẻ, tử sắc lưu tình bay ra khỏi đình các, lọt vào Thiên Nhất Trì, bọt nước văng tung toé. Sáng sớm ánh nắng vàng nhạt chiếu vào trên mặt hấn, kẻ bị đánh thế nhưng vẫn còn si si mê mê cười hề hề như một tên kẻ trộm.

Bạch hạc cùng hôi hạc song song bay qua, phảng phất giống như đang cười nhạo chủ nhân chặt vật, vang dội mà kêu lên mấy tiếng.

Gió chợt nổi... Hồ sen ở chân núi, sen tàn dập chờn, từng giọt sương đọng lẫn xuống, rơi vào trong hồ làm phiếm khởi tinh tế gợn sóng. Trong nắng sớm mờ mờ, kim quang loé ra.

Đêm trắng dưới hiên nghe sen bi thương ký ức, lặng lẽ ẩn vào trong gió. Đã từng đau lòng đứt ruột thống khổ cùng không cam, trở thành suốt đời bí mật thủ khẩu như bình của cả hai bên. Ẩn sâu tận đáy lòng, ôn nhu tuyến vĩnh.

Giang sơn như họa, chấp tay có làm sao?

... Tử Du, giang sơn phách nghiệp ta đều không muốn, chỉ cần người ở lại bên cạnh ta là tốt rồi.

Tổng Thiệu Hưng năm thứ hai mươi ba, Cao Tông Triệu Cấu thoái vị nhường ngôi cho con nuôi, vốn là con của bá tông Tú An Hi Vương, tức Triệu Thận. Lấy hiệu là Tống Hiếu Tông, niên hiệu là “Long Hưng”, ngôi vị hoàng đế Tống triều lần thứ hai trở lại với con cháu của Tống Thái Tổ, từ nay về sau lại tiếp tục truyền thừa. Cho nên, trong lịch sử, hoàng đế của triều Bắc Tống đại thể đều là hậu đại của Triệu Khuông Nghĩa, trong khi hoàng đế của Nam Tống triều lại là hậu đại của Triệu Khuông Dận.

Mà lãng mạn truyền kỳ về một kẻ bất ái giang sơn ái mỹ nhân, cũng đã bị chôn vùi cùng bụi mù năm tháng, không ai hay biết. Chỉ có người đọc được cổ sự này là người, mới biết được chân tướng của lịch sử thôi!

Hoàn.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/minh-nguyet-chieu-nghe-thuong>